

29-6-1915. 420415

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΕΤΟΣ Δ'

Αρ. 40
212

Η ΔΙΑΚΟΣΜΗΤΙΚΗ ΑΘΗΝΩΝ Α. Ε.

ΣΤΑΔΙΟΥ 28β

ΤΗΛ. 58 - 67

ΔΙΑΘΕΤΕΙ ΤΗΝ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑΝ ΚΑΙ ΠΛΟΥΣΙΩΤΕΡΑΝ ΣΥΛΛΟΓΗΝ

ΧΑΡΤΟΥ ΤΑΠΕΣΑΡΙΑΣ

ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΑΙ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΕΙΤΕΡΩΝ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΩΝ
ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ. — ΛΑΜΠΕΣ (ΚΡΕΜΑΣΤΑΙ ΚΑΙ ΕΠΙΤΡΑΠΕΖΙΑΙ).
ΥΦΑΣΜΑΤΑ ΕΠΙΠΛΩΣΕΩΝ. — ΔΙΑΚΟΣΜΗΣΕΙΣ

ΚΑΘΕ ΕΙΔΟΥΣ.

ΤΙΜΑΙ ΑΣΥΝΑΓΩΝΙΣΤΑΙ

Για όλα
τα χέρια
υπάρχει
μια καλίστη
πένα

Γεω. Β. Χιούς

Και κάθε χέρι γράφει μίαν καλλι-
γραφίαν πειό ωμορφήν, πειό καλλι-
τεχνικήν, πειό έντυπωσιακήν με τέ-
τοιες πέννες.

Προσέξε ότι επάνω σε κάθε πένα είναι γραμμένο το όνομα: GEO. W. HUGHES

ΤΟ ΑΒΛΑΒΕΣ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΝ ΑΝΤΙ-ΙΔΡΩΤΙΚΟΝ

ΟΔΟ-ΡΟ-ΝΟ

Σας απαλλάσσει από την
ένόχλησιν του ιδρώτος
και την καταστροφήν
των ένδυμάτων.

Πωλείται παντού.

Χονδρική και λιανική πώλησις

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ Μ. ΜΑΤΣΟΥΚΑ

ΚΑΡΑΡ 10 - ΒΟΥΛΗΣ 14

ΑΘΗΝΑΙ

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ εις τιμήν συμφέ-
ρουσαν μηχανήματα βιβλιοδετείου.
Πληροφορία έδωξ Λέκκα 7, Γρα-
φεία περιοδικού «Μπουκέτου».

Οικονομία

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΔΡΑΧ.
ΕΞΑΜΗΝΟΣ 150
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ ΛΙΡΑΙ ΑΓΓΛΙΑΣ 80
ΑΜΕΡΙΚΗΣ ΔΟΛΛΑΡΙΑ 1
ΑΦΡΙΚΗΣ ΣΕΛΙΝΙΑ 6
ΒΕΛΓΙΚΟΥ ΚΟΡΚΟ 30

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ
ΚΩΝΣΤ. Ι. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΚΥΡΙΑΚΗ, 2 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1930

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΛΕΚΑ ΑΡΙΘ. 7
ΤΥΠΟΓΡ.: ΓΕΡΜΑΝΟΥ ΠΑΛ. ΠΑΤΡΩΝ 5
ΑΡΙΘΜΟΣ ΘΛΕΦΩΝΟΥ 52—03

ΓΕΝΙΚΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΤΗΣ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»:

Έν 'Αμερική Mr D. Stroumbos 261 w. 85th Str New-York U. S. A.
Έν Αιγύπτω δ κ. Χρ. Σαράφης 12 Cheikh Soliman Pacha, Alexandrie.
Έν Βελγική Κογκό δ κ. Γ. Αντωνιάδης B. P. 445 Elisabethville Congo-Belge

ΓΕΝΙΚΟΙ ΠΡΑΚΤΟΡΕΣ

Έν 'Αμερική διά την κατά φύλλον πώλησιν της «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»
NEW YORK NEWS AGENCY
General P. O. Box 497 NEW YORK, CITY
Όπου δέον ν' απευθύνονται οι ενδιαφερόμενοι

Από Ότι Βλέπω Και Άκούω

Η ΕΥΣΧΗΜΟΣ ΕΠΑΙΤΕΙΑ

Από της στήλης αυτής έγρα-
ψαμε και άλλοτε και έκδειξασαμε
το έργο της «Φιλανθρωπικής Έ-
ταιρείας» για την περισυλλογή
των έγκαιτων. Και φαινομενικώς
μην το έργο αυτό επέτυχε. Άλ-
λά στην ποσυχνικήτητα ή έπα-
τεία δεν εξέλιπε τόσον από την
πρωτεύουσα, όσο και από τον Πει-
ραιά. Γιατί, απλούστατα, οι πε-
ρισσότεροι έπαιται, βλέποντας ότι
καταδιώνονται, μετεμοίεσθσαν
εις μικροπωλητάς. Μόλις καθή-
σει κανείς σ' ένα κέντρο, θα δει
γνωστούς τύπους έπαιτων να τον
πλησιάζουν και με την πρόφασι
ότι πωλούν άνθη, κουμπιά και άλ-
λα μικροπράγματα, τα όποια δεν
αγοράζονται συνήθως, να τον ζη-
τούν τον έθελόν του. Στο διάστη-
μα που χρειάζεται κανείς για να
φάη σ' ένα κέντρο της Όμοιοις,
μπορεί να υποστή την ένόχλησι
δενά τουλάχιστον τέτοιων «μι-
κροπωλητών». Υπάρχουν βέβαια
και πραγματικοί μικροπωληταί
που γυρίζουν στα κέντρα και οι
έποισι είνε βιοπαλαισταί, αλλά
αυτοί ξεχωρίζουν άμέσως. Γι' αυ-
τό, θα θέλαμε ή Άστυνομία και ή
«Φιλανθρωπική Έταιρεία» να ξε-
χωρίσουν τα πρόβατα από των έ-
ριφιων και να απαλλάξουν πραγ-
ματικά τας δύο πόλεις από
τούς έπαιτας.

ΔΙΕΚΔΙΚΗΣΕΙΣ

Μετά τον Καπόνε, ο όποιος διε-
δικεί την μισή Ελλάδα, παρουσιά-
στηκε και κάποιος άλλος καλοθελη-
τής ή μάλλον κάποια καλοθελή-
τρια, ή όποια προβάλλει αξιώσεις
επί της άλλης μισής: ή Γερμανίς
κυρία Όφφμαν. Η κυρία αυτή ι-
σχυρίζεται απλούστατα και απελέ-
στατα, ότι είνε απόγονος της Γερ-
μανικής συζύγου κάποιου Βυζαντι-
νού αυτοκράτορος και επί της άμφι-
βόλου αυτής καταγωγής της βασι-
ζει όλα τα δικαιώματά της. Τι ά-
φέλεια αληθινή!... Σιγά—σιγά θα
παρουσιαστή και καμιά Λαπωνίς
απόγονος του... Περιττός να διε-
δικήση την άτυχη χώρα μας, ή, ό-
πως συνέβη με τον Καπόνε... άρ-
σμένα φιλά έναντι της απατησέως
του! Γιατί περί φιλών πρόκειται
πάντοτε...

ΟΛΟΚΛΗΡΟ ΔΡΑΜΑ

Ένα αυτοκίνητο έτεσε, πρό ήμερών,

πάνω σ' ένα άμάξι και τσάκισε τα δυό
μπροστινά πόδια του άλλου. Η σύγ-
χροισις έγινε στην όδον Έρμου. Και
ό μιν σωφέρ έτράβηξε το δρόμο του,
αφού έδωσε το όνομά του στο οικειον
τμήμα, ό άμαξήλάτης έδесе το άμάξι
του πίσω από μιιά σούστα κ' έφυγε
και αυτός και μόνο το δυστυχημένο
άλογο έμεινε με τσικασμένα τα πόδια
καταμεσής του δρόμου, μέσα σε μιιά
λίμνη αίματος! Ήταν ή νυχτιά που-

τεβάνη την όδον Έρμου, τινάζονταν
τρομαγμένο. Άλλά πώς να μετακινη-
θή; Τα πόδια του ήσαν συντριμ-
μένα!...

Πόσο κράτησε αυτή ή άγωνία; Ός
το πρωί; Γιατί όχι; Ποιός να ενδια-
φερθή, ποιού να ραγίση ή καρδιά;
Της άστυνομίας; Δεν βαρύνεσθε...
Του Συλλόγου Ζωοφύλων; Μά κ' αυ-
τός είνε για κοσμικές μόνον έμφανί-
σεις. Κ' έτσι δίνουμε την έντύπωσι

ριζε δόκιμες άγριες μπότες στην
Αθήνα. Και είδαμε το κακότυχο ά-
λογο να μένη στην ίδια θέση και μετά
τα μεσάνυχτα. Νύχτα, κρύο, σποτάδι,
βροχή. Κανένας δεν φαινόταν να δώ-
ση βοήθεια στο άτυχό ζώο, να το ση-
κώσει από κει, να το μεταφέρει κάπου.
Σήμωνε κάθε τόσο το κεφάλι του, χι-
μνιτριζε θλιβερά και ξανασωοιζόταν
κάτω άπελπισμένο. Κι' έβρεχε, έβρε-
χε άπάνω του ό ουρανός... Κάθε π'
άκουγε από μακριά αυτοκίνητο να κα-

Ζουλού, άγριανθρώπων, θηρίων!...

Η ΕΙΚΟΝ ΤΟΥ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ ΜΑΣ

Τό σημερινό έξώφυλλο της «Οικο-
γενείας» είνε έργο του Γερμανού έ-
γογράφου Παύλου Βάγκερ και περιστά-
νει τη Μινιόν, την ήρωίδα του άνω-
γύμου άριστουργηματικού μυθιστορήμα-
τος του Ζεβακό, το όποιον δημοσιεύου-
με. Η «Μινιόν» ίσχυρε ιστορικό πρό-
σωπο κ' έχει ύμνηθεί και από τον
Γκαίτε.

ΣΤΟ ΜΕΤΑΠΡΟΣΕΧΕΣ ΦΥΛΛΟ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

Αρχίζει ή δημοσίευσις των υπερέχων

ΕΠΙΣΤΟΛΩΝ, ΥΜΝΩΝ ΚΑΙ ΠΟΙΗΜΑΤΩΝ

που έστάλησαν στην

Δ)νίδα ΑΔΙΚΗ ΔΙΠΛΑΡΑΚΟΥ—ΜΙΣ ΕΥΡΩΠΗ

από τούς έντός κι' έκτός της Ελλάδος θυμαστές της.

Πρόκειται περί σπανίας απολαύσεως.

Έπιστολές έμμετρες και πεζές, έπιστολές φλογερές, ασύν-
τακτες, ύμνητικές, αισθηματολογικές, κ.τ.λ. κ.τ.λ. Προτάσεις
γάμου, αίτησεις συνόρων, ότι μπορεί τέλος, ή μάλλον ότι
δεν μπορεί να συλλάβη ή φαντασία του ανθρώπου!...

Τις έπιστολές αυτές έμπιστευθήκε ή δις Διπλάρακου στο
«Μπουκέτο», προς δημοσίευσιν.

ΠΕΡΙΜΕΙΝΑΤΕ ΤΟ ΜΕΤΑΠΡΟΣΕΧΕΣ ΦΥΛΛΟ

ΠΕΝΝΙΕΣ

Τα ψαθάρια, μετά τις βροχές της
περασμένης εβδομάδος, άρχισαν να
έγκαταλείπουν τας κεφαλές των συμ-
πολιτών.

— Άρκετοί όμως επιμένουν και τα
φορούν άκόμη, γιατί ή ρεμπούλικις
στοιχίζουν —άλλοιμονον!— άνω των
400 δραχμών έκαστη!

— Μεγάλη συζήτησις γίνεται τον
τελευταίον καιρό μεταξύ των ειδικών
άρχαιολόγων περί του αν ή Όμηρου
Ίθάκη είνε πράγματι ή Ίθάκη ή ή
Λευκάς.

— Έτσι ό Γερμανός άρχαιολόγος
Ντέρελ έπιμένει ότι ή Όμηρου Ί-
θάκη είνε ή Λευκάς, ενώ ό δικός μας
κ. Κυπριόσης έχει αντίθετον γνώμη.
Να ίδουμε πού θα καταλήξη αυτή ή
συζήτησις.

— Η μονομαχία των κ. κ. Σκουζέ
και Άποστολίδη φαίνεται πως θα
πραγματοποιηθή.

— Οι δυό σύγχρονοι Ισπότες ευρί-
σκονται ήδη εις την Οδηγγοίαν και,
έντός των ήμερών, πρόκειται να συ-
ναντηθούν επί του πεδίου της τιμής.

— Με την είσοδον του φθινοπώρου,
άρχισε και ή καλλιτεχνική κίνησις της
πρωτεύουσας.

— Έκαστος ήδη το φερνισάζ των
άρτεσις έκδесеσι ζωγραφικής και ά-
ναγγέλλονται ή πρώτες συναυλίαις.

«Η ΖΩΗ ΕΝ ΤΑΦΩ»

Ό γνωστός εκ Μυτιλήνης λογογράφος κ. Στάτης Μυριόδηλης, κατόν της ύπαρχουσής μεγάλης ζητήσεως, άνετίκασε το άριστουργηματικό έ-
ργο του «Η Ζωή έν ταφω», το όποιον πωλείται εις όλα τα Άθηναία βι-
βλιοπαλεία.

Για το έργο αυτό του κ. Μυριόδηλη
περιτίτει κάθε έπαινος. Είνε, κατά
την όμόφωνον γνώμη όλων των λογίων
μας, το καλύτερο φιλολογικό έργο που
έξεδόθη στην Ελλάδα κατά τούς τε-
λευταίους χρόνους.

ΕΚΔΕΚΤΟΙ ΓΑΜΟΙ

Ό κ. Ματθαίος Λαπόλας και ή δις
Ειρήνη Χαριτάτου έτέλεσαν τούς γά-
μους των. Τους εύχεται ένκαρδίας
κάθε εύτυχία. Μ. Π.

ΚΙΝΗΣΙΣ

Ό γνωστός άπογος Γυναικίαν πύ-
λων της πρωτεύουσας κ. Γ. Σινάνης
επανάκαμψε κατ' αυτός εκ του ταξει-
δίου του εις Παρίσιον, κομίας πλου-
σίαν συλλογήν μοντέρνων μοντέλων.

ΜΙΚΡΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

Ο ΚΑ'Υ'ΜΟΣ ΤΗΣ ΜΑΝΑΣ

(Γράμματα μιάς μητέρας σε κάποια φίλη της).

ΜΕΤΑ ΕΝΑ ΕΤΟΣ

που κάνει: «Είπε όλο νόημα και σιγά-σιγά».

Τό κορμάκι του όλο εὐωδιάζει και αυτό τό άρωμα μου μεθάει την καρδιά και την κάνει νά χτυπά δυνατά. Ποιοί δεσμοί άόρατοι μάς κρατούν δεμένους με τή παιδιά μας; Φαίνεται πως αποσπώνται μέρος από την ψυχή μας και τή ζωή μας. Δεν μπορώ πως άλλωστε νά εξηγήσω γιατί καταλαβαίνω άμέσως τί ζητάει, άν πεινάει, άν κρυώνει ή νυστάζει...»

ΜΕΤΑ ΔΕΚΑ ΜΕΡΕΣ

«Ο μικρός μου μεγαλώνει, όλο μεγαλώνει... Άφου χορτάσει γάλα, αποκοιμάται κατακόκκινος στην άγκαλιά μου. Τά πόδια του άπλώνονται σιγά-σιγά, τό κεφάλι του γέρνει στο

Η καρδιά μου είναι πλημμυρισμένη από εὐτυχία... Είναι γεμάτη απ' την άγάπη για τό παιδί μου και ό-μως υπάρχει εκεί μέσα θέσι και γι' άλλους, όπως για τόν άντρα μου, για τή μητέρα μου, για σένα...»

Η ζωή έχει αλλάξει πια για μένα. Τά περασμένα μου χρόνια μου φαίνονται σαν χαμένα, σαν άνωπλωτα. Αισθάνομαι ότι τώρα άρχίζω την πραγματική μου ζωή...

«Αχ, θά προσπαθήσω νά κάνω ό-σο μπορώ πιά γλυκό τό βίο των δυό αγαπημένων μου πλασμάτων! Πόσο θά τους αγαπώ! Τί τοέλλα!... Αυτή τή στιγμή που σου γράφω κλαίω κι' ήθελα νά σ' είχα κοντά μου για νά σε φιλήσω! Ά, είμαι πάρα πολύ εὐ-τυχισμένη...»

ΜΕΤΑ ΕΝΑ ΜΗΝΑ

«Ο σύζυγός μου είναι ένας χρυσός άνθρωπος... Κρατεί τό παιδάκι μας με μεγάλη αδεξιότητα, αλλά χαιρέ-σαι νά τόν βλέπεις... Δεν ξέρεις τί κόπο καταβάλλει για νά σηκώσει τό ελαφρότατο εκείνο φορτίο...»

«Όταν μου τό γέρνει τυλιγμένο στά μάλλινα ρούχα του, περπατεί σιγά-σιγά και με μεγάλη προσοχή. Θαρρείς πως φοβάται μήπως άνοίξη τό πάπλωμα και τήν καταπιεί, άν πα-τήση δυνατότερα... Ήπειτα άκουμπάει τό θώρακό μας στό κρεβάτι, πολύ κοντά μου, επάνω στό κεντημένο προσκέφαλο.

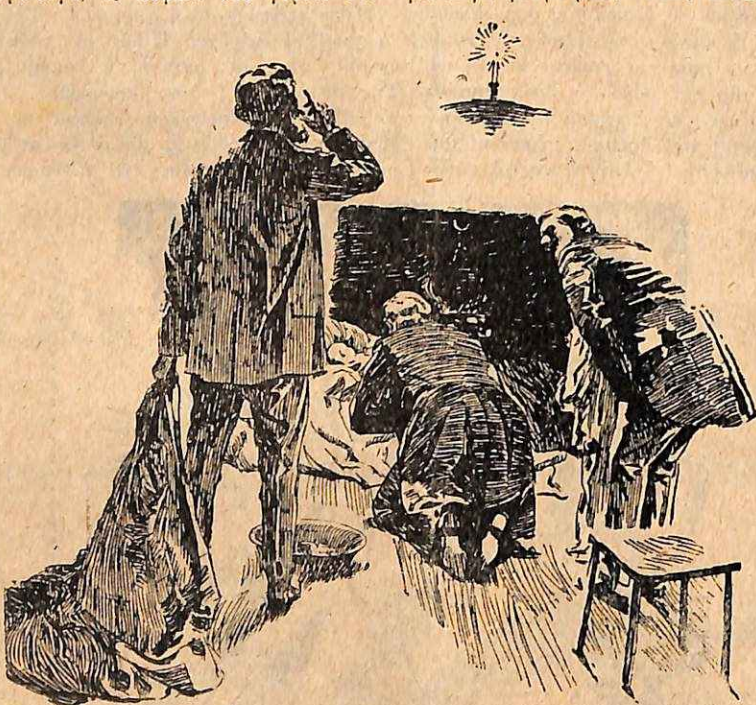
Πολλές φορές έχω κι' ο σύζυγός μου μένους για πολλήν ώρα με τό κε-φάλι άκουμπισμένο στά χέρια και κυττάζουμε τό μικρό μας. Παρακο-λουμε πως ανήλπιζε τίς κινήσεις του χαριτωμένου αυτού ανθρώπου που κουνιέται άπάνω στό στομάχι του. Προσληώνουμε τόσο πολύ σ' αυτό, ώστε πρέπει νά μάς συμβεί κάτι ξ-καυτο για νά προσέξουμε άλλου.

«Ο Ζάν θέλει νά μου κάνει τό παι-δί μας διπλωμάτη. Τό βλέμμα του, λέει, φανερώνει ότι είναι προωρισμένο για τό στάδιο αυτό. Δεν κάνει πολ-λές χειρονομίες, αλλά αυτές ή λίγες

«Τό παρόν είναι για μένα εὐτυ-χιμένο, αλλά όταν αποβλέπω πρὸς τό μέλλον, τά μάτια μου σκοτεινιά-ζουν και μου φαίνεται πως διακρίνω εκεί τά σημεία μιάς καταγιάδας...»

Τί άνόητη που είμαι! Γιατί νά φοβάμαι; Γιατί νά τρέμω; Γιατί νά βάζω κακό στό νου μου; Τό αγαπώ τόσο πολύ τό παιδί μου και τό προ-σέχω τόσο πολύ... Θα προσπαθήσω νά μὴν του γίνω βαρυστή ή άγάπη μου και νά του προσελκύσω την έκτίμησι πριν απομακρυνθῇ από μένα.

Ίσως κατά την πικρή εκείνη έ-ποχή τής ζωής που ονομάζουν νεό-τητα, ίσως τότε νά με λησμονήσης για λίγο, μικρό μου! Ίσως άλλα χέ-

Οί γιατροί δεν τόν άφησαν ούτε στιγμή...

στήθος μου, τά μάτια του σφαλλόνε, ενώ τό στόμα του εξακολουθεί νά κινείται άκόμα ελαφρά σαν νά βυ-ζαίνει...

Αναστηλώνω κι' έχω τότε τό φό-ρεμά μου και τό σκεπάζω... Ήπειτα κάθεται και τό κυττάζω... Δεν μπο-ρώ νά πιστέψω πως είναι όλο δικό μου και πως τό κρατά στα γόνατά του. Καμμία κίνησή του δεν μου δια-φεύγει. Άχ, πόσο τ' αγαπώ!

Είμαι δικό μου, καταδικό μου! Τό τρέφω με τό γάλα μου, τό άποκοι-μίζω με τή φωνή μου και τό νύτω, τό χαϊδεύω, τό υπερσπίζω με τή χέ-ρια μου. Ή εὐτυχία μου είναι γλυ-κειά και δεν συλλογίζομαι τίποτε άλ-λο παρά ότι τό παιδί μου είναι για μέ-να τό παν...

Κι' όταν σκέφτομαι πως υπάρχουν γυναίκες που έχουν δίπλα τους τέ-τοιους ίππολαύς και τίς περι-φρονούν, τίς έλθινολογώ και τίς λυποῦμαι από τό βάθος τής καρδιάς μου...

ΜΕΤΑ ΤΡΙΑ ΧΡΟΝΙΑ

«Ο μικρός μου έγινε τώρα άν-δρας, σωστός άντρας... Χθές γύρισε απ' την έξοχή παχὺς και ροδοκόκκι-νος. Ανεβαίνει στά καθίσματα, σκαπα-τά τά ρολόγια, βάζει τά χέρια του στί-σιπες τουάνιπλο-σινος κτηματίας...

«Όταν ξυπνώ τό πρωί και βλέπω τά παπουτσάκια του κοντά στά μα-γάλα υποδήματα του πατέρα του, ή καρδιά μου σκιστάται από άγανάκη κι' ο νους μου γυρνά από περασμέ-να. Πότε περνάει ο καιρός! Χτές σπάγγα, σήμερα παπουτσάκια, αὐ-ριο μύτες!

Τώρα με δυσκολία θά μπορούσα νά τόν στήσω ψηλά, άν έννοείται, μου τό επέτρεπε ή άνδρική του αξιο-πρέπεια. Γιατί πρέπει νά ξέρεις ότι τή μισή μέρα την περνάει ώπλισμέ-νος σάν στρατιώτης. Τό σπύτι μας έ-χει γεμίσει από τά όπλα του, τά πι-στόλια του, τά σπαθιά του...

Μή νομίζεις όμως, ύστερ' απ' αυ-τά, πως τό άγγελούδι μου δεν έχει καρδιά... Δεν φαντάζεσαι πόσο είναι πονετικό και πόσο μ' αγαπάει! Τό βράδυ, όταν τελειώσουμε τό δείπνο, έρχεται κοντά μου, μου φτάνει τά μαλλιά, όπως τού άρέσει και μου δί-νει στό πρόσωπο δροσερά φιλά...

Έχουμε κουνέντες ταχυτικά και τά «γιατί» του πέφτουν σαν χαλά-ζι. Έννοείται ότι σ' όλα αυτά πρέπει νά του δίνω άπαντήσεις.

Αυτές τίς μέρες ή γιαγιά του εί-νε λίγο άρρωστη. Κάθε βράδυ λοι-πόν, όταν κάνει τή συνηθισμένη προ-σευχή του, προσθέτει κι' αυτά τά λό-για:

— Θεέ μου, κάνε μου καλά τή γιαγιά που την αγαπώ πάρα πολύ...

Άλλά χτές τό βράδυ τόν άκουσα νά προσθέτει κι' αυτά άκόμα τά λό-για, για περισσότερη άγάπη:

... Τή γιαγιά που κήθεται στην πλατεία Ανεξαρτησίας στο πρώτο πάτωμα!

Τό χρυσό μου! Ήθελε, βλέπεις, νά μή δυσκολετώ ο καλός Θεός για νά τού βοηθῇ την αδιάθετη γιαγιά.

Άλλά σέ άφίνω και πάω στό δω-μάτιό του. Τό άκούω νά βήχει... Ά-πό τό πρωί τό βλέπω καταβεβλημένο. Φαίνεται πως εκρύωσε...

ΜΕΤΑ ΤΡΕΙΣ ΜΕΡΕΣ

«Χτές τό μεσημέρι είχαμε ιατρικό συμβούλιο. Ο παλιός γιατρός τού σπιτιού μας ήταν θαρραλέμος, άν και θέλησε νά μου κρυφτεί. Άλλά έ-γώ τό είδα τό δάκρυ του, τό είδα κα-θαρά...

Λοιπόν τό παιδί μου είναι άσχημα; Ό, νά αυτό είναι φοβερό, φίλη μου! Ούτε νά τό συλλογίζομαι δεν μπο-ρώ... Οί άλλοι προσπαθούν νά με έν-θαρρύνουν, αλλά ή καρδιά μου τρέ-μει...

«Όλη τή νύχτα είχε άδιάκοπο πυ-ρετό... Οί γιατροί δεν τό άφησαν ούτε στιγμή... Τού έκαναν διακοώς λουτρό... Ό, νάβλεπες πως κατάν-τησε τό έμυρρο αυτό πλάσμα που τό καμάρωνε όλος ο κόσμος! Ο για-τρός παράγγειλε πάγο... Επίσης διάταξε νά τού κόψουμε τά μαλλιά...

Θεέ μου! Θεέ μου! Πάει νά μού φύγη ο νους μου! Θα τό χάσω λοιπόν τό παιδί μου; Ό, γιατί, γιατί τό-τοια άδικία; Πώς θά μπερώσω νά δ-ποφέρω τό χαμό του; Ό, πόσο έχω άδυνατίσει! Τά

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΠΟΙΗΤΩΝ

Ο πρώτος άνθρωπος του αιώνας του. Πώς ο ποιητής άλλαξε τό όνομά του. Ή άγάπη του Χάινε και τής αδελφής του. Ένα πολύτιμο λείκωμα. Ο Χάινε και ο άδελφός του Γουσταύος. Πώς δά τόν έ-κανε γνωστό με την έφημερίδα του. Μιά καλή μητέρα. Ο Χάινε και οί Γερμανοί, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Ο Έρρίκος Χάινε γεννήθηκε στο Ντύσελντορφ στις 18 Δεκεμβρίου του 1799. Ο ίδιος όμως ισχυριζόταν ότι ή ημέρα τής γεννήσεώς του ήταν ή προ-τοχρονιά του 1800, κι' αυτό για νά μπορή νά ισχυρίζεται, μισοσδαρά—μισοασατεία, ότι ήταν ο... πρώτος άνθρο-πος του αιώνας του!

Τό κύριο όνομά του ήταν Χάρου. Αναγκάστηκε όμως νά τό αλλάξει και νά πάρη άλλο έξ αιτίας του κατωτέ-ρω έπεισοδίου.

Μιά μέρα ο πατέρας του ποιητού, ο άξιωματικός του στρατού Σαμψόν Χάινε, είχε πάρει τά παιδιά του—τέσσε-ρα έν έλφ—και είχε βγει μαζί τους περίπατο. Στο δρόμο όμως μερικοί μάγ-νες τούς πήραν από πίσω και άρρισαν νά τούς κοροϊδεύουν. Έπειδή δέ ο μι-κρός ποιητής ήθελε νά τούς έπαιθεή, ο πατέρας του τόν έμπόδισε λέγοντας δυνατά:

—Στάσου, Χάρου! Μείνε κοντά μου, Χάρου!...

Οί μάγκες άρρισαν τότε νά φωνά-ζουν κοροϊδευτικά:

—Χάρου! Χάρου!

Και έπειδή ο πατέρας του ποιητού δεν καταλάβαινε γιατί κοροϊδευαν έτσι τό όνομα του γιου του, κάποιος απ' τούς μάγκες ανέλαβε νά τού εξηγήση τό αίτιο τής εθιμίας των:

—Χάρου είπατε, κύριε! Μά γιατί αποκαλείτε... γαϊδαρο ένα παιδί τόσο καλοντυμένο;...

Και πραγματικά στο Ντύσελντορφ ή λέξι «Χάρου» ήταν όχι μόνο κύριο όνομα, αλλά και παρατσούκλι του γνω-στού ύπομονητικού τετραπόδου.

Μετά τό έπεισόδιο αυτό ο μικρός Χάινε άλλαξε τό όνομά του και τό έκα-νε Έρρίκος. Έν τούτοις κάποτε, γρά-φοντας στην αδελφή του, προτιμούσε νά μεταχειρίζεται τό καλαίο όνομά του.

Η αδελφή του ποιητού, ή Καρλότ-τα, παντρεύτηκε αργότερα τόν αγαθό ειπωτή Μορίτς φόν Έυβντεν, με τόν όποιον έζησε εὐτυχισμένη.

Ήταν μία γυναίκα με καλή καρδιά και ειγηνικά αισθήματα, την όποιαν αγαπούσε πολύ ο ποιητής. Όταν πέ-θανε ο Χάινε, τό σπίτι της στο Άν-δούργο έγινε τό έντενικτήριο των θα-μαστών του ποιητού, οί όποιοι πήγαι-ναν εκεί για νά μιλήσουν για τή ζωή του και τό έργο του.

Μεταξύ των άλλων ένθυμιών του ά-δελφού της, ή Καρλόττα φύλαγε με ζηλότυπη φροντίδα ένα λείκωμα, τό ό-ποιο περιείχε μία σελίδα γραμμένη από τό χέρι του ποιητού με καλλιγραφι-κότα γράμματα. Ίδου τί περιείχε:

«Τούς ανθρώπους μπορούμε νά τούς κατατάξουμε σε δυό κατηγορί-ες: σε κείνους που μάς αγαπούν και σε κείνους που μάς λένε πως μάς αγαπούν. Έσόν συγκαταλέγεσαι μετα-ξύ των πρώτων. Σε αγαπώ πολύ, ά-

γαπητή μου Δόττα. Κι' αν άκόμα δεν σου τάλεγα ποτέ, πιστέψέ το πως σ' αγαπώ πολύ! Ο άδελφός σου Έρρίκος Χάινε».

Ο τρίτος άδελφός του Χάινε, ο Γου-σταύος, έζη χρόνια μικρότερός του, υπηρέτησε στην αρχή έμεινε άναν-δος από τό ήθος του άδελφού του, ο όποιος φαινόταν σαν ν' άγνοούσε τή μεγάλη δόξα του. Άλλά, μετά ένα λα-πτό, μισοκλείνοντας τό μάτι του, όπως συνήθισε νά κάνει όταν έπρόκειτο νά έκτοίσιση κανένα απ' τά περίφημα εί-ρωνικά βέλη του, και κυττάζοντας τόν καταμάματα, τού είπε:

—Πρώτης τάξεως ιδέα, άδελφέ- μου! Είσαι ή Θεία μου Πρόνοια! Σά-μηναι λοιπόν... Θα σου δώσω τούς στί-χους μου κι' έλπίζω νά με κάσις γνω-στό...

Η πρώτη διδασκάλα του Χάινε ήταν ή μητέρα του, απ' την όποιαν διδάχτηκε ανάγνωσι και γραφή. Ή νεαρή και έξυπνη εκείνη γυναίκα, ή όποια είχε άφασωθεί με ζήλο στην ά-νατροφή του, δεν του επέτρεπε νά δι-αβάξη παρά μόνο διδασκικά βιβλία, ιδίως δέ ταξιδιωτικές περιγραφές.

Τού μιλούσε μ' ένθουσιασμό, όπως αργότερα και σ' άλλα της παιδιά, για τίς περιηγήσεις και για την πατρίδα τούς που βρισκόταν τότε σ' άθλια κα-τάσταση.

—Υποσχέθηκες μου, τούς έλεγε, ότι όταν δά μεγαλώσεις θά εκλέξετε ως διαμονή σας τίς προτιμώμενες των με-γάλων κρατών. Άλλά παντού και πάν-τοτε νά είστε Γερμανοί. Στο βάθος της καρδιάς σας νά διατηρήτε πάντοτε άγάπη προς τό γερμανικό λαό...

Άλλά και εκείνοι δεν αθέτησαν τή μητρική τους υπόσχεσι. Ο Χάινε ένάτασσά τους στο Παρίσι, ο Γου-σταύος στη Βιέννη και ο Μαξιμιλι-ανός στην Πετρούπολη. Όσο για τόν πρώτο, αυτός άγαπούσε μέχρι τέλους τούς Γερμανούς, παρ' όλη την περι-φρονησί τους προς τό λαμπρό ποιητικό έργο του.

Ο Χάινε σε νεαρά ηλικία

της ήταν άφροισμένος στην οίκο των Άφθούργων, έπιμήνη με πολλά λιπο-σώματα παράσημα και στο τέλος έλαβε τόν τίτλο του βαρόνου, με τό δικαίωμα νά χρησιμοποιήση τό όνομα φόν Γκέλ-δερν.

Όταν ο βαρόνος πήγε κάποτε στο Παρίσι, μετέβη προς έπισκεψή του ά-δελφού του, ο όποιος είχε γίνει διά-σμος ήδη από τά ποιήματά του σ' όλη την Εύρώπη. Κατά την έπισκολευθή-σασαν συνομιλία τούς ο Έρρίκος με-ταξύ των άλλων τού ανέφερε μερικά

τελευταία ποιήματά του, απ' τά όποια ήταν άπολύτως εύχαριστημένος.

—Δεν μου τά δίνεις νά τά βάλω στην έφημερίδα μου; τού είπε προστα-τευτικά ο βαρόνος. Τό φύλλο μου δι-αβάζεται πολύ...

Ο ποιητής στην αρχή έμεινε άναυ-δος από τό ήθος του άδελφού του, ο όποιος φαινόταν σαν ν' άγνοούσε τή μεγάλη δόξα του. Άλλά, μετά ένα λα-πτό, μισοκλείνοντας τό μάτι του, όπως συνήθισε νά κάνει όταν έπρόκειτο νά έκτοίσιση κανένα απ' τά περίφημα εί-ρωνικά βέλη του, και κυττάζοντας τόν καταμάματα, τού είπε:

—Πρώτης τάξεως ιδέα, άδελφέ- μου! Είσαι ή Θεία μου Πρόνοια! Σά-μηναι λοιπόν... Θα σου δώσω τούς στί-χους μου κι' έλπίζω νά με κάσις γνω-στό...

Η πρώτη διδασκάλα του Χάινε ήταν ή μητέρα του, απ' την όποιαν διδάχτηκε ανάγνωσι και γραφή. Ή νεαρή και έξυπνη εκείνη γυναίκα, ή όποια είχε άφασωθεί με ζήλο στην ά-νατροφή του, δεν του επέτρεπε νά δι-αβάξη παρά μόνο διδασκικά βιβλία, ιδίως δέ ταξιδιωτικές περιγραφές.

Τού μιλούσε μ' ένθουσιασμό, όπως αργότερα και σ' άλλα της παιδιά, για τίς περιηγήσεις και για την πατρίδα τούς που βρισκόταν τότε σ' άθλια κα-τάσταση.

—Υποσχέθηκες μου, τούς έλεγε, ότι όταν δά μεγαλώσεις θά εκλέξετε ως διαμονή σας τίς προτιμώμενες των με-γάλων κρατών. Άλλά παντού και πάν-τοτε νά είστε Γερμανοί. Στο βάθος της καρδιάς σας νά διατηρήτε πάντοτε άγάπη προς τό γερμανικό λαό...

Άλλά και εκείνοι δεν αθέτησαν τή μητρική τους υπόσχεσι. Ο Χάινε ένάτασσά τους στο Παρίσι, ο Γου-σταύος στη Βιέννη και ο Μαξιμιλι-ανός στην Πετρούπολη. Όσο για τόν πρώτο, αυτός άγαπούσε μέχρι τέλους τούς Γερμανούς, παρ' όλη την περι-φρονησί τους προς τό λαμπρό ποιητικό έργο του.

Ο Χάινε σε νεαρά ηλικία

της ήταν άφροισμένος στην οίκο των Άφθούργων, έπιμήνη με πολλά λιπο-σώματα παράσημα και στο τέλος έλαβε τόν τίτλο του βαρόνου, με τό δικαίωμα νά χρησιμοποιήση τό όνομα φόν Γκέλ-δερν.

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

Η ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΗΣ ΖΩΗ ΤΟΥ ΠΟΥΣΚΙΝ

Τὸ πάθος τοῦ Πούσκιν γιὰ τὴ χαρτοπαζία. "Ὅπου οἱ συμπαίχται πληρώνονται με...στίχους! Μία σωτηρία έξορία. Μία εἰλικρινὴς καὶ θαρραλέα ἀπάντησις. Ἡ λογοκρισία τῆς τέχνης. Ὁ ἔρωσ τοῦ Γάλλου ἀξιωματικοῦ πρὸς τὴν κυρία Πούσκιν. Ἐνα σκάνδαλο στὴν Πετρούπολι. Ἡ πρόσκλησις τοῦ Πούσκιν. Ἡ δραματικὴ μονομαχία. Ὁ τραυματισμὸς τοῦ ποιητοῦ. Ἡ τελευταίος τὸν στιγμὲς. Τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ Τσάρου, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

— Μὲ τοὺς ἐπαναστάτες! ἀπάντησε ἀδίσταχτα ὁ ποιητής.

Ὁ αὐτοκράτωρ ἐξέτιμησε τὴν εἰλικρινεία τοῦ θερμοῦ νέου καὶ ἀπὸ τότε τὸν ἀνέλαβε ὑπὸ τὴν εὐνοία του.

Κατὰ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη τὰ φιλολογικὰ ἔργα, πρὶν βγοῦν στὴ δημοσιότητα, περνοῦσαν ἀπὸ αὐστηρὴ λογοκρισία.

Προϊστάμενος τῆς ὑπηρεσίας αὐτῆς ἦσαν ὁ αὐτοκρατορικός σύμβουλος Κρασότσκι, ἕνας ἄνθρωπος πού δὲν καταλάβαινε καθόλου ἀπὸ τέχνη καὶ πού πετσόκοβε ἀγρίως καθεστὶ πού νόμιζε πὺς ἐσκόταζε λιγάκι.

Ὁ Κρασότσκι εἶχε ἀπαγορεύσει κατὰ τὴν ἐκτύπωσιν ἐνὸς περιορῶν κατόπιν ρωσσογεμανικοῦ... λεζικίου, γιατί περιεῖχε τὰ ἐκφράσεις... ἀσυνεπες καὶ ἀνήθικες, καὶ ἄλλη μιά φορά ἐπέισε τὸν ὑπουργὸ τῆς Παιδείας νὰ διατάξῃ νὰ κατασχέσῃ τὰ ἀμείσως ἀκάθαρτα ζωγραφικά πού ἀπεικόνιζε γυναῖκα, ἂν δὲν ἦσαν...

... ντυμένη ἀπὸ τὸ κεφάλι ὡς τὰ πόδια! Ἐννοεῖται ὅτι ὁ Πούσκιν εἶχε βροτὴ τὸ μπλεὰ του ἀπὸ τὸν Κρασότσκι, ὁ ὁποῖος τοῦ ἀφαιροῦσε τὰ καλύτερα κομμάτια ἀπὸ τὰ ἔργα του. Ὅταν ὅμως ἐπρόκειτο νὰ δημοσιεύῃ τὴν ἱστορίαν του, ἕνα ἔργο πραγματικὰ ἐλευθεριζόν, τοῦ ὁποῖου ἦσαν ὁ ἀρχαγγέλος Γαβριήλ, ὁ Κρασότσκι ἔβαλε φωνὴν ἀπὸ ἀνανάκτησι, πῆγε καὶ τὸ ἔδειξε στὸν αὐτοκράτορα.

— Ἀλέξανδρε Σέργιεβιτς, εἶπε τὴν ἄλλη μέρα ὁ Τσάρος στὸν Πούσκιν, ἀπὸ δῶ καὶ πέρα τὰ ποιήματά σου θὰ τὰ λογοκρίνω ἐγώ!

Καὶ πρέπει νὰ ὁμολογηθῇ πρὸς τιμὴν του, ὅτι ὁ Τσάρος δὲν ἐπρόκειτο σὲ στενοκέφαλος σὲ τὸ διεθυντὴ τοῦ τμήματος τῆς λογοκρισίας στὸ ζήτημα τῆς ποιήσεως.

— Ἀλέξανδρε Σέργιεβιτς, εἶπε τὴν ἄλλη μέρα ὁ Τσάρος στὸν Πούσκιν, ἀπὸ δῶ καὶ πέρα τὰ ποιήματά σου θὰ τὰ λογοκρίνω ἐγώ!

Καὶ πρέπει νὰ ὁμολογηθῇ πρὸς τιμὴν του, ὅτι ὁ Τσάρος δὲν ἐπρόκειτο σὲ στενοκέφαλος σὲ τὸ διεθυντὴ τοῦ τμήματος τῆς λογοκρισίας στὸ ζήτημα τῆς ποιήσεως.

— Ἀλέξανδρε Σέργιεβιτς, εἶπε τὴν ἄλλη μέρα ὁ Τσάρος στὸν Πούσκιν, ἀπὸ δῶ καὶ πέρα τὰ ποιήματά σου θὰ τὰ λογοκρίνω ἐγώ!

Καὶ πρέπει νὰ ὁμολογηθῇ πρὸς τιμὴν του, ὅτι ὁ Τσάρος δὲν ἐπρόκειτο σὲ στενοκέφαλος σὲ τὸ διεθυντὴ τοῦ τμήματος τῆς λογοκρισίας στὸ ζήτημα τῆς ποιήσεως.

— Ἀλέξανδρε Σέργιεβιτς, εἶπε τὴν ἄλλη μέρα ὁ Τσάρος στὸν Πούσκιν, ἀπὸ δῶ καὶ πέρα τὰ ποιήματά σου θὰ τὰ λογοκρίνω ἐγώ!

ἦταν πλούσια καὶ, ὅπως εἶπαμε, ὡραία, ὁ Πούσκιν εἶχε γίνεи τὸ εἰδωλό τῆς ἀριστοκρατίας τῆς Πετρούπολεως.

Ἀλλὰ ἡ εὐτυχία του δὲν ἐπρόκειτο νὰ διαρκέσῃ πολὺ καὶ ἦταν πεποιημένη νὰ δηλητηριασθῇ ἀπὸ τὴν ἴδια κοινωνία πού τὸν ἐλάτρευε ὡς τότε. Κατὰ τὸ 1830, ἔγραψε στὴν Πετρούπολι κάποιος Γάλλος λοχαγὸς ὀνόματι Δαντές. Ὁ ξένος αὐτός, τύπος τυροδιώκτη, δὲν ἄργησε νὰ γνωριστεῖ με τὴς ἀριστοκρατικώτερες οἰκογένειες τῆς Πετρούπολεως καὶ κατώρωςε μάλιστα νὰ ἐπιτύχῃ καὶ εἰσελθεῖ στὰ ἀνάκτορα.

Σὲ κάποια συναναστροφή γνώρισε καὶ τὴν κυρία Πούσκιν, πρὸς τὴν ὁποῖαν ἄρχισε νὰ δειχνεῖ ἐρωτικές διαθέσεις, χωρὶς ἀποτέλεσμα ὅμως. Ὁ ποιητής, γιὰ νὰ μὴ φανῇ ζηλιάρης καὶ γελοιοποιηθῇ, στὴν ἀρχὴ ἔκανε πῶς δὲν καταλάβαινε τίποτε.

Ἀλλὰ τὰ σφάλματα ἐπαίονταν καὶ ἐδῶ. Οἱ διάφοροι ἀρχισκόλοιοι τὸν ἀποκαλοῦσαν πρὸς τὴν ὡραία κυρία Πούσκιν. Ὁ λοιπὸς δὲ ἦσαν περιέργοι νὰ ἴδουν πὺς θὰ καταλήξῃ αὐτὴ ἡ ἱστορία πρὸς τοὺς διεσκέδαζε τρομερά.

Τὸ πρᾶγμα κατάντησε ἀκόμα πιὸ ἐνδιαφέρον, ὅταν ὁ Πούσκιν συναννομενόμενος με τὴ σύζυγό του καὶ θέλοντας νὰ θέσῃ τέρμα στὸ ἐρωτοκυνηγὸ αὐτό, ἀποφάσισε νὰ κλείσῃ τὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ του στὸν ξένο τυροδιώκτη. Ἡ εἰδησις αὕτη ἔγινε ἀμέσως γνωστὴ σ' ὅλη τὴν πρωτεύουσα καὶ προξένησε μεγάλη ἐντύπωσι.

Κατόπιν αὐτοῦ οἱ φίλοι τοῦ λοχαγοῦ, οἱ ὁποῖοι ἤθελαν ὁπωσδήποτε νὰ ρεζιλίσουν τὸν ποιητὴ, ἐφρόντιζαν νὰ παρασκευάζουν ἐπιτήδες συναντήσεις μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τῆς κυρίας Πούσκιν, τίς ὁποῖες ἐπιληροφορεῖτο φωνικά καὶ ὁ σύζυγος.

Ἔτσι ὁ ἀναίδης ἐρωτὺλος παρουσιαζόταν πάντα μπροστὰ στὴ σύζυγο τοῦ ποιητοῦ, εἶχε γίνεи ἡ σκία τῆς πού τὴν κατεδίωκε, ὁ κακὸς δαίμων πού ἀπειλοῦσε τὴν οἰκογενειακὴ τῆς γαλήνη.

Ἔτσι ὁ ἀναίδης ἐρωτὺλος παρουσιαζόταν πάντα μπροστὰ στὴ σύζυγο τοῦ ποιητοῦ, εἶχε γίνεи ἡ σκία τῆς πού τὴν κατεδίωκε, ὁ κακὸς δαίμων πού ἀπειλοῦσε τὴν οἰκογενειακὴ τῆς γαλήνη.

Ἔτσι ὁ ἀναίδης ἐρωτὺλος παρουσιαζόταν πάντα μπροστὰ στὴ σύζυγο τοῦ ποιητοῦ, εἶχε γίνεи ἡ σκία τῆς πού τὴν κατεδίωκε, ὁ κακὸς δαίμων πού ἀπειλοῦσε τὴν οἰκογενειακὴ τῆς γαλήνη.

Ἔτσι ὁ ἀναίδης ἐρωτὺλος παρουσιαζόταν πάντα μπροστὰ στὴ σύζυγο τοῦ ποιητοῦ, εἶχε γίνεи ἡ σκία τῆς πού τὴν κατεδίωκε, ὁ κακὸς δαίμων πού ἀπειλοῦσε τὴν οἰκογενειακὴ τῆς γαλήνη.

τὴν ὑποχρεωμένη ἂν καὶ ἀθελά τῆς, ν' ἀκούη κάθε τόσο τίς ἀηδεῖς ἐξομολογήσεις του.

Ἡ κατὰ τὴν ὁμοίαν δὲν ἐσταμάτησε ὡς ἐδῶ. Οἱ διάφοροι κομψομένοι πού περιεστοίχιζαν τὸν Δαντές ἄρχισαν νὰ στέλνουν καθημερινῶς ἀνώνυμες ἐπιστολὲς στὸν Πούσκιν καὶ νὰ κυκλοφοροῦν στὰ σαλόνια σαχλὰ ἐπιγράμματα, διὰ τῶν ὁποῶν ἐστυρίζαν τὸν ποιητὴ.

Μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων πού διενεργούσαν αὐτὸν τὸν ὑπολο ἀγῶνα κατὰ τὸν μέγαν ποιητὴ συγκρατεῖτο τὸ ἐπιστημότερο πρόσωπο τῆς ρωσικῆς ἀριστοκρατίας.

Ὁ Πούσκιν, βλέποντας ὅτι ἡ ὑπόθεσις εἶχε φτάσει πρὸς τὸ ἀπορῶνιστο, βρόθηκε σὸ τέλος στὴν ἀνάγκη νὰ προσκαλέσῃ τὸν Δαντές σὲ μονομαχία με πιστόλι. Ὁ τυροδιώκτης δέχτηκε τὴν πρόκλησι, ἀλλὰ ζήτησε προθεσμία δεκαπέντε ἡμερῶν γιὰ νὰ τακτοποιήσῃ δὴθεν τίς ὑποθέσεις του.

Μόλις πέρασαν ὅμως ἡ δὴ βδομάδες, ἀνηγγέθησαν ἔξωθεν οἱ ἀρραβῶνες τοῦ λοχαγοῦ με τὴ γυναῖκα καὶ τὸν ποιητὴ. Τότε οἱ κοῖνοι φίλοι τοὺς ἐπεισέβησαν γιὰ νὰ τοὺς συμβιβάσουν. Ὁ Πούσκιν δέχτηκε νὰ ἀποσύρῃ τὴν πρόκλησί του, ἀλλὰ μετὴν ὑποχρέωσι νὰ μὴν ξαναπατήσῃ στὸ σπίτι του ὅτε ὁ Δαντές, ὅτε κανένας ἄλλος ἀπ' τὴν οἰκογένειά του.

Ἀλλὰ ὁ ταπεινωτικὸς αὐτὸς ὅρος δὲν ἔγινε δεκτὸς ἀπὸ τὸν ἀντίπαλό του καὶ ἔτσι ἡ συνάντησις τῶν δύο ἀντιπάλων ἐπραγματοποιήθη τὸ ἀπόγευμα τῆς 27 Ἰανουαρίου 1837 μεσὰ σ' ἕνα μικρὸ δάσος. Πρῶτος ἐπυροβόλησε ὁ Δαντές. Ἀμέσως ὁ Πούσκιν ἐπεσε κάτω φωνάζοντας:

— Χτυπήθηκα!... Οἱ μάρτυρες ἔφεραν ἀμέσως κοντὰ του. Ὁ ποιητής, ὅσοι ἀπὸ μακριὰν λεπτῶν ἀκίνησι, ἀναστρώθη καὶ εἶπε γαλλικά:

— Σταθήτε... Μπροσὸ νὰ πυροβολήσω καὶ ἐγώ... Τότε ὁ Δαντές, ὁ ὁποῖος εἶχε πλησιάζει μαζὺ με τοὺς ἄλλους, ἔσπευσε νὰ ἐπανεβῇ στὴ θέσι του. Ὁ Πούσκιν στρέφτηκε με τὸ ἀριστερὸ του χερὶ στὸ ἔδαφος, ἐκτόξευσε μετὰ πιστολὴ του καὶ πυροβόλησε.

Ἡ σφαῖρα τοῦ πέτυχε τὸν ἀντίπαλό του, ὁ ὁποῖος κλονίστηκε ἀμέσως καὶ ἔπεσε κάτω. Τότε ὁ Πούσκιν ἔριξε κάτω τὸ πιστόλι του καὶ φώναξε με τὸν ὀρθὸν θρηάμβου:

— Μπράβο! Ἔπειτα γύρισε σ'

ἕναν φίλο τοῦ ὑποκόμητα πού παρᾶστεκε καὶ τὸν ρώτησε:

— Πέθανε;

— Ὁχι. Τραυματίστηκε στὸ στήθος καὶ στὸ χερὶ...

— Περὶεργο! εἶπε ὁ ποιητής. Ὑπέβατα ὅτι θὰ μ' εὐχαριστοῦσε ὁ θάνατός του. Τώρα ὅμως ἀισθάνομαι τὸ ἀντίπατο...

Ὁ ὑποκόμης ζήτησε τότε νὰ τοὺς ἀμφυλίστῃ, ἀλλὰ ὁ Πούσκιν ἦταν ἀμετάπειτος:

— Ὁχι, εἶπε. Ἄν γίνουμε καλὰ καὶ οἱ δύο, θὰ τὰ ξαναποῦμε!

Ἀλλ' ὁ ἀτυχὴς ποιητὴς δὲν ἔμελλε νὰ γίνῃ καλὰ. Ἡ σφαῖρα εἶχε εἰσχωρήσει στὴν κοιλία του καὶ τοῦ εἶχε τρυπήσει τὸ ἔντερο.

Ὅταν τὸν μετέφεραν στὸ σπίτι του καὶ τὸν ἐξέπλυσαν ἀπάνω στὸ σοφά, εἶπε στὴ γυναῖκα του:

— Ἄ, πόσο εἶμαι εὐτυχής! Εἶμαι ζωντανός καὶ βρίσκω κατὰ μου... Μείνε ἡσυχή... Κανένας δὲν θὰ σὲ συκοφαντήσῃ περὶ... Ἐρῶ πὺς εἶσαι ἀθάνατος...

Ἐπειτα παρακάλεσε τὸν γιατρὸ νὰ τοῦ πῇ τὴν ἀλήθεια. Ἐκείνος τοῦ ἀποκρίθηκε καθαρὰ πὺς δὲν ὑπῆρχε ἐλπίδα σωτηρίας.

— Σ' εὐχαριστῶ πολὺ, τοῦ εἶπε ὁ ποιητής. Εἶσαι τίμιος ἄνθρωπος καὶ μοῦ εἶπες τὴν ἀλήθεια... Τώρα θὰ κανονίσω τίς ὑποθέσεις μου...

Ἡ ἀγωνία τοῦ διήρκεσε δύο μέρες. Αἶγες ὡρες πρὶν πεθάνῃ, ἔφθασε στὸ σπίτι του ἕνας ὑπακόμης τοῦ αὐτοκράτορος φέροντας ἕνα ἰδιόχειρο σημείωμα τοῦ Νικολάου γραμμένο μετὸ μολύβι.

«Ἀγαπητέ Ἀλέξανδρε Σέργιεβιτς, τοῦ ἔγραψε ὁ Τσάρος, ἂν ὁ Θεὸς θελήσῃ νὰ μὴ ξαναἰδωθῇ στὴ γῆ, σὲ συμβουλεύω νὰ πεθάνῃς χριστιανικά. Μὴ σὲ μέλλει γιὰ τὴν τύχη τῆς γυναίκας καὶ τῶν παιδῶν σου. Ἐγὼ θὰ φροντίσω γι' αὐτοὺς...»

Ἡ εἰδησις τοῦ θανάτου τοῦ ποιητοῦ προξένησε ἀλλεγεινὴ ἐντύπωσι στὴν πρωτεύουσα. Ὅλος ὁ κόσμος ἐξηγέρθη τὴν ὥρα κατὰ τοῦ Γάλλου τυροδιώκτη καὶ ἀποκαλοῦσε ἐγκληματικὴ τὴν πράξι τοῦ Δαντές. Ὅλοι ἀναγνώριζαν τὴν ποιητικὴν μεγαλοφυῖα τοῦ Πούσκιν πού χάθηκε καὶ καταριόταντοσαν ὀργισμένοι τὸν ἔνοχο.

Ὁ Δαντές, ἂν καὶ τραυματισμένος, ἐφωλακίστηκε κατὰ διαταγὴν τοῦ Τσάρου. Ὅταν ἀποφυλακίστηκε, ἐπειδὴ φοβόταν τὴν ἐκδίκησι τοῦ κοῖνου, ἀναγκάστηκε νὰ φύγῃ κρυφὰ μὴ νύχτα σκοτεινὴ καὶ ἀνταριασμένη καὶ πάλι στὸ Παρίσι, ὅπου ἐγκαταστάθηκε ὡς βαριάνος Χέκερεν.

Ἡ χίρα τοῦ Πούσκιν ὕστερα ἀπὸ κάμποσον καιρὸ ξαναπαγερύθηκε μετὰ τὸ γερονσιαστὴ Δαντσεκὸ ὁ ὁποῖος ἔγινε ἀργότερα ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν.

Τὴν τρομερὴ ἀγανάκτησι τῶν φιλολογικῶν κύκλων τῆς Ρωσίας γιὰ τὸν πρόωγο καὶ ἀδικε θάνατο τοῦ μεγαλοφυοῦς ποιητοῦ τὴν ἐξέφρασε μετὰ πύρινης στροφῆς σ' ἕνα ἀθάνατο ποίημα τοῦ ἀπαρηγόρητος φίλου τοῦ Λέοντωφ.

ΔΙΑ ΜΕΣΟΥ ΤΩΝ ΑΙΩΝΩΝ

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΩΝ ΚΩΔΩΝΩΝ

Τὰ 360 κωδωνάκια τοῦ Ἀκρῶν. Οἱ κώδωνες τῶν Ρωμαίων καὶ Ἑλλήνων. Ἡ πρῶτος καμπάνη τῶν ἐκκλησιῶν. Ἡ καμπάνη τρέπουν τοὺς βαρβάρους εἰς φυγὴν. Τὰ «σήμαντρα» τῶν ὑποδούλων. Οἱ διωγμοὶ κατὰ τῶν κωδωνῶν. Γιατὶ τὰ τζαμιά δὲν ἔχουν καμπάνες. Ἡ καμπάνη τῶν Κινέζων, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Ἡ ἐφεύρεσις τῶν κωδωνῶν ἀποδίδεται ἀπὸ τοὺς περισσότερους στοὺς Αἰγυπτίους, οἱ ὁποῖοι τοὺς ἐχρησιμοποίησαν πρῶτον γιὰ ν' ἀναγγέλλουν τίς ἐορτὰς τοῦ μεγάλου Θεοῦ τῶν, τοῦ Ὁσίου. Φαίνεται ὅμως ὅτι καὶ οἱ Κινέζοι χρησιμοποίησαν τίς καμπάνες, ἀπὸ τοῦ ἔτους 2601 π. Χ., σύμφωνα μετὰ μὴ παλὰ παράδοσι.

Ἐξ ἄλλου καθὼς ἀναφέρει κάποιος ὁ Κλήμης ὁ Ἀλεξανδρεὺς, ὁ περίφημος Ἑβραῖος ἀρχιερεὺς Ἀαρὼν, εἶχε ραμμένα στὸ ἀρχιερατικὸ του ἐνδυμασία τραχὺὰ ἐξήσαν κωδωνάκια. ἔτα δηλαδὴ στὸν ἀσθὸ μὲ τίς ἡμέρες τοῦ ἔτους. Τέτοια κωδωνάκια ἔχουν ἀκόμη καὶ σήμερα στὰ ἄμφια τοὺς οἱ ἱερεῖς τῆς Αὐτικῆς Ἐκκλησίας.

Οἱ μεγάλοι κώδωνες, τοὺς ὁποῖους ἔχουν κατὰ τὴν ἀρχαιότητα οἱ Ἑλλήνες καὶ οἱ Ρωμαῖοι, ἐχρησιμοποιοῦντο γιὰ νὰ ἀναγγέλλουν τὸ ἀνοιγμα τῆς ἀγορᾶς, γιὰ νὰ ξυπνοῦν τοὺς δούλους, γιὰ νὰ συνοδεύουν μετὰ τὸν ἥχο τοὺς τίς νεκρικὲς πομπές κλπ.

Ἐπίσης οἱ νυχτοφρουροὶ τῶν πόλεων ἦσαν ὑποχρεωμένοι ἄλλοτε νὰ κρατοῦν μὴ καμπάνη, τὴν ὁποία χτυποῦσαν κάθε τόσο στοὺς δρόμους. Καὶ οἱ καταδικασμένοι σὲ θάνατο ὠδηγοῦντο στὸν τόπον τῆς ἐκτελέσεως ὑπὸ τοὺς ἤχους κωδωνῶν.

Οἱ κώδωνες εἰσῆχθησαν γιὰ πρώτη φορά στὴν ἐκκλησία κατὰ τὸ 409, ἐπὶ τοῦ ἐπισκόπου Νώλας Παυλίνου. Τότε δὲ ἀνομιμασθήσαν καὶ «καμπάνες», γιὰτὶ μὴ ἀπὸ τίς πρῶτες ὕλες τῆς κατασκευῆς τῶν ἦσαν καὶ ὁ χαλκὸς τῆς Καμπανίας.

Κατὰ τὰ 610, ἡ πόλις τῆς Γαλλίας Ἀζεντὶς πολιορκήθηκε ἀπὸ ἕνα ἰσχυρότατο σῶμα βαρβάρων ἐπιδρομέων. Τότε ὁ ἐπίσκοπος τῆς πόλεως διέταξε νὰ σημάνουν τοὺς κώδωνες τοῦ ναοῦ τοῦ Ἁγίου Στεφάνου. Οἱ βαρβαροὶ, μὲν ἀκούσαν αὐτὸν τὸν ἥχο στὸν ὁποῖον ἦσαν ἀσυνήθιστοι, ἐτρόμαξαν καὶ ἐτράπησαν σὲ ἀτακτὴ φυγὴ.

Στὴν Ἀγγλία ἡ χρῆσις τῶν κωδωνῶν χρησιμοποιεῖται ἀπὸ τίς ἀρχαῖες τοῦ 8ου αἰῶνος, ὅποτε συνήθιζαν νὰ σημαίνουν τίς καμπάνες κατὰ τίς κηδεῖες. Στὶς δὲ ἐκκλησίαις τῆς Ἀνατολῆς ἡ καμπάνη εἰσῆχθησαν μετὰ ἑνὸς αἰῶνα καὶ ἡ πρῶτος ἐξ αὐτῶν ἐστάλησαν στὸν αὐτοκράτορα Μιχαὴλ Γ' ὡς δῶρον ἐκ μέρους τῶν Ἑνέων.

Στὴν ἀρχὴ οἱ κώδωνες ἦσαν μικροῦ σχήματος. Σιγά-σιγά ὅμως ἀρχίζαν νὰ κατασκευάζουν μεγαλειτέρους καὶ πρὸ καλλιτε-

χνικούς, ἀναλόγως τῶν χρημάτων πού διέθετε κάθε ἐκκλησία. Ὁ μεγαλειτέρος κώδων τῆς Ρωσίας εἶνε ὁ τοῦ Κρεμλίνου, τῆς Γαλλίας ὁ τῆς Παναγίας τῶν Παρισίων καὶ τῆς Ἑλλάδος ὁ τοῦ Ἁγίου Σπυρίδωνος στὴν Κέρκυρα.

Μετὰ τὴν ἔλυσιν τῆς Κωνσταντινουπόλεως οἱ Τούρκοι ἀπηγόρευσαν τὴ χρῆσι τῶν κωδωνῶν καὶ ἔτσι, κατὰ τοὺς χρόνους τῆς δουλείας, ἡ χριστιανικὴ ἐκκλησία ἦσαν χωρὶς καμπάνες. Ἡ καμπάνη αὐτὴ ἀναπλήρωθηκαν ἀργότερα ὑπὸ τῶν ὑποδούλων Ἑλλήνων μετὰ σήμαντρα, δηλαδὴ μετὰ μεγάλες μεταλλινὰς πλάκες πού τίς χτυποῦσαν συνήθως μετὰ πέτρης ἢ μετὰ σφυρί.

Διωγμὸς τῶν κωδωνῶν ἔγινε καὶ

ἡ «Φαγωμένη» κλπ. Ὁ μεγαλειτέρος κώδων βρίσκεται στὸ Πεκίνο καὶ ζυγίζει 12.700 χιλιόγραμμα.

Τὸ ῥόπτρο τῶν κωδωνῶν στὴν Κίνα κατασκευάζεται ἀπὸ ἕνα εἶδος σκληροτάτου ξύλου, γι' αὐτὸ καὶ ὁ ἥχος τῶν ἐνὸς εἶνε ἀσθενέστερος ἢ τῆς ἑξῆς ἡ καμπάνης χρησιμοποιοῦνται, ἐκτὸς τῶν ἄλλων, καὶ γιὰ νὰ σημαίνουν τίς ὥρες τῆς νυκτός.

Ἡ καμπάνη τῶν Ἰνδιῶν εἶνε πρὸ μεγάλης διαμέτρου καὶ κρεμόνται κοντὰ στίς παγίδες, σὲ μικρὴ ἀπόστασι ἀπὸ τὴ γῆ. Στὰς Ἰνδίας δὲν τίς χτυποῦν μετὰ τὸ ἐσωτερικὸ ῥόπτρο, τὸ κοινὸς λεγόμενον «κλωστίδι», ἀλλὰ μετὰ κέρατο ἐλασιῶ ἢ μετὰ ξύλο ἀπέσω.

Μεταξὺ τῶν κωδωνῶν, τοὺς ὁποῖους ἀπέδωθε ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων θυματοσυρτὴ δύναμι, περίφημος ἀπέμεινε ὁ τῆς Βιλλέλας, ὁ ὁποῖος ἄλλοτε σήμανε μόνος του ὅσας ἀπειλοῦσε τὴν Ἰσπανία καμὶα συμφορά.

Ἡ περίεργη αὕτη καμπάνη ἐκτὸς πολλῶν ἄλλων περιστάσεων ἀκούστηκε νὰ σημαίνῃ τὴν τελευταία φορά ὅταν ἐπρόκειτο νὰ πεθάνῃ ὁ βασιλεὺς Φερδινάνδος ὁ Καθολικός, ὁ ὁποῖος εἰσῆλγε στὴ χώρα του τὴν Ἰερὰ Ἑξέτασι. Ἀπὸ τότε ὅμως ἔχασε τὸ προφητικὸ τῆς ὥρας καὶ σήμερα δὲν σημαίνει πρὸς μὴ ὅταν τὴ χτυποῦν οἱ ἄνθρωποι!...

στὴ Δύσι, κατὰ τὴν περίοδο τῆς Γαλλικῆς Ἐπαναστάσεως. Ἐξεδόθη μάλιστα τότε ἕνα ψήφισμα διὰ τοῦ ὁποῖου κάθε ναὸς ἐπετρεπότο νὰ ἔχῃ μὴ καμπάνη. Ὅλες ἡ ὑπόλοιπες μετεβλήθησαν σὲ κανόνια.

Οἱ Μωαμεθανοὶ δὲν μεταχειρίζονται καμπάνες στὰ τζαμιά τους, γιὰτὶ φοβοῦνται μήπως ὁ ἥχος τῶν τρομαξοῦν τοὺς δικαίους πού ἀναπαύονται στὸν Παράδεισο. Αὐτοὶ εἶνε ὁ λόγος γιὰ τὸν ὁποῖον ἀπηγόρευσαν τὴ χρῆσι τοὺς καὶ στοὺς ὑποδούλους χριστιανούς.

Στὴν Κίνα ἡ καμπάνη ἔχουν σχῆμα κυλινδρικό καὶ οἱ κάτοικοι τοὺς δίνουν περίεργες ὀνομασίες, ὅπως π. χ. ἡ «Κρεμασμένη», ἡ «Κοιμημένη».

— Τὰ λόγια εἶνε βαρύτερα ἀπ' τίς πέτρες.

— Μὴ μπορεῖς παραπάνω δὲν γράφει τὸ στοιχεί.

— Τοῦ μεθυμένου καὶ τὰ πρόσωπα τὰ λόγια τὰ παίρνει ὁ ἄερας.

— Τοῦ πούλι τὸ πιάσιν μετὰ τοὺς σπόρους καὶ τὸν ἄνθρωπο μετὰ τὰ χρομάτια.

ΜΕΣΑΙΩΝΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Η ΑΓΑΠΗ ΤΗΣ ΑΡΧΟΝΤΟΠΟΥΛΑΣ

Ο βασιλιάς την ξέχασε πειά τη Λουκία, την αγαπημένη του... Ο λημερις τώρα κυνηγά στα δάση και, μόλις νυχτώσει, γυρίζει στη χώρα και γλεντάει ως το πρωί.

Ός τα ζημερώματα ακούγονται τα γέλια κι' η φωνή των μεθυμένων μαζί με τα χαρούμενα τραγούδια τους:

— Δεν θέλουμε να καθόμαστε πειά κοντά σε ποδόγυρους! φώναζαν οι ιππότες. Τό νεανικό μας αίμα βράζει μες' στις φλέβες μας... Μοιάζει με τ' ελεύθερο πουλί που ζητάει φως, άερα, ξαστεράει...

Η Λουκία κάθεται ολομόναχη, σκεπτική και θλιμμένη, κοντά στο μικρό ποτάμι. Δεν πέρασε πολλός καιρός απ' την ημέρα που ο βασιλιάς της είχε, δίνοντάς της ένα λουλούδι, το οποίο εκείνη κάθως στο στήθος της.

— Σ' αγαπώ πιο πολύ κι' απ' τη ζωή μου!...

Εκείνη δεν του μίλησε... Μονάχα ανατρίχισε σαν ένα κοίνο γροπυλάκι που το σαλεύει ο άνεμος, κι' έτρεξε γοργά στον πανύψηλο πύργο της και κάθισε άγρυπνη στο παράθυρό της ως τα μεσάνυχτα... Μά, αλλοίμονο, η αγάπη του δεν κράτησε πολύ!...

Ο πατέρας της Λουκίας, ο γέρος στρατηγός, είναι θλιμμένος. Δεν ξέρει τί έχει πάθει η μοναχική κόρη του. Τη ρωτά, την ξαναρωτά, αλλά δεν παίρνει απάντηση. Η παρμένη πάλι κοιτάζουν τη λαοσημένη τους μικρή και λένε μεταξύ τους:

— Μήν την εμπόμισε κανένα κακό μάτι την κόρη μας;

Γι' αυτό συμφώνησαν να της δώσουν να πει άγιασμένο νερό και να καπνίσουν το στρώμα της με λιβάνι.

— Έτσι, είπαν, θα γίνει η καλή μας αρχοντοπούλα κι' η άκουστούνε ξανά τα γέλια και τα τραγούδια της!...

Της έδωσαν να πιη άγιασμένο νερό και της έκάπνισαν το στρώμα με λιβάνι... Αλλά όλα πήγαν του κάκου.

Η Λουκία γλώπιζε όλοένα, μαραινόταν, έλειπε σαν σ' άρμονία μπρός στην εικόνα της Παναγίας, εκεί στο εικονοστάσι της γωνιάς.

Η Παναγία την κοίταζε πάντα θλιμμένη και τα οράνια μάτια της δείχναν αγάπη και συμπόνη για την κόρη την άπιστηγόρητη...

Ο βασιλιάς βαρέθηκε πειά τα κυνήγια. Βαρέθηκε ακόμα τα γλέντια στα παρθένα. Μία γλωπιά του άχτίδα φτάνει στο κρεβάτι, σταματά στην άρρωστη κοπέλα και παίξει άπάνω στο στήθος της.

Κοιμάται η Λουκία και βλέπει: Ένα όνειρο εύχαιστο. Σ' έναν άνδρα σπαστο κάπνο γλαυρόχρουν χαρούμενα κείναι. Ο βασιλιάς τα κόβει κι' αυτή

— Όλοι οι ιππότες μου να μαζευτούν εδώ!

Αμέσως μπρός στο παλάτι μαζεύτηκαν όλοι οι ιππότες.

— Έδώ είμαστε! φώναζαν στο βασιλιά. Τι θέλεις από μας; Τι μας έρξεις να κάνουμε;

Τότε ο βασιλιάς σήκωσε το χέρι του περήφανα και φώναξε:

— Φτάνουν πειά τα γλέντια κι' η διασκεδάσεις... Είνε καιρός πειά να συμμαζευτήτε και να φρονιμίσετε... Σήμερα να μου φέρετε τις κοπέλλες των περιχώρων για να τις παντρώσω μαζί σας... Μή λησμονήστε να μου φέρετε και την κόρη του γέρου στρατηγού...

Όλοι γέλασαν και χαίχανε με τ' ανεπάντεχο μύτημα. Οι κυνηγοί μάλιστα ήταν έθουσιασμένοι:

— Πόσα ξέρει αυτός ο βασιλιάς μας!... Έλεγαν.

Ο γέρος στρατηγός, ο πατέρας της Λουκίας, προσεύχεται γονατιστός μπρός στα εικονίσματα:

— Άγιε μου Φίλιππε, προστάτη της γεννιάς μου, λείε, βοήθη την και γιάτρεψε την τη Λουκία μου!

Ατέλει ωτες λειτουργίες θα σου κάνω, λαμπάδες σαν το μπόι της θα σου φέρο, όλο λαμπρή έκκλησία θα γτίσω σ' όνομά σου...

Ο παλιός πολέμης της έξακολουθεί να προσεύχεται γονατιστός. Η καρδιά του είναι πικραμένη και μία μαύρη σκέψη του παιδεύει το νού:

— Φαίνεται πως ο Θεός την παιδεύει για τα κρίματά μου!...

Ο παλιός πολέμης της έξακολουθεί να προσεύχεται γονατιστός. Η καρδιά του είναι πικραμένη και μία μαύρη σκέψη του παιδεύει το νού:

— Φαίνεται πως ο Θεός την παιδεύει για τα κρίματά μου!...

Απόλυτη ήσυχία βασιλεύει τώρα στον πύργο. Τ' όλόμορο φεγγάρι κοιτάζει θλιβερά μες' απ' το σκαλιστό παρθένο. Μία γλωπιά του άχτίδα φτάνει στο κρεβάτι, σταματά στην άρρωστη κοπέλα και παίξει άπάνω στο στήθος της.

Κοιμάται η Λουκία και βλέπει: Ένα όνειρο εύχαιστο. Σ' έναν άνδρα σπαστο κάπνο γλαυρόχρουν χαρούμενα κείναι. Ο βασιλιάς τα κόβει κι' αυτή

του πλέκει ένα όλομορο στεφάνι για τα μαλλιά του. Η κόρη αισθάνεται μία ευχαρίστηση μαζί και μία ταραχή...

Κοιμάται η Λουκία κι' εξακολουθεί να όνειρεύεται. Ο βασιλιάς βρίσκεται κοντά της, σκύβει και την κοιτάζει μες' στα γαλάτα της μάτια.

— Λουκία, της λέει, δεν έχω τίποτε άλλο πιο ακριβό στον κόσμο από σένα!

Λουλούδια σαλεύουν κάτω απ' τα πόδια της κι' η μαργαρίτες ανοίγουν τα φύλλα τους φαιδρά:

— Κόψε ένα λουλούδι, της λέει, και ρώτησέ το. Τότε θα μάθης πόσο σ' αγαπώ!...

Κι' εκείνη μεθά από εύτυχία. Νοιώθει να φουτώνουν φτερά στην πλάτη της και ν' ανεβαίνει ψηλά στον ουρανό...

— Έ, ξόπνη, σήκω από το στρώμα σου! ακούγεται έξαφνα μία άγρια φωνή που κάνει τη Λουκία να πεταχτεί απ' τον ύπνο της. Δεν έχουμε να γίνουμε καιρό!

Ο βασιλιάς προστάζει να σάς μαζέψουμε. Θέλει να σας παντρώσει!...

Οι ιππότες απλώνουν χέρια βέβηλα και την άρπάζουν καθώς ήταν, γυνή.

Η Λουκία ούτε βλέπει τίποτε, ούτε ακούει τίποτε. Καταλαβαίνει μονάχα πως την προσκαλεί ο βασιλιάς κοντά του και συλλογίζεται με χαρά πως δεν την έχει ξεχάσει όπως φοβόταν...

Στην κορφή του βουνού βογγούν τα πεύκα και τα έλατα τρίζουν θλιβερά. Ο άνεμος, καθώς περνάει μ' άγρια βίη, ξεριζώνει άσπλαχνα τα στωγά λουλούδια και συνεπαίρνει τ' αβύχμα μαζί του.

Και μαζί με τ' αβύχμα συνεπαίρνει τα λουλούδια των περθένων και τις φωνές των παλληκαριών.

Αλλά ο βασιλιάς θέλει να γίνει η προστάτη του.

— Όχι, όχι, δεν τη θέλω αυτή! φωνάζει ένας γέρος αλκικός. Να

ΤΟΥ ΚΑΤΟΥΛΑ ΜΑΝΤΕΣ

μω δώσετε μίαν Άλλη. Αυτήν άς την πάρη κανένας άλλος... Και καθένας διαλέγει όποια του άρέσει...

— Τά βιολιά, τά βιολιά! προστάζει ο βασιλιάς. Αρξίστε τά τραγούδια! Στήστε το χορό!...

Κι' ο κάμπος όλος κι' η πλαγιάς και τα βουνά αντιλαλούν απ' τά τραγούδια. Ο χορός πάει γαϊτάνι και το κρασί χύνεται σαν ποτάμι.

Την κόρη του στρατηγού την έπηρε ένας άγνωστός της ιππότης και την έφερε σ' έναν πευκόφυτο λόγγο. Στο δρόμο τη βαστούσε στην άγκαλιά του και την έσφιγγε με λαχτάρα...

Φτάνοντας εκεί, την άκούμπησε άπάνω στη μαλακιά φτέρη και την κοίταζε. Αλλά τότε έδρε με άπορία πως η κοπέλλα δεν έσάλευε πειά.

— Τί νάπαθε; λέει τρομαγμένος. Έφερε το χέρι του στην καρδιά, μα η καρδιά της νέας δεν χτυπούσε.

Η ψυχή της πέταξε ψηλά στον όλογάλο ουρανό, εκεί όπου ψάλλουν τ' άγγελούδια στο Θεό...

Αυτά λέει η παράδοσι η παλιά. Αλλά κάποιος άγνωστος τραγουδιστής την έκανε τραγουδι αυτή τη θλιβερή παράδοσι. Το τραγουδι τούτο με τη χαρούμενη αρχή και το πένθιμο τέλος τ' άκουσα μία βραδυά που ο ήλιος χρυσώνει τις ράχες άπαλά κι' έλαμπε στον ουρανό το φως της έλπίδας και της εύτυχίας...

ΑΠΟ ΤΟ ΒΥΖΑΝΤΙΟ
ΜΙΑ ΔΟΡΙΚΗ ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ

Κατά την εποχή που αυτοκράτωρ του Βυζαντίου ήταν ο Βασίλειος Παλαιολόγος είχαν αρχίσει να διαδίδονται διάφορες συκοφαντίες κατά του στρατηγού και συγγενούς του Μιχαήλ Παλαιολόγου, ότι δέθεν έποφθαλμοίστε το θρόνο του Βυζαντίου.

Μία μέρα μάλιστα κάποιος άρχιεπίσκοπος εκάλισε τον στρατάρχη Παλαιολόγο ενώπιον του αυτοκράτορος και του έδωσε μία συμβουλή. Του έπες δηλαδή ότι, αν ήθελε να άποδείξει ψευδείς τις κατηγορίες των έχθρών του, πρέπει να πιάσει στα χέρια του ένα πυρωμένο σίδερο. Έτσι, αν ήταν άδωκος, ο Θεός δεν θα τον άφινε να καή...

Εγώ, άποκρίθηκε τότε ο Παλαιολόγος, είμαι άμαρτωλός και δεν έλπίζω θαύμα από το Θεό κατά τη δοκιμασία που μου προστείνεται. Θα υπομώσω όμως να τη δεχθώ με ένα όρο: Να πιάσει δηλαδή πρώτος το σίδερο έσύ, που είσαι άνθρωπος του Θεού και να μου το δώσης ο ίδιος με τά σπαστά σου χέρια...

Ο άρχιεπίσκοπος έμεινε άφωνος μπρός σ' αυτή τη λογική άπάντηση, ενώ ο αυτοκράτωρ γέλασε μ' όλη του την καρδιά και προσέφερε μεγάλητερες τιμές στον έμπουν και γενναίο στρατηγό του.

— Όχι, όχι, δεν τη θέλω αυτή! φωνάζει ένας γέρος αλκικός. Να

μω δώσετε μίαν Άλλη. Αυτήν άς την πάρη κανένας άλλος... Και καθένας διαλέγει όποια του άρέσει...

— Τά βιολιά, τά βιολιά! προστάζει ο βασιλιάς. Αρξίστε τά τραγούδια! Στήστε το χορό!...

Κι' ο κάμπος όλος κι' η πλαγιάς και τα βουνά αντιλαλούν απ' τά τραγούδια. Ο χορός πάει γαϊτάνι και το κρασί χύνεται σαν ποτάμι.

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΜΑΣ

Την είχε βοή άποκοιμισμένη μέσα στο δάσος, ενώ μία άχτίδα ήλιου έπεστε άπάνω στα μαλλιά της...

— Ό!... Αυτή ή άχτίδα!... Τη θυμάταν ακόμα... Μι' άχτίδα χρυσή που γλυσταρούσε μες' απ' το φύλλωμα μιας μεγάλης βελανιδιάς, την όποια σάλευε ο άνεμος...

Η ώραία άγνωστη κοιμισμένη καθώς ήταν και φωτισμένη από τη χρυσή άχτίδα, φαινόταν σαν να τού έλεγε:

— Κούταζε με!... Κούταζε με!...

Είδες Άλλη φορά μαλλιά πιο χρυσά απ' τά δικά μου; Είδες έπίδερμίδα πιο διάφανη, πιο μαργαριταρένια!... Και αυτή ή γραμμή του λαιμού!... Κούταζε τα αυτά, κούταζε τα!...

Κούταζε τους ώμους μου, μεγάλες ζωγράφει. Κούταζε το στήθος μου και πέσο αν έχεις συναντήσει ποτέ τέτοιο στήθος στο καλύτερο μοντέλο σου...

Κούταζε και τα χέρια μου... Δεν πιστεύω να υπάρχουν άλλα χέρια πιο άξια για να σπλίσουν το μέτωπο ενός μεγάλου καλλιτέχνη, τον κλάδο της μουρτιάς, τον τόσο άγαπημένο στην Αποροβία...

Και ο καλλιτέχνης διευδύθηκε προς την κοιμισμένη κόρη και, σιλώντας της το χέρι, της έπες:

— Καλημέρα, ώραία κόρη!...

Εχαν περάσει δέκα χρόνια από τότε. Πόσους πίνακες είχε κάνει από τότε ο καλλιτέχνης έχοντας μοντέλο του την Άντα, την ώραία Άντα, που μία άχτίδα ήλιου του την είχε παρουσιάσει κάτω από μία βελανιδιά του δάσους!...

Και πόσο την είχε αγαπήσει από τότε, στη χώρα της πρώτα κι' έπειτα στο Παρίσι, όπου την είχε οδηγήσει!...

Μά κι' αυτή τον είχε αγαπήσει το μεγάλο καλλιτέχνη ο όποιος μία μέρα την είχε βοή κοιμισμένη στο δάσος.

Όλα αυτά τα χρόνια τα είχε ζήσει σαν μέσα σ' ένα όνειρο... Ο φίλος της είχε φροντίσει να της έχει κάθε άνεση, κάθε εύτυχία...

Ράθυμη καθώς ήταν ξυπνούσε άργά, έπαιρνε το πρόγευμά της στο κρεβάτι της, έπειτα περνούσε ώρες όλοκληρες μπρός στον καθρέφτη της, κοιμάζοντας τις καλύτερες τουαλέτες που της έφεραν ή παρισινές μοδίστρες. Η μόνη της άσχαλία ήταν πως ν' άρέσει περισσότερο στο φίλο της.

Μά, αλλοίμονο, τα χρόνια επιφέρουν τρομερές καταστροφές στην ώραία... Έτσι ή Άντα έχασε γρήγορα τη βελούδινη άπαλότητα της νεότητός της...

Αγαπούσε πολύ ακόμα το ζωγάφο της, μα με μία αγάπη χωρίς έλπίδα, μ' ένα πάθος το όποιο τ' σκότωνε. Έννοιωθε πως αυτός δεν την ήγαπούσε πειά, πως την είχε βαρεθεί και πως σε λίγο θα την ξαναπήγαινε πάλι στην πατρίδα της για να μη την ξαναβεί ποτέ.

— Κούταζε με!... Κούταζε με!...

Είδες Άλλη φορά μαλλιά πιο χρυσά απ' τά δικά μου; Είδες έπίδερμίδα πιο διάφανη, πιο μαργαριταρένια!... Και αυτή ή γραμμή του λαιμού!... Κούταζε τα αυτά, κούταζε τα!...

Κούταζε τους ώμους μου, μεγάλες ζωγράφει. Κούταζε το στήθος μου και πέσο αν έχεις συναντήσει ποτέ τέτοιο στήθος στο καλύτερο μοντέλο σου...

Η ΔΥΟ ΑΧΤΙΔΕΣ

Πράγματι δέ αυτό ήσαν οι μυστικοί σκοποί του καλλιτέχνη. Τού μαζιλάρι της φίλης του και άρου φαινόταν ότι ή φίλη του είχε χάσει πειά τις γοητευτικές χάρες που είχε άλλοτε...

Τά μάτια των άνδρών γελιούνται τόσο εύκολα!... Η ώραία μοιάζει με τον ήλιο... Τά μάτια που την άντικρύζουν θαμψώνονται πολύ γρήγορα και βλέπουν τις κηλίδες της.

Έτσι ή Άντα είχε γίνει άνυπόφορη στον καλλιτέχνη, ο όποιος σκέφτηκε ότι ήταν καιρός να χωριστή με τη φίλη του.

Θέλοντας όμως να ταχτοποιήσει καλά τά πράγματα, άγόρασε μ' άνοσημένη βίλλα στην πατρίδα της Άντας, ένα χαριτωμένο σπίτι με πολλές ταράτσες και με πολλά δέντρα που το πλημμύριζε ο ήλιος.

Όταν ή βίλλα διακοσμήθηκε και

φωδ έχασε την έπιστολή κάτ' απ' το μαζιλάρι της φίλης του και άρου κράτησε μία θέσι στο τραίνο, είχε την ιδιοτροπία να κάνει ένα τελευταίο περίπατο μαζί με την Άντα, κάτω απ' τις βελανιδιές της βίλλας, στο σελινόφως...

Η Άντα δεν ύποψιαζόταν τίποτε. Πέρασε το μπράσο της μες' στο δικό του και τραβήξαν κάτ' απ' τα γκρίζα δέντρα τά πουνταροσμένα απ' το σελινόφως...

Η νύχτα είχε μία γαλήνια ώραφία. Τά χόρτα σάλευαν στο άεράκι... Η Άντα θέλησε σε μία στιγμή να ξαπλώσει πάνω, σ' αυτά τα θερμά χόρτα... Πράγματι ξαπλώθηκε και, γοητευμένη απ' το περιβάλλον, δεν άγνησε ν' άποκοιμηθεί...

Τότε ο καλλιτέχνης είδε μ' άχτίδα του φεγγαριού να γλυσταρά άπά-

— Έ λοιπόν, κύριε καλλιτέχνη, πού έχετε τά μάτια σας; φαίνονται να λήν στο ζωγάφο, καθώς χόρτους με τον άνεμο. Η Άντα είχε πάντα ή ίδια Άντα... Και αν αυτός ο καλός ήλιος δεν της φαίνεται τόσο εύνοικός, εγώ, ή χαϊδευτική σελήνη, την δείχνω πιο ώραία, πιο γοητευτική, πιο προκλητική για την άληθινή αγάπη... Μισούλασε τα μάτια σου και ή Άντα του παρελθόντος θ' άναστήθι πάλι μπροστά σου με όλες τις χάρες του κορμιού της, με όλες τις γοητείες της που θα σου την κάνουν ακόμα πιο αγαπητή... Κούταζε! Κούταζε!... Όταν είναι κανείς στην ήλικία σου, πρέπει νάχη μία άχτίδα του φεγγαριού μπρός στα μάτια του για να κοιτάζει μία παλιά του φίλη...

Ο καλλιτέχνης σκούπισε τά μάτια του, γιατί έξαφνα είχε κληθεί απ' αυτά ένα δάκρυ.

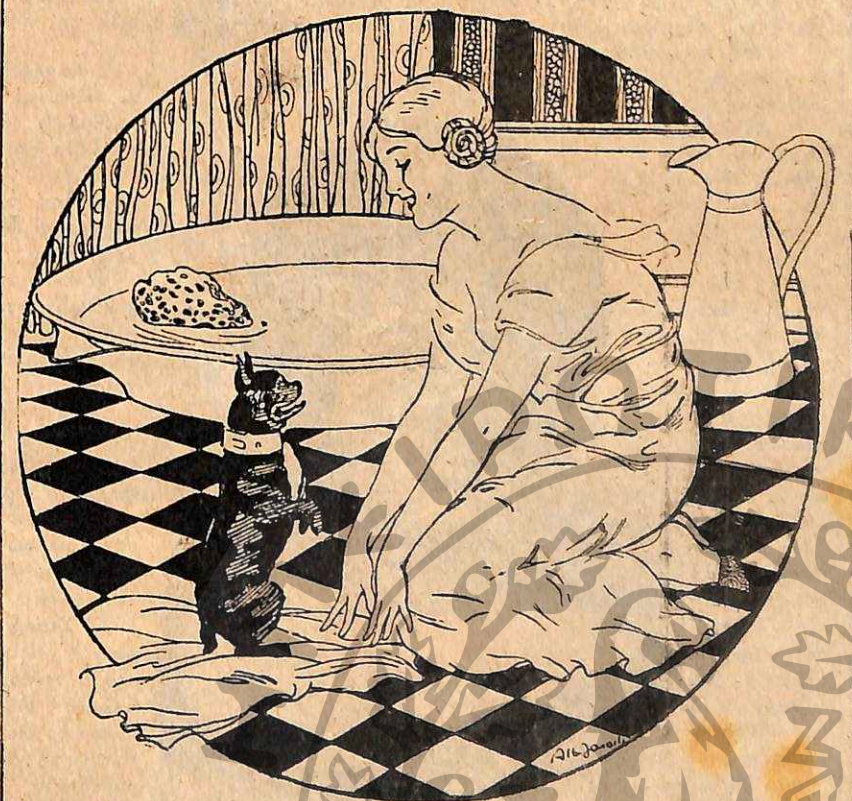
Έπειτα, όπως την ημέρα που τη γνώρισε, πλέριασε την Άντα, της φίλης το χέρι και φιθύρισε:

— Έ λοιπόν, ώραία κι' αγαπημένη μου, άποκοιμήθηκε; Δεν θέλεις να γυρίσω στο σπίτι...

Έπειτ' από μερικά λεπτά, το φεγγάρι, καθώς έπεστε μες' απ' τα κλάδια, είδε χαμογελώντας με χαρά έναν άνδρα που έσκιζε ένα γράμμα...

Ήταν ο ζωγράφος που έκανε κομμάτια το άπογοητιστήριο γράμμα προς την Άντα.

Όχι... δεν θά έφερνε πειά... δεν θα την έγκατέλειπε... Θα έμεινε για πάντα κοντά της...

Ξυπνούσε άργά κι' έπαιρνε το πρόγευμά της στο κρεβάτι της...

έπιπλώθηκε, πήρε την περίλυπη φίλη του και έφυγε απ' το Παρίσι. Είχε αποφασίσει να περάσει εκεί τρείς ή τέσσερες μέρες και, μία νύχτα κατόπιν να φύγη κρυφά, χωρίς όδυνήδες άξηγήσεις, άφίνοντας μόνο κάτω απ' το προσκέφαλο της Άντας μία άπογοητιστήριο έπιστολή.

Σ' αυτή την έπιστολή θά την παρακαλούσε να δεχτεί τη βίλλα, εις άνάμνησιν των ώραιων ήμερών που είχαν περάσει μαζί. Και θά της έόχταν ακόμα εύτυχισμένα γράμματα με πολλούς μεσημεριάτικους ύπνους κάτω απ' αυτό το όλόκληστο πρόσωπο... Χάρις στον νυχτερινό άνεμο, ο όποιος έπαιζε μες' στις βελανιδιές, ή άχτίδα ήγανει, έφύγαντας πειά στο στήθος της, πόνο στους ώμους της, πόνο στο λαιμό της...

— Κούταζε με!... Κούταζε με!...

Είδες Άλλη φορά μαλλιά πιο χρυσά απ' τά δικά μου; Είδες έπίδερμίδα πιο διάφανη, πιο μαργαριταρένια!... Και αυτή ή γραμμή του λαιμού!... Κούταζε τα αυτά, κούταζε τα!...

Κούταζε τους ώμους μου, μεγάλες ζωγράφει. Κούταζε το στήθος μου και πέσο αν έχεις συναντήσει ποτέ τέτοιο στήθος στο καλύτερο μοντέλο σου...

— Έ λοιπόν, κύριε καλλιτέχνη, πού έχετε τά μάτια σας; φαίνονται να λήν στο ζωγάφο, καθώς χόρτους με τον άνεμο. Η Άντα είχε πάντα ή ίδια Άντα... Και αν αυτός ο καλός ήλιος δεν της φαίνεται τόσο εύνοικός, εγώ, ή χαϊδευτική σελήνη, την δείχνω πιο ώραία, πιο γοητευτική, πιο προκλητική για την άληθινή αγάπη... Μισούλασε τα μάτια σου και ή Άντα του παρελθόντος θ' άναστήθι πάλι μπροστά σου με όλες τις χάρες του κορμιού της, με όλες τις γοητείες της που θα σου την κάνουν ακόμα πιο αγαπητή... Κούταζε! Κούταζε!... Όταν είναι κανείς στην ήλικία σου, πρέπει νάχη μία άχτίδα του φεγγαριού μπρός στα μάτια του για να κοιτάζει μία παλιά του φίλη...

Ο καλλιτέχνης σκούπισε τά μάτια του, γιατί έξαφνα είχε κληθεί απ' αυτά ένα δάκρυ.

Έπειτα, όπως την ημέρα που τη γνώρισε, πλέριασε την Άντα, της φίλης το χέρι και φιθύρισε:

— Έ λοιπόν, ώραία κι' αγαπημένη μου, άποκοιμήθηκε; Δεν θέλεις να γυρίσω στο σπίτι...

Έπειτ' από μερικά λεπτά, το φεγγάρι, καθώς έπεστε μες' απ' τα κλάδια, είδε χαμογελώντας με χαρά έναν άνδρα που έσκιζε ένα γράμμα...

Ήταν ο ζωγράφος που έκανε κομμάτια το άπογοητιστήριο γράμμα προς την Άντα.

Όχι... δεν θά έφερνε πειά... δεν θα την έγκατέλειπε... Θα έμεινε για πάντα κοντά της...

— Κούταζε με!... Κούταζε με!...

Είδες Άλλη φορά μαλλιά πιο χρυσά απ' τά δικά μου; Είδες έπίδερμίδα πιο διάφανη, πιο μαργαριταρένια!... Και αυτή ή γραμμή του λαιμού!... Κούταζε τα αυτά, κούταζε τα!...

Κούταζε τους ώμους μου, μεγάλες ζωγράφει. Κούταζε το στήθος μου και πέσο αν έχεις συναντήσει ποτέ τέτοιο στήθος στο καλύτερο μοντέλο σου...

— Κούταζε με!... Κούταζε με!...

Είδες Άλλη φορά μαλλιά πιο χρυσά απ' τά δικά μου; Είδες έπίδερμίδα πιο διάφανη, πιο μαργαριταρένια!... Και αυτή ή γραμμή του λαιμού!... Κούταζε τα αυτά, κούταζε τα!...

Κούταζε τους ώμους μου, μεγάλες ζωγράφει. Κούταζε το στήθος μου και πέσο αν έχεις συναντήσει ποτέ τέτοιο στήθος στο καλύτερο μοντέλο σου...

— Κούταζε με!... Κούταζε με!...

Είδες Άλλη φορά μαλλιά πιο χρυσά απ' τά δικά μου; Είδες έπίδερμίδα πιο διάφανη, πιο μαργαριταρένια!... Και αυτή ή γραμμή του λαιμού!... Κούταζε τα αυτά, κούταζε τα!...

Κούταζε τους ώμους μου, μεγάλες ζωγράφει. Κούταζε το στήθος μου και πέσο αν έχεις συναντήσει ποτέ τέτοιο στήθος στο καλύτερο μοντέλο σου...

— Κούταζε με!... Κούταζε με!...

Είδες Άλλη φορά μαλλιά πιο χρυσά απ' τά δικά μου; Είδες έπίδερμίδα πιο διάφανη, πιο μαργαριταρένια!... Και αυτή ή γραμμή του λαιμού!... Κούταζε τα αυτά, κούταζε τα!...

Κούταζε τους ώμους μου, μεγάλες ζωγράφει. Κούταζε το στήθος μου και πέσο αν έχεις συναντήσει ποτέ τέτοιο στήθος στο καλύτερο μοντέλο σου...

— Κούταζε με!... Κούταζε με!...

Η ΖΩΗ ΜΙΑΣ ΑΓΙΑΣ

Η ΩΡΑΙΑ ΡΩΜΑΙΑ
ΕΥΓΕΝΙΑ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)
 «Η Μελανία μάντευε τη σκέψη του. Προτεινόντάς του λοιπόν το προφαντό στήθος της άρχισε να τον προκαλεί:—
 — Θες το κλειδί; Το θες; Πάρτο! Πάρτο λοιπόν...
 — Ο Εγγένιος άρχισε να νευριάζει.
 — «Αν δεν μου δώσεις το κλειδί, της είπε, θα φωνάξω.
 — Φώναζε, άγριε ήγούμενε... Φώναζε... Αυτό θέλω κι' εγώ...
 — Τι θες να πής;
 — Θέλω να πω πως αν φωνάξεις θα ζημιώσης τον εαυτό σου... Τι θα πούν αν σε βρούν εδώ μέσα τέτοια ώρα;
 — Θα πιστέψουν ότι τους πωλώγω.
 — Τι θα τους πής, άγριε ήγούμενε;
 — Θα τους πω πως με παρέσυρες εδώ με κακούς κι' ανήθικους σκοπούς.
 — Δεν θα σε πιστέψουν, άγριε ήγούμενε. Γιατί θα μιλήσω κι' εγώ. Θα πω πως ήρθες μόνος σου εδώ, με κακούς σκοπούς.
 — Καταραμένη να είσαι!...
 — Μη με καταρίεσαι, Εγγένιε. Κάνω ό,τι μπορώ να σε κρατήσω κοντά μου, γιατί σ' αγαπώ... Μη με βασανίζεις πειά. Είσαι νέος... Κότταζε με. Είμαι νέα κι' όμορφη, Εγγένιε... Πάρε με στην άγκαλιά σου, σφίξε με, τρύγησε απ' τη χείλη μου το μέλι της αγάπης... Γιατί διατάζεις;
 — Ο Εγγένιος κρατούσε το βλέμμα του καρφωμένο στο πρόσωπο και δεν της απαντούσε.
 — Η Μελανία πλησίασε κοντά του, μα δεν τόλμησε να τον άγγιξει, για να μην τον ερεθίσει περισσότερο.
 — Άρχισε όμως να του μιλάει με φωνή σιγαλή, ήρεμη, τρυφερή:
 — Εγγένιε, για τελευταία φορά, σε παρακαλώ, μη με περιφρονήεις. Απ' την ημέρα που ήρθες στο μοναστήρι δεν βρισκό ήσυχία, δεν έχω χαλάρη, έχωσα τη γαλήνη της ψυχής μου. Γιατί να πατήσης το πόδι σου εδώ; Καλά ξούσα έργημα, μακριά απ' τον κόσμο. Πήγε λησμονήσι το παρελθόν πειά... Είχα άμεινωθή στο Θεό. Και τώρα... τώρα δεν γνωρίζω πειά τον εαυτό μου... Είμαι τρελή, δεν μπορώ να ζήσω. Δεν θα βρω την εύτυχία μου παρά μέσα στην άγκαλιά σου. Γιατί δεν μου ανοίξεις την άγκαλιά σου, Εγγένιε; Τι κακό σου έχω κάνει και με μισείς τόσο; Σήκωσε τα μάτια σου και κότταζε με... Δεν μου μιλάς... Είπ' η τελευταία παράκληση αυτή που σου κάνω. Τά τελευταία μου λόγια. Ύστερα...
 — Ο Εγγένιος σήκωσε τα μάτια του και την κότταζε ξεφνιασμένος.

Μήπως έσκόπευε πάλι ν' αυτοκτονήσει;
 — Η Μελανία μάντευε την ανησυχία του και του είπε:
 — Μη φοβίσαι. Δεν πρόκειται να σκοτωθώ. Όχι... Πριν το κάμω αυτό ήθελα να σου μιλήσω. Μα και τώρα που σου μίλησα, δεν τελείωσα ακόμα. Έχω και κάτι άλλο να σου πω...
 — Σώπασε για μια στιγμή, τον κότταζε μέσα στα μάτια και του είπε:
 — «Αν άνοιγής την αγάπη μου θα χαθώ, θ' αφανιστώ απ' τον κόσμο αυτό! Μα και σ' ό,τι χάσης τη θέση σου. Θα ζήσης περιφροντημένος, κι' άκου;»
 — Μη λες παραφροσύνες! της είπε αυστηρά ο Εγγένιος.

— Δεν λέω παρά την αλήθεια. Ναί, ναί, την αλήθεια. Εγγένιε. Θα σ' έχω κι' εγώ... Θα σ' εκδικηθώ σκληρά. Αλλά, άγριε, άγριε. Θα σε κάμω να πονέσεις, ό,σο πόνεσα κι' εγώ, θα σε κάμω να υποφέρεις και να ζής ντροπισμένος σ' όλη σου τη ζωή!
 — Τελείωσε; ρώτησε ξερά ο Εγγένιος.
 — Όχι ακόμα.
 — Τι έχεις να πής, λέγε.
 — Τι έχω να σου πω ακόμα; Και με ρωτάς; Έχω να σου πω πως σ' αγαπώ, σε λατρεύω! Σε λατρεύω!... Σε λατρεύω!...
 — Αυτό ήταν όλο;
 — Ναί αυτό. Εγγένιε...
 — Άνοιξέ μου την πόρτα τώρα.
 — Τι; Τι είπες;
 — Είπα να μου άνοιξεις την πόρτα. Τα μάτια της Μελανίας άστράψαν. Η όψη της σκοτεινίσανε.
 — «Όστε αυτή είν' η απάντησή σου; το φώναζε φρενισμένη. Σου μιλω τόσο ώρα, σ' άνοιγω την καρδιά μου, θοήνω και έκτεσω περμένη στα γόνατά σου και σ' ό,τι περιφρονείς; Δεν έχεις λοιπόν καρδιά; Έχεις όμως μάτια. Ναί, έχεις μάτια. Κότταζε λοιπόν, κότταζε!...

Κότταζε τί σου δίνω!... Κότταζε τί σου προσφέρω!... Ναί, ναί, κότταζε!...
 Τρελή απ' τον πόθο της, τρέλλη απ' την απελπισία της, πεισματωμένη, ξεναμμένη, άρχισε να γδύνεται. Έβγαζε τα ρούχα της ένα-ένα, γρήγορα και νευρικά, τα πετούσε δεξιά κι' άριστερά μέσα στο κελλί και συγχρόνως μιλούσε, μιλούσε με λύσσα, με πάθος.
 — Κόττα λοιπόν τί περιφρονείς! Κότταζε πόσο είμαι όμορφη! Ξανάδες τέτοια νεκρά; Ξανάδες τέτοια όμορφή; Κότταζε!... Κότταζε!... Είχε γυμνώσει τα χέρια της και τους ώμους της.

Το ρενετή κι' εδράμα πρόβαλαν τα μπράτσα της.
 Χυτοί, καμπύλοι, ύπεροχοί οι ώμοι της...
 — Κόκνε ος ό λαμύρας της.
 — Ο Εγγένιος άνατρίχιασε.
 — Έκανε γρήγορα γρήγορα το σσταυρό του και την πρόσταζε με φωνή που τρεμε από όργη:
 — Σταμάτησε! Ντύσου, ντύσου, αμέσως! Θυμήσου το προπατορικό άμάρτημα... Έξ αιτίας σου, εξ αιτίας της γυναίκας, έχασε ο άνθρωπος για πάντα τον Παράδεισο! Μη θέλεις να επαναλάβεις το έγκλημα εκείνο, τη βδελυρότητα της Εύας... Σκεπάσου! Ντύσου! Σε προστάζω...
 — Όχι!
 — Ντύσου! Ντύσου, καταραμένη! Συγχρόνως της γδύσε τις πλάτες για να μην τη βλέπη.
 — Μα η Μελανία ήταν πειά άσυγκράτητη.
 — Έτρεξε άμέσως και στάθηκε πάλι εμπρός του.
 — Και χωρίς διαταγή, άποφασισμένη να φτάσει ως το τέλος, εξακολούθησε να γδύνεται φωνάζοντας φρενιασμένα:
 — Κότταζε με!... Κότταζε με και πές μου: Μπορείς ν' άντισταθής;

(Άκολουθεί)

Η Γαλλίς συγγραφέας Μαντάμ Στέελ.

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η ΚΛΗΡΟΝΟΜΙΑ

Στο Οδοστά, ο μπάραμπα Κλαύδιος ζούσε ολόμοναχός στο παλιό σπίτι του, που ήταν το τελευταίο στο δρόμο του βουνο. «Υστερ' από πολλών χρόνων έργασία και κόπους, είχε κατορθώσει να συγκεντρώσει καμιά διακοσαριά χιλιάδες φράγκα. Μα, όπως και την εποχή που ήταν ακόμα φτωχός, τρεφόταν αποκλειστικά με σουπες, με χόρτα και με σαλιγκάρια.
 Είχε δυό κόρες, παντρεμένες από καιρό. Τις είχε αποκτήσει από δυό συζύγους και δεν έμοιαζαν καθόλου μεταξύ τους, ούτε εξωτερικώς, ούτε ψυχικώς. Η μεγαλύτερη, η Ρόζα, ήταν ψηλή και ώραία και είχε παντρευτεί έναν καθηγητή στο Παρίσι. Η άλλη, η Μαργαρίτα, μελαχροινή και κοντή, είχε παντρευτεί έναν άμπελοργό με περιορισμένο μυαλό.

Ο μπάραμπα Κλαύδιος προτιμούσε από τις κόρες του τη Ρόζα, η οποία είχε γεννηθεί από τον πρώτο του γάμο και του θυμίζει τον νεανικό του έρωτα προς τη μητέρα της. Η Ρόζα του έγραφε δυό φορές το χρόνο, την ημέρα της εορτής του και την πρωτοχρονιά. Ο πατέρας της της έστελνε τότε από ένα δώρο για τα τέσσερα παιδιά της, που μόλις τα γνώριζε.

Αντιθέτως, δυσπιστούσε πάντοτε προς τη Μαργαρίτα τη μικρότερη κόρη του. Η Μαργαρίτα πήγαινε συχνά και τον επισκεπτόταν, παίρνοντας μαζί της και τις τέσσερες κόρες της, που ήταν άσχημες και μυώρες, γιατί ήθελε να τον κάνει να τις αγαπήσει. Μα ο γέρος αυτός δεν χωνούσε ούτε κι' αυτές, όπως και τη μητέρα τους.

Μια μέρα έμαθε από κάποιο συχωρινό του που είχε γυρίσει απ' το Παρίσι, ότι η μεγαλύτερη απ' τις κόρες της Ρόζας έμελλε σε λίγες μέρες να παντρευτεί με κάποιο δικηγόρο. Σίγουρα η κόρη του δεν ο' αγαπούσε να τον πληροφορήσει με γράμμα της για τον γάμο αυτό και να τον προσκαλέσει κι' εκείνος να παρασταθεί στην τελετή. Μα ένα τέτοιο ταξίδι έτράβαζε πάντα το γέρο Κλαύδιο, όπως επίσης τον τράβαζε κι' η Παριζιάνικη κοινωνία της οποίας ούτε τους τρόπους ήξερε ούτε τη γλώσσα. Γι' αυτό άποφασίσε να μην πάει, αλλά να εκδηλώσει κι' αυτός με τον τρόπο του την χαρά του για την εύτυχία του παιδιού του. Πήγε λοιπόν στο Περίπνιν, σ' ένα κοσμηματοπώλη και άγόρασε πλούσια κοσμήματα, τα οποία θα προσέφερε ως δώρο στην κόρη του για το γάμο της.

Κάθε πρωί, ο μπάραμπα Κλαύδιος, βλέποντας τον ταχυδρόμο να περνά από το σπίτι του, άνασχιζόταν από άγωνία... Μα, άλλοιμονο, η μέρες περνούσαν και κανένα γράμμα δεν έρχόταν από την κόρη του... Σε λίγους έπαψε πειά να ελπίζει... Τον είχα ξεχάσει στο Παρίσι, τον περιφρονούσαν... Είχε άρχισει τώρα να τον κυριεύει μια βαθιά όργη και ά-

γανάκτησις έναντιόν της κόρης του που τόσο την είχε αγαπήσει...

Μια μέρα τέλος κάποιος γείτονας του τον πληροφορήσε ότι ο γάμος της έγγονής του είχε γίνει... Είχε δημοσιευθεί η σχετική είδησι στις εφημερίδες... Γεμάτος άγανάκτησι, ο Κλαύδιος γύρισε τότε στο σπίτι του κι' έβγαλε τα γαμήλια δώρα από το ντουλάπι του κι' άμέσως, χωρίς ν' αλλάξει κοστούμι, διευθύνθηκε προς το Περίπνιν. Εκεί, με μεγάλη έκπωση, επέστρεψε τα κοσμήματα στον κοσμηματοπώλη, απ' τον οποίο τα είχε άγοράσει.

Την άλλη μέρα, το πρωί, μόλις ξύπνησε πήρε το ραβδί του και ξεκίνησε για την άγορική, στην οποία έμενε η μικρότερη κόρη του και την οποία δεν είχε δει παρά μια φορά, πρό πολλών χρόνων.

Η άγορική, μέσα στο διάστημα αυτό, είχε μεγαλώσει και είχε πλου-

— Ούτε κι' έμένα μου τον άντη γαίλαν, είπε με παράπονο ο γέρος. Η Ρόζα, φαίνεται, δεν θέλησε να έχη ανάμεσα στη λαμπρή πομπή του γάμου έναν παλιόγερο σαν κι' έμένα. Με άπαρνείται. Να δούμε όμως, αν θα εξακολουθήσει να με άπαρνείται πάντοτε.

— Μπορεί να χάθηκε το γράμμα της στο ταχυδρομείο... είπε η Μαργαρίτα.

— Τότε έπρεπε να της κάνη εντύπωση η σιωπή μου και να μου ξαναγράψη, της απάντησε ο πατέρας της. Σε θαυμάζω που είσαι επίεικής απέναντι της Ρόζας και που δεν μνησικακείς έναντιόν μου που σε παραμέλησα τόσο καιρό... Γι' αυτό για να επανορθώσω το κακό που σου έκανα και για να τιμωρήσω την άδελφή σου, θα σε κάνω γενική κληρονόμο μου...

— Ω! έκανε η Μαργαρίτα.

Είδε μια νέα που κερνούσε κρασί μερικούς εργάτες...

τίσει. Τ' άμπελια του γαμπρού του άπλωνόντουσαν μακριά, ως εκεί που έφτανε το μάτι στον ορίζοντα. Ο Κλαύδιος ένοιωσε τότε κάποια μεταμέλεια που είχε περιφρονήσει την οικογένεια της Μαργαρίτας, η οποία είχε μείνει πιστή στη γη των πατέρων της.

Ενώ ο γέρος έμπαινε στο χτήμα, είδε έξωφρα, μια νέα γυναίκα που κερνούσε κρασί μερικούς εργάτες που είχαν αφήσει για μια στιγμή τη δουλειά τους για να άποστρέψουν. Ήταν η Μαργαρίτα, η κόρη του. Βλέποντας τον πατέρα της, στάθηκε άκίνητη από κατάπληξη. Έπειτα έτρεξε προς αυτόν, τον έμπαζε μέσα στο σπίτι, και τον έδωσε να καθήσει σε μια ψάθνη πολυθρόνα και με φωνή που έτρεμε τον ερώτησε κατόπιν:

— Μήπως σου συνέβη τίποτα, πάτερα;

— Ναί και όχι... της απάντησε ο γέρος. Μήπως η Ρόζα σου άνάγει το γάμο της κόρης της κι' ένα δικηγόρο.

— Όχι... Σέρεις, δεν έχωμε σήσεις με τους Παριζιάνους.

— Και δι' τα κανονισώ έτσι, έ προσέθεσε ο γέρος, ώστε μετά το γάμά μου να μην πάω ούτε μια πεντάρα.

— Θα σε καταραστή!... έπε η Μαργαρίτα. Θα με κυνηγή με τις άιώςσεις της...

— Να την αφήσεις να φωνάζη!... Οί θεήνα της θα μου κάνουν ευχαίστηση, μέσα στον τάφο μου, όπου θα με στείλη μια ώρα άργότερα... Και τώρα φεύγω... Άντι...

— Μη φωνάζεις! έπε η Μαργαρίτα. Στάσου να δής το παιδί!

— Όχι... θα ξαναρθώ μια άλλη μέρα... Άδριο θα σε περιμένω στο χωριό για να πάμε στο συμβολαιογράφο.

Και άπομακρύνθηκε με τη ράχη σκυπτή...

Την άλλη μέρα η Μαργαρίτα πήγε όπως της είχε πει, και τον βρήκε στο σπίτι του. Ο γέρο Κλαύδιος ήταν έρεθισμένος απ' τον πόνο γιατί βρισκόταν άναγκασμένος ν' άποκληρώσει την άγαπημένη του κόρη τη Ρόζα και ν' αφήσει όλη του την περιουσία στη Μαργαρίτα, την οποία

παρ' όλη' αυτά, εξακολουθούσε να μη χωνούη.
 «Όστος πήρε με το ένα χέρι το ραβδί του, με το άλλο σπρώχνοντας στη Μαργαρίτα και ξεκίνησαν για το συμβολαιογράφο.

Στο δρόμο ο γέρος δέ μιλούσε καθόλου. Φαινόταν βυθισμένος σε σκέψεις.

Τέλος έφτασαν στον συμβολαιογράφο, ο οποίος εδοιοτημένος απ' την προηγούμενη μέρα, είχε έτοιμάσει τη διαθήκη...

Ο Κλαύδιος παραχωρούσε στη Μαργαρίτα όλα του τα κτήματα και όλα του τα χρήματα, καθώς και το σπίτι στο οποίο καθόταν... Στη Ρόζα, την άγαπημένη του, δεν άφανε τίποτα.

Δεν έμενε πειά να υπογράψη...

Ο φτωχός ο γέρος είχε καρφώσει άπλανεσ το βλέμμα του πάνω στο χαρτί της διαθήκης...

— Υπογράφε, μπάραμπα Κλαύδιε, του είπε ο συμβολαιογράφος. Μηχανικά τότε πήρε μια πένα και την έδωσε στο κάλαμο.

Έπειτα την έφερε άπάνω στο χαρτί και χάραξε μια τρεμάμενη γραμμή... Μα έβλεπε το χέρι του σταυρώσε και το κεφάλι του έπεσε βαρύ πάνω απ' το στήθος του.

— Πατέρα! φώναζε η Μαργαρίτα, τρέποντας προς αυτόν μ' άγωνία... Μα άλλοιμονο! ο μπάραμπα Κλαύδιος είχε πεθάνει πριν ακόμα υπογράψει τη διαθήκη του.

Το σπύριζε πολύ ν' άποκληρώσει την άγαπημένη του κόρη, η οποία τον είχε άπαρνεί και δεν μπορούσε να βαστάξη ως το τέλος...

Όσα η περιουσία του τώρα δεν θα πήγαινε στη Μαργαρίτα, αλλά θα τη μοιράζονταν μαζί με τη Ρόζα... Έτσι ο φτωχός γέρος να ήταν εύχρηστος γι' αυτό...

ΦΥΣΙΟΓΝΩΜΙΚΑ

ΤΙ ΦΑΝΕΡΩΝΟΥΝ ΤΑ ΜΑΤΙΑ

Τα μεγάλα και άμυδαλωτά μάτια προδίδουν ως επί το πλείστον έξοχα πνεύμα και άγαθό χαρακτήρα.

Τα μικρά, αλλά λαμπρότατα μάτια φανερώουν πνεύμα ζωηρό και χαρακτήρα επιπόλαιο και πεισματώδη.

Τα μεγάλα στρογγυλά μάτια μαρτυρούν μέτριο πνεύμα και φιλόδοξη ιδιοσυγκρασία.

Τα αβύρα και λαμπρά μάτια φανερώουν ζωηρή φαντασία και μεγάλη δραστηριότητα.

Τα σκληρά μάτια με το σδυμένο βλέμμα δείχνουν καρδιά έγωιστική, πνεύμα ψυχρό και χαρακτήρα έπιμονο.

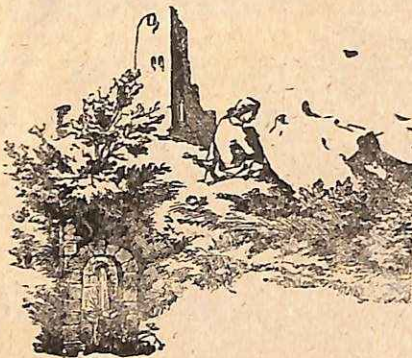
Τα γαλανά μάτια μαρτυρούν συμπληρική ψυχή και έμπιστο χαρακτήρα.

Εν γένει τα εύκλινα μάτια δείχνουν ζωηρό πνεύμα, ενώ τα βαρυκίχνα χαρακτήρα ναυδόν.

ΜΙΚΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ PAUL NAGOUR

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΤΩΝ ΚΕΡΑΜΙΔΙΩΝ

Είχα τρεις μήνες τουλάχιστον να ιδώ τον παλιό μου φίλο Νόξ, τον παρτίφρο αυτό ζωγράφου που ήπαινε ή ύδατογραφίας πουλιούσαν σε πανώφληδες τιμές κι' ό οποίος όμως τότε μόλις εργάστηκε, όταν ή πείνα τον άπειλει.

Γι' αυτό θά ήθελα να μάθω τί γίνεται.

Να πάω να τον άνησυχήσω στο έργο πάτωμα κάποιου σπιτιού, της Μονιόστορας, όπου κρατούσε δυό δουλιές, θά έκανα χαμένο κόπο. Όταν τον πιάσουν ή τρέλλες του, ο Νόξ δεν άνοιγε σε κανένα, έστω κι' αν ή έπισκέπτης του ήναι ή Μαικήνας ή ή ίσιος άναστημένος. Για να τον έπισκεφθί κανείς πρέπει να τον προσεδοποιήση, να του ζητήσει άκρόαση.

Έτσι κι' εγώ, έπιασα και του έγραψα μια σύντομη έπιστολή:

«Τί γίνεσαι ;... Πέθανες ;... Κανένας δεν σ' έχει δει πονθενά... κλπ. κλπ.»

Τη στιγμή όμως που έτοιμαζόμουν να κλείσω την έπιστολή αυτή, έπρόσθεσα και το ακόλουθο ύστερόγραφο:

«Θά έκανες καλύτερα να έπισκέπτεσαι τους παλιούς σου φίλους, αντί να σκαρφαλώνης τις νύχτες, τρομοκρατώντας τους περιοίκους σου, χρεμώνα καιρό...»

Είχα το λόγο μου που του έγραψα το ύστερόγραφο αυτό, το ήλιθο φανωμενικό. Έδω και μερικές εβδομάδες, στη συνοικία όπου καθόταν ή Νόξ, δεν μιλούσαν για τίποτε άλλο παρά για τα νυχτερινά κατορθώματα ενός μυστηριώδους άνθραπου ή σπηλαιώτου. Κάθε νύχτα το πόδι του αυτό έκανε τον περίπατό του στις στέγες των σπιτιών, κρατώντας ένα μικρό σανάκι στο χέρι. Πολλές φορές ή ύπνωση κούραζε άναθάναν στις στέγες τους να να κοιμηθούν έσ' αν δει τον παλιό του νυκτοπερπατητή, ποδάρκο που τί έκανε να άνοιγαν την όψη τους. Ήταν πάντα λυποδέντες. Κακή πάση πιθανότητα για να είπαί έλα την τριανταφυλιά του έρωσίου, από τον καιρό που παρουσιάστηκε αυτός, ούτε κλοπές, ούτε άπάσεις διασημότητας είχαν σημειωθεί στη συνοικία... Ήταν τραλολό... Υπονοούμενα... Μυστηριοί!

Τό βέβαιον ήναι πως ή παρουσία του είχε παρουσιάσει ένα άπειρο ποσό πηνιό σ' όποιον κατοικούσε στα έπάνω πατώματα των σπιτιών της γειτονιάς.

Οι γεννημένοι μάλιστα γείτονες, όποιοι μόνον ήσαν άπληστοι, έπαιναν πέναντι από τον καιρό που παρουσιάστηκε αυτός, ούτε κλοπές, ούτε άπάσεις διασημότητας είχαν σημειωθεί στη συνοικία... Ήταν τραλολό... Υπονοούμενα... Μυστηριοί!

αυτή λεπτομέρεια είχε μεγαλώσει ακόμα περισσότερο τον κύκλο των γειτόνων, οι όποιοι νόμιζαν τώρα ήτι έπρόκειτο περί φαντασματος.

«Όχι κι' αν ήταν, το βέβαιον ήναι πως όλοι όσοι κοιμόντουσαν στις στέγες, έκαναν πολύ άσχημο ύπνο άπό τότε που παρουσιάστηκε αυτός και θάδιναν εύχαρίστως όσάδηποτε για να άπορέσουν να ξεφύγουν από το φόβο του... ***

Ο Νόξ χωρίς άλλο θά γέλασε με την καρδιά του με το ύστερόγραφο μου αυτό, γιατί έπειτα από δυό μέρες τον είδα να παρουσιάζεται στο σπίτι μου και, χωρίς άλλα προσήματα, με ρώτησε από το κατώφλι της πόρτας:

— Πώς διάβολο μάντεψες ότι ή

μου έρωτευμένος; Εέχσες ότι έχω περπατήσει τα πενήντα; Όχι, όχι, φίλε μου... Μπορεί να σκαρφαλώνω τις νύχτες στα κεραμίδια, αλλά τέτοιες πράξεις δεν τις κάνω... Άκουσε λοιπόν, ή Σιαμική γάτα μου, ή περίφημος «Ταϊτού», τον όποιον λατρεύω κι' ό όποιος δεν με είχε εγκαταλείψει ποτέ, μια μέρα εξαφανίστηκε έξαφνα...

— Τό φτωχό ζω, ψήθισα.

— Σέρεας πόσο τον λατρεύω, εξακολούθησε ό φίλος μου. Λοιπόν αφήρησα κάθε κίνδυνο για να τον ξαναβρω. Γι' αυτό τη δευτέρα νύχτα της εξαφάνισής του, βλέποντας ότι δεν ξαναγύριζε, έφωδιασμένος με ένα σανάκι, σαν τό Διονένη, άρχισα την έπιθεώρησι των κεραμιδιών, ψάχνοντας σε κάθε γωνιά, φωτίζοντας κάθε

κόμα το θάνατο που με ήπειλούσε άπό στιγμή σε στιγμή καθώς έγυριζα έπάνω στα κεραμίδια...

— Η περιφρόνησί σου αυτή προς το θάνατο σε έσωσε, του άπάντησα.

— Ίσως, είπé ή φίλος μου. Μιά νύχτα λοιπόν καθώς έγυριζα στα κεραμίδια με τό φανάρι μου, άκουσα έξαφνα ένα έλαφο νιαούρισμα σε μια γωνία...

— Έπρεξε άμέσως πρ' αυτή κι' άναγνώρισα άμέσως τον «Ταϊτού» μου, ή όποιος με είχε άναγνώρισει επίσης κι' έρχόταν προς μένα... Έπρεξε να τον πιάσω, μα άμέσως ένας πυροβολισμός άκούστηκε... Οι γείτονες με παραμόνευαν και είχαν πυροβολήσει... Άλλοίμονο!

— Είδα τότε τό φτωχό μου τον «Ταϊτού» να σπριγγιζόη έπάνω στα κεραμίδια και έπειτα να κατρακυλάει στο κενό... Αυτό ήταν τό τέλος του δυστυχήμένου μου ζωού... Σέρεας, θά ποτιμούσα να με είχαν σκοτώσει μένα... Όπως ήθελε, συντριμμένος και άφροντας τις σφαίρες που σφύριζαν γύρω μου, γύρισα στο διαμέρισμά μου όπου πέρασα μια πολύ άσχημη νύχτα...

— Έπειτα; τον ρώτησα με περιέργεια.

— Έπειτα, εξακολούθησε εκείνος, έπειδή οι γείτονες με είχαν δει που μπήκα και ήσαν ένδεσμένο να με ύποψιασθούν και να έγω φασαρίες, την άλλη μέρα κίβλας εγκατέλειψα τό καταραμένο αυτό διαμέρισμα. Βόηκα στη Μονιόστορη ένα χαρτωμένο μικρό σπιτάκι με κήπο. Έκεί εργάζομαι τώρα, έχοντας για συντροφιά μου δυό χαριτωμένα σκυλάκια του Πεκίνου, τα όποια μου γάρνιζα κάποιος Άγγλος θαυμαστής μου για να με παρηγορήσει για την άπώλεια του «Ταϊτού».

— Όστε ήρθες για να μου δώσης την κινούργια σου διέβησαι;

— Φυσικά, μου άπάντησε. Όστόσο δεν θά μπορούσε να φαντασθί ποτέ ποιά πρόφασι χρησιμοποιήρη για να άπορέσει να φύγω άπ' τό παλ' μου διαμέρισμα...

— Όχι... Δεν την φαντάζεμαι...

— Άκου λοιπόν... Έπα στο σπίτι τοναικική μου ότι ή «Ανθρωπο των Κεραμιδιών» είχε κάνει την εμφάνισί του στο διαμέρισμά μου και ήτι είχα τρομοκρατηθί... Όχι, πρόφασι, έ... Καί τώρα καραμέ ή κανένα ποτηράκι άφέντι εις νύχτα του φτωχού μου «Ταϊτού».

ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΑ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΦΙΛΙΠΠΟΥ

Μιά μέρα άνήγγειλαν στο βασίλειά της Μακεδονίας Φίλιππο ότι οι Πελοποννήσιοι, αν και είχαν έσραγη τρέψι άπ' αυτόν, τον άπεδοκίμαζαν κατά τους Όλυμπιακούς άγώνες.

— Φαντασθήτε τί θά κάναμε αν τους είχα πατήσει! φώναζε γελώντας ή βασίλειος.

ΟΥΓΓΡΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

ΕΦΤΑ ΠΕΝΤΑΡΕΣ

(Τό παρακάτω διήγημα, που ήναι πραγματικά φιλολογικά άριστοέργημα, παρουσιάζει με άπλοτητα μια πραγματική τραγωδία της ζωής των ανθρώπων, μια τραγωδία αληθινή και σπαρακτική στο βάθος της.)

Ο συγγραφέας του Ζαϊγκουντ Μόριτς, είν' ένας άπ' τους μεγαλύτερους συγχρόνους συγγραφείς της Ούγγρας.)

ΓΥΜΦΩΝΑ με τον καλό νόμο των ζωών, άπορούν κι' αυτοί άκόμα οι φτωχοί να γελούνε τρελλά.

Δεν άκούει κανένας κλάματα μονάχα μέσ' στα φτωχόσπιτα. Συγχά άκούει και γέλια που βγαίνουν μέσ' άπ' την καρδιά. Κι' ήναι αλήθεια ότι πολλές φορές οι φτωχοί γελούνε στην στιγμή που θά είχαν πιο πολλούς λόγους να κλάψουν.

Έξω καλά τό φτωχογιά. Η γενιά των Σούρ, ή γενιά μου δηλαδή, πέρασε από τους πιο άδυνητους σταθμούς της δυστυχίας. Ο πατέρας μου ήταν εργάτης σ' ένα χαλκωστάσιο.

Δεν περπατούσε κατά κάποιον τρόπο την εποχή εκείνη ούτε αυτός, ούτε κανένας άλλος από μας. Όστόσο, έτσι είν' ή αλήθεια.

Και είν' αλήθεια άκόμα ότι ποτέ στην έρχόμενη ζωή μου δεν θά γελώσω τότε, στο παλαιοτά μου χρόνιο... Πώς να γελώ τώρα που δεν έχω πειρά την πρόσχαρη μανούλα μου με τό κόκκινο πρόσωπο που ήξερε να γελά τόσο δυνατά ώστε στο τέλος κυλούσαν δάκρυα άπ' τα μάτια της και βήχας την έπιανε, που θαρούσες πως θά την έπνιγε;

Ποτέ της μάλιστα δέ γέλασε τόσο, όσο έκείνο τό άπόγεμα που τό πέρασαμε οι δυό μας όλοκληρο άναζητώντας έφτά πεντάρες που μας χρειαζόταν. Μά τις βρήκαμε στο τέλος. Βρήκαμε τις έφ' στο συρτάρι της μηχανής του ραψίματος και μια μέσα στη ντουλάπα. Τις άλλες δυό τις βρήκαμε δυσκολότερα.

Τις τρεις πρώτες τις άνακάλυψε ή μητέρα μου. Νόμιζε μάλιστα πως θάβρισκε περισσότερες μέσ' στο συρτάρι της μηχανής γιατί συνήθιζε να ξενυχτάει και να χώνη σ' αυτό τό κέρδι της. Για μένα, τό συρτάρι έκείνο ήταν έν' άνεξάντλητο μεταλλείο χρυσού, όπου θά έφτανε να χώσω τό χέρι μου για να γίνω άμέσως πλούσιος.

Γι' αυτό έφρανίστηκα πολύ όταν είδα ή μητέρα μου να ψάχνει και ν' άνακατεύει μέσα σ' αυτό βελόνες, δαχτυλίδες, φαλλίδια... κορδελίτσες, πανάκια, κομπού και νά φωνάζη άπορώντας:

— Κοιμήθηκες! — Τι; έκανα εγώ. — Ή πεντάρες... μου άπάντησε ή μητέρα μου κι' έκασε στα γέλια. Καί, βγάζοντας τό συρτάρι άπ' τη μηχανή, πρόσθεσε: — Έλα, παιδάκι μου, να τις βρούμε άφου κρύβονται! Ή πονηρές, ή χαλκές πεντάρες!

Γονάτισε κι' άκούμπησε τό συρτάρι στο πάτωμα με προσοχή σαν να φοβόταν μήπως πετάξουν ή πεντάρες

της. Τις σκέπασε με τό χέρι της όπως πιάσων τις πεταλούδες με τά ψάθια καπέλλα.

Ήταν άδύνατο να μη γελάση κανείς.

— Τις έπιασα! φώναζε γελώντας χωρίς να βιάζεται καθόλου να τις ξεσκεπάσει. Άν ήνα και καμιά άλλη, έδώ θά βρισκόταν!

Γονάτισα κι' εγώ τετατώνοντας τά μάτια μου μήπως δώ και παρασημαίνεται καμιά γυαλιστερή πεντάρα. Μά τίποτε δέ φαινόταν. Καί για να πώ την αλήθεια δεν είχαμε και μεγέλας έλπίδες να δούμε τίποτε.

Ή ματιές μας άναμώθηκαν και γελάσαμε γι' αυτό τό παιδιαστικό άστέιο.

Πήγα να πιάσω τό συρτάρι.

— Σούτ! μου έκανε ή μητέρα μου. Σιγά! Γιατί άλλωθ' δώ μας φύδω βρήκαμε τις τέσσερες πεντάρες, ός ότου να κολασθήσθουμε θά βρούμε και τις άλλες τρεις...

Έτσι θά μωρώσω ν' αγοράσω σαπούνι και να πλύνω άπόψε. Έμπρός, γρήγορα. Ίσως να βρούμε τίποτε μέσ' σ' άλλα συρτάρια...

Μά τίποτε, τίποτε δέ βρήκαμε.

Τότε ή μητέρα μου πέρασε τά χέρια της στο λαμρό μου και ήσπασε στο πάτωμα γελώντας πάντοτε.

Περίμενε! φώναζε έξαφνα, θά βρούμε άμέσως χρήματα. Θά ψάξω τό σακάκι του πατέρα σου...

Άμέσως σηκώθηκε άπ' τό πάτωμα, και, πλησιάζοντας τό σακάκι του πατέρα μου, έβρασε τό χέρι της στην τσέπη του. Καί τότε έγινε τό θαύμα των θαυμάτων... Βρήκα άμέσως μια πεντάρα...

Δεν τολμούσε να πιστέψη στα μάτια της.

Τή βρήκα! φώναζε. Νά σην! Πόσες γίνονται τώρα; Σε λίγο δεν θά άπορούμε πειά να τις μετρήσουμε. Μιά, δυό, τρεις, τέσσερες, πέντε... Πέντε! Δεν μάς λείπουν άκόμα παρά δυό πεντάρες... Τι ήναι δυό πεντάρες; Τίποτες! Έκεί που βρήκαμε ή πεντάρα θά βρούμε κι' ή άλλες δυό...

Έβλεπε κιντόν με προσοχή όλες τις τσέπες του πατέρα μου, μα τό κάκον, άλλοίμονο! Δεν βρήκε τίποτε.

Μεγάλα κόκκινα τριαντάφυλλα έκαίγαν τα μάγουλά της από τον έρωτισμό και τό πάθος. Ο γυνάς της είχε άπαγορεύσει να εργάζεται, γιατί, ύστερ' άπ' τη δουλειά, έπεφτε πάντοτε άρρωστη...

Αυτό βέβαιον ήναι μια εξαρετική έργασία και δέ άπορεί ποτέ κανείς ν' άπαγορεύσει σ' έναν άνθρωπο να ψάχνη να βρή χρήματα.

Έξαφνα μια ιδέα μου πέρασε από τό μυαλό.

— Μητέρα, της είπα, ξέρω που ύπάρχουν πεντάρες.

— Ποδ, παιδί μου, να ψάξουμε να τις βρούμε...

— Μέσ' στο ντουλάπι με τον καθρέπτη, φώναζα.

— Ό! δυστυχισμένο παιδί, γιατί να μην τό πης προτήτερα και να μην άίνουμε έτσι τόσους κόπους άδικα; Σηκώθηκες κι' οι δυό και διευθυθήκαμε προς τη ντουλάπα με τον καθρέπτη, που, από καιρό τώρα, δεν είχε πειά καθρέφτη.

Μέσ' στο συρτάρι της βρήκαμε μονάχα μια πεντάρα.

— Έχουμε τώρα τέσσερες πεντάρες, είπα ή μητέρα μου. Μαζέψαμε τά πιο πολλά. Δεν μάς μένουν παρά τρεις πεντάρες. Άφού μέσα σε μια ώρα βρήκαμε τις τέσσερες πεντάρες, ός ότου να κολασθήσθουμε θά βρούμε και τις άλλες τρεις...

Έτσι θά μωρώσω ν' αγοράσω σαπούνι και να πλύνω άπόψε. Έμπρός, γρήγορα. Ίσως να βρούμε τίποτε μέσ' σ' άλλα συρτάρια...

Μά τίποτε, τίποτε δέ βρήκαμε.

Τότε ή μητέρα μου πέρασε τά χέρια της στο λαμρό μου και ήσπασε στο πάτωμα γελώντας πάντοτε.

Περίμενε! φώναζε έξαφνα, θά βρούμε άμέσως χρήματα. Θά ψάξω τό σακάκι του πατέρα σου...

Άμέσως σηκώθηκε άπ' τό πάτωμα, και, πλησιάζοντας τό σακάκι του πατέρα μου, έβρασε τό χέρι της στην τσέπη του. Καί τότε έγινε τό θαύμα των θαυμάτων... Βρήκα άμέσως μια πεντάρα...

Δεν τολμούσε να πιστέψη στα μάτια της.

Τή βρήκα! φώναζε. Νά σην! Πόσες γίνονται τώρα; Σε λίγο δεν θά άπορούμε πειά να τις μετρήσουμε. Μιά, δυό, τρεις, τέσσερες, πέντε... Πέντε! Δεν μάς λείπουν άκόμα παρά δυό πεντάρες... Τι ήναι δυό πεντάρες; Τίποτες! Έκεί που βρήκαμε ή πεντάρα θά βρούμε κι' ή άλλες δυό...

Έβλεπε κιντόν με προσοχή όλες τις τσέπες του πατέρα μου, μα τό κάκον, άλλοίμονο! Δεν βρήκε τίποτε.

Μεγάλα κόκκινα τριαντάφυλλα έκαίγαν τα μάγουλά της από τον έρωτισμό και τό πάθος. Ο γυνάς της είχε άπαγορεύσει να εργάζεται, γιατί, ύστερ' άπ' τη δουλειά, έπεφτε πάντοτε άρρωστη...

Αυτό βέβαιον ήναι μια εξαρετική έργασία και δέ άπορεί ποτέ κανείς ν' άπαγορεύσει σ' έναν άνθρωπο να ψάχνη να βρή χρήματα.

Έξαφνα ή μητέρα μου χτύπησε τό μέτωπό της.

— Ό! φώναζε. Τι ζωέ που είμαι! Φαντάσου δεν έβγαξα άκόμα στην τσέπη μου...

Και, χώνοντας τό χέρι της στην τσέπη της, έβγαλε άμέσως άπ' αυτή, μια πεντάρα. Την έβλεπε!

Πορσεός φαζίματος μάς είχε πιάσει τώρα. Δεν μάς έμεινε παρά μια πεντάρα άκόμα.

— Δείξε μου τις τσέπες σου κι' εσύ, είπα ή μητέρα μου. Ίσως να ύπάρξη τίποτε σ' αυτές.

Τις τσέπες μου; Βέβαιον άπορούσα να τις της δείξω ήταν άδειες.

Ή νύχτα είχε άρχίσει πειά ν' άπλώνεται και μεις βρισκόμαστε άκόμα με τις έξη πεντάρες, που μάς ήταν τό ίδιο άγρόστος, σαν να μην τις είχαμε καθόλου. Μια πλάκα σαπούνι, είχε τοιαντανέντε λεπτά κι' ή έβραλος ή μπακίλια δεν μάς έδινε καθόλου πίσω. Οι γείτονες μας ήσαν τό ίδιο, με μάς φτωχοί. Μά και να μην ήταν, δεν θά πηγαίναμε να τους ζητήσουμε μια πεντάρα!

Δεν ξέραμε πειά τι να κάνουμε... Ή μητέρα μου στεκόταν και με κυτούσε με σταυρωμένα χέρια.

Τότε ένας ζητιάνος παρουσιάστηκε έξαφνα στην πόρτα μας. Άρχισε να θορυβηλά ζητώντας έλεημοσύνη, μα ή μητέρα μου τον διέκοψε:

— Σώπα, καλέ μου άνθρωπε... Ένα σάβλο μου τό άπόγεμα γιατί μου λείπει μια πεντάρα ν' αγοράσω σαπούνι.

Τότε ή ζητιάνος έστρεψε άπάνω της ένα βλέμμα έαρνασμένο:

— Μια πεντάρα, είπα.

— Ναι, του άπάντησε ή μητέρα μου.

— Σού τη δίνω εγώ!

— Έ, τί φώναζε ή μητέρα μου.

Ένας ζητιάνος να μου κάνει έλεημοσύνη.

— Πιάστη, κόρη μου της άπάντησε ή ζητιάνος. Με μια πεντάρα δέ θά γάρω τίποτα. Έμένα ένα ποδάρι μου λείπει, ή ήβια του νεκροθάφτη.

Αυη μου άνοίξει κι' αυτή τον τάφο μου, έλα δέ κανονίστουν ποσίσημα.

Καί, δίνοντάς μου την πεντάρα, έσυρε και γάτσια στο σκοτάδι.

Εβλογημένος νάναι ή Θεός! είπα ή μητέρα μου. Τρέχα λοιπόν να πάσης σαπούνι.

Μά σάδθηκε μια στιγμή και έπειτα είπα, έσπαζόντας σ' άκούατα γέλια:

— Διάβολε! Τώρα που μάζεψα τις έφτά πεντάρες, δεν άπορώ πειά να πλύνω. Νόγωτος και δεν θάβριξε ούτε σταλιά λάδι στο καντήλι.

Τά γέλια την έπνιξαν πειά. Γελούσε, έδωγε και τινάζονταν συγχρόνως... Καί καθώς προχώρησα για να τη συνκαταλάβω, κούνησε πολλές φορές τό κεφάλι της και τό έκουφε μέσ' στις παλινές της. Τότε ένα ποδάρι θεού κούλησε από τό στέμμα της. Ήταν άλμα. Ήταν τό άγαπημένο και άγιο αίμα της. Ήταν τό αίμα της υπέροχης μου που ήξερε να γελά τόσο καλά όσο λινό έξούον, ποσάντων άνάμεσα στους φτωχούς.

Η ΚΑΤΑΣΚΟΠΕΙΑ ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΠΛΕΜΟ

Η ΤΡΟΜΕΡΗ ΓΕΡΜΑΝΙΣ ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΣ ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ ΝΤΟΚΤΟΡ

(ΑΠ' ΤΙΣ ΑΠΟΚΑΛΥΨΕΙΣ ΕΝΟΣ ΑΓΓΛΟΥ ΑΡΧΙΚΑΤΑΣΚΟΠΟΥ)

Η τρομερή αρχηγός του Γερμανικού Κέντρου της Αμβέρσας. Η πρώτη αναφορά για τα τάνκς. Η αμφιβολίες του συνταγματάρχου. Πώς έχασαν οι Γερμανοί μία μάχη. Η τρομερή διαταγή της αρχικατασκοπού. «Ξέρετε τί σας μένει να κάνετε!...». Πώς αυτοκτονήσε ο συνταγματάρχης φόν Τ... Ένας διεφθαρμένος άριστοκράτης που γι' ντεται κατάσκοπος. Η προδοσία. Με το μαχαίρι στην πλάτη.

Μία από τις τρομερότερες γυναίκες που έχρησιμοποίησε κατά την διάρκεια του Ευρωπαϊκού πολέμου η Γερμανική υπηρεσία Κατασκοπείας, η τρομερότερη ίσως από όλες, ήταν η περίφημη δεσποινίς Ντόκτορ. Στη γυναίκα αυτή, με την καταπληκτική εξυπνάδα και την αφάνταστη δραστηριότητά της, είχε ανατεθεί η διεύθυνση του Γερμανικού κέντρου κατασκοπείας της Αμβέρσας.

Η δεσποινίς Ντόκτορ, όπως βεβαίως και κάποιος Άγγλος αρχικατασκοπός, του οποίου έδημοσιεύθησαν τελευταία στην Αγγλία αποκαλύψεις για την κατασκοπεία κατά τον πόλεμο, δεν ήταν ούτε κυρία της άριστοκρατίας, όπως ανέφεραν μερικές εφημερίδες, ούτε έσυνγγενε με μεγάλες οικογένειες της Γερμανίας. Ήταν απλούστατα μία γυναίκα του ήμικόσμου, και, όπως η άλλη περίφημη συνάδελφός της, η Μάτι Χάρι, είχε συνδεθεί έρωτικά με πολλές απ' τις διασημότερες προσωπικότητες της Ερώτης.

Ήταν μία νέα εκθαμβωτικής όμορφιάς. Αλλά το μεγαλύτερο χάρισμά της ήταν τα μάτια της, τα «φ ο β ε ρ α» μάτια της, όπως τα χαρακτηρίζει ο έν λόγω Άγγλος αρχικατασκοπός, ο οποίος κατόρθωσε να την ιδεί μία φορά από κοντά, στην Αμβέρσα. Ήταν δύο μάτια που σε τριπτούσαν με τα βλέμματά τους, που σ' έφαγαν ως τα κατάβαθα της ψυχής σου και που σου προκαλούσαν μία άκατανικτη ταραχή, όταν καρφονόντουσαν επάνω σου! Μάτια που όταν τ' αντίκριζε κανείς μία φορά, δεν μπορούσε ποτέ πειρά να τα ξεχάσει σ' όλη τη ζωή του!

Εκείνο ίσως για το οποίο διακρίνονταν η δεσποινίς Ντόκτορ, εκείνο που την έκανε τρομερή, και που ανάγκαζε τους ύπισταμένους της να την υπακούουν τυφλά, ήταν η αφάνταστη κι' απεριόριστη σκληρότητά της. Δεν έγνώριζε τί θά πη ολέος και συμπάθεια και ήταν πάντοτε άμελλικη.

Κάποτε, ένας απ' τους κατασκόπους της, ο οποίος δρούσε μέσα στη Γαλλία, της έστειλε μία αναφορά, δια της οποίας της ανήγγελλε την νέα εφεύρεση των τάνκς, του Γάλλου συνταγματάρχου Έστιέν, τα οποία, κατά τις πληροφορίες του κατασκόπου, επρόκειτο να χρησιμοποιήσουν στο μέτωπο.

Η δεσποινίς Ντόκτορ έστειλε άμεσα κι' εφώνασε τον συνταγματάρχη Τ... που ήταν ο συμβούλος της στα τεχνικά ζητήματα, και του έδωσε να διαβάσει την αναφορά του κατασκόπου της. Όταν ο συνταγματάρχης τελείωσε το διάβασμα, τον έρωτησε:

— Λοιπόν, τί φρονείτε σεις γι' αυτό;

— Έκείνος ανασήκωσε τότε περιφρονητικά τους ώμους του και της αποκρίθηκε:

— Άνοησίες! Κι' αν παραδεχτούμε ότι οι σύμμαχοι κατόρθωσαν ν' ανακαλύψουν ένα τέτοιο είδος αυτοκινήτων, δεν θα μπορούσαν να τα χρησιμοποιήσουν. Πώς μπορεί ένα θωρακισμέ-

νο αυτοκίνητο να κινηται και να τρέχει επάνω σε χωράφια σπαρμένα, σε έδαφος ανώμαλο και μάλιστα φραγμένο με συρματοπλέγματα, σε έδαφος γεμάτο λακούβες, καμωμένες απ' τις όβιδες;

— Και σε μένα φαίνεται το πράγμα δύσκολο, είτε σκεπτική ή δεσποινίς Ντόκτορ. Έν τούτοις η αναφορά προέρχεται από πηγή την οποία εγώ θεωρώ έγκυρο και ασφαλή...

— Δεν άμφισβητώ την άφορσισι του ανθρώπου σας, είτε ο συνταγματάρχης, αλλά μπορεί να τον ξεγέλασαν και να του έδωσαν ψεύτικες πληροφορίες.

— Ίσως, αλλά άμφιβάλλω... Είτε η δισ Ντόκτορ.

Και η συνομιλία διεκόπη στο σημείο αυτό.

Έπειτα από λίγες μέρες η δεσποινίς Ντόκτορ έλαβε δεύτερη αναφορά του ίδιου κατασκόπου της, μέσα στην οποία υπήρχαν αυτή την φορά φωτογραφίες των τάνκς και σχεδιαγράμματα της κατασκευής των.

Η δεσποινίς Ντόκτορ ανήσυχσε πλέον εξαιρετικά κι' εκάλυσε πάλι τον τεχνικό της σύμβουλο, στον οποίο έδειξε την αναφορά και τα σχεδιαγράμματα. Αυτός τα εξέτασε προσεκτικά, κοινοστάθηκε μία στιγμή διστακτικός κι' έπειτα είπε:

— Δεν υπάρχει άμφιβολία ότι η πληροφορία που περιέχεται εδώ μέσα, είναι ανησυχητικές. Τεχνικώς η εφεύρεση αυτή μπορεί να πραγματοποιηθεί. Θα ήταν τρέλλα να το άρηθη κανείς. Αλλά θα ήταν εξίσου τρέλλα να

πιστεύσει κανείς, ότι μπορεί να εφαρμοσθεί στην πράξη.

— Μπορώ να τα αναφέρω αυτά στο Μέγα Γενικό Έπιτελείο; ρώτησε η δεσποινίς Ντόκτορ.

— Μάλιστα. Αναλαμβάνω ελν την εϋθύνη, απάντησε ο συνταγματάρχης φόν Τ.

— Πολύ καλά... είπε η αρχικατασκοπός.

Έπειτα από μερικές βδομάδες, σε μία έφοδο των συμμαχικών στρατευμάτων έκαναν την εμφάνισι τους τα πρώτα τάνκς, χάρις στα όποια οι Γερμανοί ένικήθηκαν, και αναγκάσθηκαν να υποχωρήσουν πολλά χιλιόμετρα πίσω απ' τη γραμμή τους, με μεγάλες άπώλειες.

Μία άλλη φορά, στην υπηρεσία της δεσποινίς Ντόκτορ είχε προσληφθεί κάποιος Όλλανδός, όνόματι Βάν Κάαριμπεκ. Νέος από κάποιο οικογένεια, ο οποίος είχε κατασπαταλήσει σε γλέντια τη σεβαστή περιουσία του, ο Βάν Κάαριμπεκ είχε εξασκήσει τα πιο διαφορετικά επαγγέλματα και είχε τα χειρότερα ελαττώματα. Ήταν χαροτοπακτής τρομερός, ικερκής αδιόρθωτος και τρελλανόταν για τις γυναίκες.

Όταν εξάντλησε και τα τελευταία ύπολημματα της πατρικής του περιουσίας, έχρημάτισε εκ περιτροπής κρουσί σ' ένα καζίνο της Ιταλικής Ριβιέρας, χοροδιδάσκαλος, καθηγητής της Καλής Συμπεριφοράς, θυρωρός σε κάποιο θέατρο και τέλος υπάλληλος σε κάποιο γκαράζ του Σπ, όπου τον χρησιμοποιούσαν για να πλένει τα αυτοκίνητα. Εκεί τον εξεστρώσανε κάποιους απ' τους ανθρώπους της δεσποινίς Ντόκτορ και της τόν παρουσιάσει.

Ο Βάν Κάαριμπεκ έστάλη τότε σε μία σχολή κατασκόπων που λειτουργούσε στην Αμβέρσα, και όπου έμαθναν τα στοιχειώδη πράγματα που έχρηάζοντο στο επάγγέλμα. Έπειτα δέ από μερικούς μήνες, όταν τελείωσε την εκπαίδευσι του, η δεσποινίς Ντόκτορ τον έφοδισε μ' ένα σεβαστό χρηματικό ποσό και τον διέταξε να πάη απ' την Όλλανδία στην Αγγλία και απ' εκεί στο Παρίσι, όπου να τεθεί υπό τάς διαταγές ενός απ' τους ύπαρχηγούς της.

Ο Όλλανδός κατάσκοπος συνομοφώθηκε πιστά με τις διαταγές της. Στο τράινο όμως, που έπήγαινε απ' την Δουγκέρκη στο Παρίσι, συντάξαιδε με κάποιο Άγγλο κατασκοπο, από αυτούς στους οποίους είχε ανατεθεί ν' ανακαλύπτουν τους Γερμανούς συναδέλφους των και του οποίου εκίχε έήσει πολλή καιρό στην Όλλανδία, και που μιλούσε κι' έγραφε θαυμάσια τα Όλλανδικά, προσεποιήθη ότι ήταν Ολλανδός. Έτσι απέκτησε την εμπιστοσύνη και την φιλία του Βάν Κάαριμπεκ, και έγιναν άχώριστοι σύντροφοι. Κατέλυσαν στο ίδιο ξενοδοχείο, έτρωγαν στο ίδιο ρεστοράν και ελν την ήμερα βρισκότουσαν μαζί, εκτός απ' τις ώρες κατά τις όποιες ο Όλλανδός πήγαινε να συναντηθή με τους άλλους Γερμανούς κατασκόπους, στην ομάδα των οποίων δεν είχε κατατάξει η δεσποινίς Ντόκτορ.

Ένα βράδυ οι δύο φίλοι έγύριζαν από μπάρ σε μπάρ, πίνοντας διαρκώς. Ο Βάν Κάαριμπεκ είχε μεθύσει, ενώ ο φίλος του, που είχε προνοήσει να πη-

νεί, εν ανάγκη, να συγχωρήση ένα σφάλμα, αν το σφάλμα αυτό το έχει διαπραξεί κάποιος που κατέχει κατώτερη θέσι. Αλλά όταν το διαπρατεί ένας άνθρωπος που κατέχει μία ανώτερη θέσι και που μπορεί να το άποφύγη, τότε ο άνθρωπος αυτός εινε άπολύτως άσυγχώρητος».

— Ένα βράδυ οι δύο φίλοι έγύριζαν από μπάρ σε μπάρ, πίνοντας διαρκώς. Ο Βάν Κάαριμπεκ είχε μεθύσει, ενώ ο φίλος του, που είχε προνοήσει να πη-

νεί, εν ανάγκη, να συγχωρήση ένα σφάλμα, αν το σφάλμα αυτό το έχει διαπραξεί κάποιος που κατέχει κατώτερη θέσι. Αλλά όταν το διαπρατεί ένας άνθρωπος που κατέχει μία ανώτερη θέσι και που μπορεί να το άποφύγη, τότε ο άνθρωπος αυτός εινε άπολύτως άσυγχώρητος».

ΑΠ' ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΤΟΝ ΔΙΑΘΗΚΟΝ

Η πρώτες διαθήκες της αρχαιότητας. Πού κατέθεταν τις διαθήκες των οι Ρωμαίοι. Παράδοξες διαθήκες. Το μπαλαζάωμα της σύζυγου. Μέσα στη γυάλινη θήκη. Η διαθήκη του φιλαργύρου. Δανείζω μέχρι Δευτέρας Παρουσίας. Η εξωφρενική διαθήκη ενός ήθοποιου. Πώς εκδικήθηκε τους έχθρους του.

Το έθιμο να εγκαταλείπουν οι άνθρωποι διαθήκες εινε παλαιότατο. Τα πρώτα του ίχνη τα βρίσκουμε στους αρχαίους Αιγυπτίους και Έβραίους.

Ο Σόλων εισήγαγε τις διαθήκες στας Αθήνας κατά το έτος 578 π. Χ. Στη Ρώμη εισήχθησαν στα 38 π. Χ. από το διάσημο νομομάνη της εποχής Τρεβάτιο Τέστα. Έπίσης, όταν οι Έβροκαίοι πρωτοπήγαν στο Μεξικό, είδαν ότι οι Ιθαγενείς του τόπου χρησιμοποιούσαν ήδη διαθήκες.

Οι Ρωμαίοι τριπτούσαν τις διαθήκες τους σε τρία μέρη, τις περιέβαλλαν με ένα ύφασμα και έδωσαν απάνω του, χάριν ασφαλείας, τη σφραγίδα τους. Η μέθοδος αυτή, δια της οποίας αποκλειετο κάθε δόλος, διετηρήθη από της αυτοκρατορίας του Νέρωνος μέχρι των μεσαιωνικών χρόνων.

Μέσα στις διαθήκες των Ρωμαίων ανεγράφοντο τα όνοματά των κληρονόμων με τα αντίστοιχα ποσά που κληρονομούσε καθένας και από το πίσω μέρος τα όνοματά των μαριτρών. Η διαθήκες των αρχαίων Έλλήνων υπεγράφοντο και εσφραγίζοντο ενώπιον των άρχόντων.

Στη Ρώμη υπήρχε κάποιος νόμος, δια του οποίου άπηγορεύετο στις γυναίκες να κληρονομήν άκίνητα κτήματα και να παίρνουν απάνω από το τέταρτο της περιουσίας των συζύγων τους ή των πατέρων τους. Γι' αυτό οι περισσότεροι Ρωμαίοι φρόντιζαν να κάνουν εικονικούς κληρονόμους των άφώρων έμπιστους φίλους των, οι όποιοι κατόπιν έδιναν τα κληροδοτούμενα στις χήρες ή στις θυγατέρες των.

Η διαθήκες των Ρωμαίων έγγραφοντο λατινιστί. Κάθε διαθήκη, συνταγμένη στην ελληνική, έθεωρείτο άκυρος. Το πρωτότυπο της διαθήκης, του οποίου συνήθως έγίνοντο αντίγραφα, κατετίθετο στα χέρια ενός φίλου ή στη φύλαξη των ιερέων. Ο Ιούλιος Καίσαρ ένεπιστεύθη τη διαθήκη του στις Έστιάδες.

Και τώρα, αφού μιλήσαμε με δυο λόγια για την ιστορία των διαθηκών, θ' αναφέρουμε μερικά σχετικά ανέκδοτα, χαριτωμένα και αθιβετικά:

Στο Λονδίνο ζούσε κατά τον περασμένο αιώνα κάποιος δόκτορ, όνομαζόμενος Μαρτίνος Βάν Βούτχελ, άνθρωπος έξυπνος και πνευματώδης. Ο Βάν Βούτχελ είχε πάρει μία γυναίκα, στην όποιαν ο θεός της είχε άφηση την περιουσία του, αλλά με τον θρον να την νέμεται μόνον εφ ο σ ο ν β ρ ι σ κ ο τ α ν σ τ η ν έ π ι φ ά ν ε ι α τ η ς γ η ς, όπως ώριζε η διαθήκη. Σε κάμποσα χρόνια όμως η

γυναίκα του δόκτορος πέθανε. Τι νομίζετε λοιπόν πως έκανε τότε ο φίλος μας ο Μαρτίνος για να μη χάση την κληρονομία; Απλούστατα, την εμπάλαινε στην έλικη και την έφύλαξε μέσα στον κοιτώνα του μέχρις ότου πέθανε κι' αυτός!

Κάποιος όνομαστός φιλαργύρος, πρσισθανόμενος το θάνατό του, κάλεσε

το συμβολαιογράφο για να του παγορεύσει τη διαθήκη του. Ο τελευταίος άρχισε τότε να γράφει, απαγγέλλοντας τα συνήθη προκαταρκτικά:

«Καταλείπω, μεταβιβάζω και κληροδοτώ...»

— Ω, όχι! τον διέκοψε ο φιλαργύρος. Ποτέ δεν θάκανα τέτοιο πράγμα στη ζωή μου...

— Πολλοί καλά, του απάντησε ύστερ από μία μικρή σκέψη ο συμβολαιογράφος. Μπορούμε όμως να τροποποιήσουμε τη διαθήκη. Αν αντί των άνωτέρω γράφουμε «δανείζω μέχρι της

Δευτέρας Παρουσίας»; ... Τι λέτε; — «Α, μπράβο! φώναξε ο φιλαργύρος. Έτσι δέχομαι...»

Και η διαθήκη συνετάχθη με την εξωφρενική αυτή διατύπωση.

Αρκετά ενδιαφέροντα έπίσης εινε και η διαθήκη, την όποια άφησε ο όνομαστός Άγγλος ήθοποιός Τόμαν Βέστων, και στην όποια βρήκε την σύκμαρία να εκδικηθή όλους μαζί τους έχθρους του. Ίδου λοιπόν το κείμενο της διαθήκης αυτής:

«Στον κ. Β. κληροδοτώ ένα—μόνον ένα—κόκκινο τιμιότητος. Το πρήγμα εινε άσημαντο, το παραδέχομαι. Αλλά έπειδή δεν το ξαναείδε άλλη φορά στη ζωή του, ελπίζω να το δεχτή».

«Στον κ. Φ., έπειδή περιμένει να εφοδιάση την ιματιοθήκη του με τα ρούχα κανενός νεκρού, κληροδοτώ δυο ζευγάρια παπούτσια μου. Εινε αρκετά τριμμένα, αλλά γι' αυτόν εινε καλά. Ομολογώ εδυσυνείδητος ότι δεν του άρωζουν καλύτερα».

«Στον κ. Μ., ο όποιος θέλει άπαραιτήτως κάτι που να προσέχεται από μένα, κληροδοτώ την κρύσι μου. Δυστυχώς όμως την έχω καταστρέψει με τα ποτά και γι' αυτό φοβούμαι μήπως εινε χειρότερη απ' τη δική του».

«Στους συναδέλφους μου ήθοποιούς κληροδοτώ κάπως φυσικώτερο παίξιμο».

«Στους δραματικούς συγγραφείς περισσότερη ευγνωσύνη».

«Και στο κοινόν την εδγνωμοσύνη μου».

ΑΝΕΚΔΟΤΑΚΙΑ

Ο ΠΑΠΑΣ... ΧΑΛΙΦΗΣ

Όταν ο πάπας της Ρώμης ανήγγευσσε βασιλεία της Αιγύπτου το δευτερότατο υιό του βασιλέως της Κασιτίας Αλφόνσο, ο υεοστεφθεός βασιλέως ο όποιος έτοχε να βρούκεται τότε στη Ρώμη ήσαν δέκα περίπου χρόνια. Ακούγοντας λοιπόν κατά τη διάρκεια της τελετής τις έπαιρησεις του πλθθού που τον εξαπικραυγάζε, ρώτησε το διερχόμεν του που ήταν γονατιστός, τι συμβαίνει.

— Μεγαλειότατε! απάντησε εκείνος. Ο Πανιερώτατος σας άνεκέρυε βασιλέα της Αιγύπτου.

— Α, δεν πείπει να το άφανό με άχριστο! απάντησε ο μικρός βασιλεύς σκεπτικώς. Σήκω λοιπόν επάνω και άναγγόρευσε τον εκ μέρους μου... Χαλίφη της Βαγδάτης!

ΕΝΑ ΑΛΗΘΙΝΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ

Η MINION

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ.— Ο μαρκήσιος Τζοβάνι, μοναχολογός του παλαιού αριστοκράτους της Νεαπόλεως Κυπρίανου, στέλνει μία μέρα από βέδαιο πνιγμό από την αγγλική ψαροπούλα "Ελενα, την οποία και ερωτεύεται με πάθος. Ο πατέρας του, ο οποίος θέλει να τον παντρεύει με την εξοδωμένη του δούκισσα Μαλφιέρα, μόλις το μαθαίνει αυτό, γίνεται έξω φρενών και επειδή ο Τζοβάνι επιμένει να παντρευτεί την "Ελενα, τον αποκηρύσσει. Συγχρόνως, δέ, για να ικανοποιήσει την προσδεσμένη Μαλφιέρα, της δηλώνει ότι από την παντρεμένη ο ίδιος. Με την ίδια μέρα, προσβάλλεται από συμφόρηση και πεθαίνει και έτσι ο Τζοβάνι τον κληρονομεί, γιατί δεν άφησε διαθήκη.

Ο νεαρός μαρκήσιος παντρεύεται κατόπιν την "Ελενα και έπειτα από λίγο καιρό γεννιέται ένα χαριτωμένο κοριτσάκι, η Σπερρά, που συμπληρώνει την ευτυχία τους.

Έξη χρόνια κατόπιν, μία νύχτα όορ-της η Σπερρά εξαφανίζεται.

Ο πατέρας υπηρετεί τον μαρκήσιο Ουέρτος υποψιφείσεται τότε ότι την έκλειαν κατά διαταγή της Μαλφιέρας μερικοί α-ταίγγαντοι. Παιρνει λοιπόν τον κύριο του και μερικούς ακόλουθους και όρμουσν προς καταδίωξη των αταίγγαντων. Μά ενώ τους κυνηγούν παρουσιάζεται έξαφνα η Μαλφιέρα, η οποία τραβώντας το πιστόλι της προσηύχεται θανάτωση του μαρκήσιου. Οι ακόλουθοί του, ακούγοντας τον πυροβολισμό, τρέχουν επί τόπου. Εκεί η Μαλφιέρα λέει ότι ο κύριος τους απέπειράθη ν' αυτοκτονήσει.

Ο Τζοβάνι παλεύει επί πολλές ημέρες αναισθητός μεταξύ ζωής και θανάτου. Έ-λος η κατάσταση του βελτιώνεται και ό-λοι περιμένουν με αγωνία τη στιγμή που θα μωρεση να μιλήσει και ν' αποκαλύψει την αλήθεια. Μπρος στο κρεβάτι του πληγμένου βρίσκεται και ο κυβερνήτης της Νεαπόλεως, πρίγκιπ Ρομάνι για να πάρη την κατάσταση του. Μά τα λόγια του Τζοβάνι είναι ακατάληπτα, γιατί ο φτωχός μαρκήσιος είχε πρελαώσει... Τότε ο πρίγκιπ διατάσσει τη σύλληψη του Ουμβέρτου, επειδή δόθεν συκοφαντεί τη Μαλφιέρα ότι απέπειράθη να δολοφονήσει τον κύριο του. Συγχρόνως όμως η σατανική δούκισσα, η οποία καταβόσσε εντομετάδ να γοητεύσει τον πρίγκιπα Ρομάνι μέχρι του σημείου να την κάνει σύζυγο του, του υποβάλλει με τρόπο την ιδέα, ότι η "Ελενα είναι μία τρομερή μάγισσα και τον πείθει να ενεργήσει εναντίον της μυστικής ανακρίσεως. Έξαφνα και ο τρελλός Τζοβάνι εξαφανίζεται από το μέγαρο του, χωρίς κανείς να μωρεση να τον ανακαλύψει πωθενά...

"Επειτ' από λίγες μέρες συλλαμβάνεται και η "Ελενα και φυλάσσεται στο μοναστήρι της "Ανουτσιάδας.

Εκεί ένας απ' τους δικαστές της την ερωτεύεται κρυφά και προσπαθεί με κάθε τρόπο να την κάνει δική του. Η σατανική Μαλφιέρα επωφελεται της ευκαιρίας για να εξευτελίση την εγβρά της, και δίνει στον ερωτευμένο δικαστή ένα διαλλί-μο ναρκωτικό για να την κοιμηθή...

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

"Α, η Μαλφιέρα εξεδίκειτο σκληρά, άγρια, αδυσώπητα, χωρίς οίκτο, χωρίς συνείδηση...

Δεν φοβόταν το Θεό.

Πολύ περισσότερο δεν φοβόταν τους ανθρώπους οι οποίοι της χρησίμευαν ως τυφλά βόρνια.

Τι ικανοποιήσεις αλήθεια γι' αυτή!...

Η "Ελενα, η αντίπαλός της, ή γυναίκα ή όραμα και ένδραση που τόσο μισούσε θα υπακούσαν κατά τον πιο σκληρό κι' εξευτελιστικό τρόπο...

Τι θάκανε ή άτυχη γυναίκα έπειτα από μια τέτοια συμφορά;

Ασφαλώς θ' αυτοκτονούσε!

Ηξερε καλά το χαρακτήρα της ή Μαλφιέρα.

Δεν ήταν απ' τις γυναίκες που ύ-

πομένουν μία τέτοια ντροπή ή "Ελενα.

Η άτιμωσίς της, ο εξευτελισμός της θα την ανάγκαζαν να σκοτωθή, γά' δώση τέλος στα βάσανά της... Τι θρίαμβος για τη Μαλφιέρα αυτός!...

Εκείνο το βράδυ, η μαρκήσια ντέ Κυπρίανι δέ μωρεσε να κοιμηθή. Σηκώθηκε πολύ πριν απ' τα χαράματα και στο γλωστό φως του καντηλιού που φώτιζε το ψυχρό καλλί της, άρχισε να διαβάζει το προσευχητάριό της.

Έξαφνα, ή πόρτα άνοιξε άθόρυβα και ένας άνθρωπος μπήκε μέσα.

Ήταν ο δικαστής Πιέτρο.

να καταλάβη εις τί ωφείλετο ή επίθεσίς του αυτή. Η σκέψις της μπερδευότουσαν, εθόλωναν... Τι θα συνέβαινε λοιπόν σε λίγο;...

"Ο άτιμος δικαστής της είπε τότε με κυνισμό:

"Ελενα Φράντσινα ντέ Κυπρίανι, είσθε στη διάθεσί μου.

"Οχι, άτιμε, ποτέ!... φώναξε ή "Ελενα. Χίλιες φορές προτιμώτερος ο θάνατος.

"Σας αγαπώ!... Σας αγαπώ!... είπε ο δικαστής με πάθος.

"Πίσω, κακούργε, πίσω!... Λατρευτέ μου άγγελε, εξακολουθήστε ο Πιέτρο, σε λίγες στιγμές δεν θα ε-σαι τόσο σκληρός... Το ω-

ραίο σου βλέμμα θολώνεται κιόλας και σβύνει και ή κινήσεις σου παραλύουν...

"Οχι!... Προτιμώτερος ο θάνατος!... Ο θάνατος!... φώναζε ροχαχίζοντας ή "Ελενα.

Και θέλησε να δρομήση προς την πόρτα του καλλιού της, να φύγη ορλιάζοντας, να φωνάξει βοήθεια, να παλαύξη...

Μά ή φωνή της πνιγόταν μέσ' στο μυαλό της... Η σκέψις της θλώ-σε... Αναγκάστηκε ν' ακουμπήσει στον τοίχο, για να μην πέση κάτω...

Με δολιχηρίσσει!... τραχίλις τέλος. "Αγ! Παναγία Παρθένα, σπλαχνίσου με!... Έλεος!... Έλεος!... Δεν υπάρχει λοιπόν Θεός, ούτε δικαιοσύνη, ούτε τίποτε;... Βοήθεια!... Βοήθεια!...

ΤΟΥ ΜΙΣΕΛ ΖΕΒΑΚΟ

Και βλέποντας τον Πιέτρο, να την πλησιάζει, πρόσθεσε...

"Ω!... Μην πλησιάζεις, άθλιε... "Ω Κόλασις, λύτρωσέ με, αφού ο ουρανός μένει κούφος στις ικεσίες μου!... Σατανά, βασιλέα των σκοταδιών, σου δίνω την ψυχή μου, ναί, παραδίδομαι σε σένα αιώνιος... φτάνει να μω' δώσης το σώμα μου που άνήκει στο Τζοβάνι... φτάνει να φυλάξης την άγια αγνότητα των σπλάγχων μου, απ' τα όποια βγήκε ή Σπερρά!...

Και λέγοντας αυτά, άγωνιζόταν, πάλευε, ενώ ή επίδρασις του ναρκωτικού γινόταν όλοένα πιο δυνατή...

Τα γόνατά της τώρα έλύγισαν... "Εννοώθε πως σε λίγο θα έπεφτε κάτω...

Ο δικαστής την είχε πλησιάζει κτηνωδώς και με βλέμμα φλογισμένο και φωνή στενιγρή της έλεγε:

Είσαι δική μου... δική μου!...

Ούτε ο ουρανός, ούτε ή κόλασις δεν με βοηθούν!... τραύλιζε ή νέα γυναίκα με φωνή που μόλις άκουγόταν. "Ω! γιατί να υποφέρω τόσο πολύ;... Τίως γιατί ήμουν πολύ εύθυμη, ή εύθυμη πληρώνεται ακριβώς, Θεέ μου!...

Εκείνη τη στιγμή, μέσα στο θόλωμα του πνευμάτός της όλη ή παρασμένη ζωή της, της ξαναπροσείστανε με μιάς, ή φτώχεια της, όταν ήταν ψαροπούλα, στην άκρη της Νεαπόλεως... Η τρυφερή στοργή του βαρκάρη Λουτζί Φράντσινα, του πατέρα της... Η αγάπη της με το Τζοβάνι... Η άλχησμήντης εορτές του γάμου της... Και ή γέννησις της Σπερράς, της γλυκειάς χαράς της καρδιάς της, της λατρείας της... Αναμνήσεις μαυσιματικές, με τόσο μακρινές!... "Οχι! αυτά είχαν πελά τελειώσει... Η άδυσος έχασκε τώρα μπροστά της, σκοτεινή, άπέραντη, γευστή μαύρα σκοτάδια... "Όλα είχαν χαθή πια!... Ο αγαπημένος της σόζυος και ή χιλιολιτρομένη της κόρη... Δεν έμειναν πια στο ευγενικό θύμα αυτής της τραγωδίας, παρά δυο μάτια για να κλάψουν, όταν σε λίγο θα έπνιγνυσε, την τιμή της που θα την έχανε τώρα ανεπαλώς...

Μά ο Θεός άγρυπνούσε... Και ο λαός, που γίνεται πολλές φορές άρ-μυαν ότι ο δεσποφύλακας είχε άνοι-ξεί, άκούσε τον ήχο του φουκαριμένου... Μά το πτώμα σου, καθώς και το πτώμα του Νόε του όμοιου, το όποιο βόηχαν σε λίγο μέσ' στο λαό της Νεαπόλεως... Μά πνιή ελευθερίας περνούσε τώρα απ' όλη τη χώρα... Οι κάτοικοι είχαν άγανακτήσει... Η "Ελενα

Φράντσινα, το είδωλο του λαού, βρισκόταν φυλακισμένη στην "Ανουτσιάδα!... Ο άγαθός Ουμβέρτος στο φρούριο της πόλεως... Και ή βδελυρά Μαλφιέρα θρίαμβουσε και κυβερνούσε τη Νεάπολη...

"Ω! ήταν πολύ πια!...

Ο πρίγκιπ και ή πριγκίπισσα Μαλφιέρα είχαν τολμήσει να προσβάλουν β-τι πιο ιερό υπάρχει στον κόσμο, την δυστυχία. Εσπούσαν με λύσσα επάνω σ' άδωα θώματα της μοίρας, τα όποια ο λαός έλάτρευε... Είχε ήδη άναγγελθή ότι την άλλη μέρα επρόκειτο να γίνη ή θανατική καταδίωξη του Ουμβέρτου, του πιστού υπηρέτου των Κυπρίανι... Έπρεπε πια να τελειώνουν όλ' αυτά τα εγκλήματα!...

Η γυναίκες, πιο γυναικες και θαρραλέες απ' τους άνδρες σε τέτοιες περιστάσεις, έβρίθων συνεχώς τους συζύγους των να επαναστατήσουν...

"Ως τότε θα είσθε άνδρες; τους φώναζαν. "Ως τότε θ' αφήνετε τους τυράννους μας να βασανίζουν τους φίλους μας και τους προστάτες μας;... Είπε ντροπή μία καταραμένη Μαλφιέρα, να κυδεσφάνει τους περήφανους Ναπολιτάνους "Οχι!...

"Οχι!... Αφού οι σύζυγοί μας και οι άδελφοί μας άνέχονται τη σκληριά, έμεις ή γυναίκες θα δώσουμε το σύνθημα της επανάστασις!... Στα όπλα, άδελφές!... Ας πάρουμε τις λόγχες και ας άνάψουμε τους δαυλους!... Αίμα και φωτιά!... Θάνατος στους Ρομάνι!... Ζήτω οι Κυπρίανι!... Ζήτω ή Μαντόνα!...

Μπορεί κανείς να φανταστή το άποτέλεσμα των λόγων αυτών των γυναικών στους άνδρες, τη στιγμή μάλιστα που ο κυβερνήτης της Νεαπόλεως εξόπλιζε στόλο, για να επιχειρήση κάποια τυροδικωτική έκστρατεία. Και έτσι: ένα βράδυ ο λαός όπλίστηκε μ' ό,τι βρήκε μπροστά του και όρμησε πρώτα προς τις φυλακές της πόλεως, ορλιάζοντας:

Στο φρούριο! Στο φρούριο!...

Η επίθεσις του πλήθους κατά των φυλακών ήταν τόσο ξαφνική, τόσο κεραυνόβλος ώστε ή φρουρά δεν μωρεσε να προβάλλη την παχιμαρή αντίστασις. Το φρούριο κατελήθη μέσα σε λίγα λεπτά και οι νικηταί άρχισαν να ψάχνουν μέσ' στα υπόγεια του, τα όποια από αιώνων ήταν αντικείμενον τέρμου για το λαό.

Τότε ένα τρομακτικό θέαμα παρουσιάστηκε στα μάτια του πλήθους... Η φυλακή ήταν πλημμυρισμένη από νερό... Στην αρχή νόμισαν ότι ο δεσποφύλακας είχε άνοι-ξεί άξοντάς της τους φυλακισμένους... Μά το πτώμα σου, καθώς και το πτώμα του Νόε του όμοιου, το όποιο βόηχαν σε λίγο μέσ' στο λαό της Νεαπόλεως... Μά πνιή ελευθερίας περνούσε τώρα απ' όλη τη χώρα... Οι κάτοικοι είχαν άγανακτήσει... Η "Ελενα

Τότε οι επαναστάται συνέλαβαν το γραμματέα των φυλακών και, άπειλώντας τον πως θα τον ρίξουν κι' αυτόν μέσα στο νερό, τον έβαλαν να τους εξηγήσει πως είχε συμβεί το δυστύχημα.

Μεγάλο κακό μās βρήκε, ένδοξότε αφετη, — είπε στον αρχηγό των επαναστατών. Το νερό των τάφων πλημμύρισε έξαφνα τα υπόγεια... Οι θόλοι τους ήταν έτοιμοι-ροποι κι' έπρεπε να το προβλέψουμε αυτό...

Μά υπήρχαν φυλακισμένοι... Πού βρίσκονταί τώρα; — Ναί, υπήρχαν φυλακισμένοι... έτραυλίζε ο γραμματέας.

Πόσοι; — Δύο, ώ!... δύο μονάχα... Ο Νικολάι, ένας μάγος και προφήτης και... — "Ο Ουμβέρτος!... βόησε μ' ένα στόμα ο λαός.

"Αλλοίμονο!... ναί, έξοχώτα-τοι!... τραύλιζε τρέμοντας ο γραμματέας.

Απάντησε μας, ήλίθιε, φώναξε ο αρχηγός των επαναστατών, που βρισκονταί ο Ουμβέρτος...

Δεν ξέρω!... δεν ξέρω... ψέλλισε ο γραμματέας. "Ο διοικητής του φρουρίου έφυγε... Αυτός είναι ο υπεύθυνος... Εδ-σπλαχνισθήτε έναν δυστυχήμένο!...

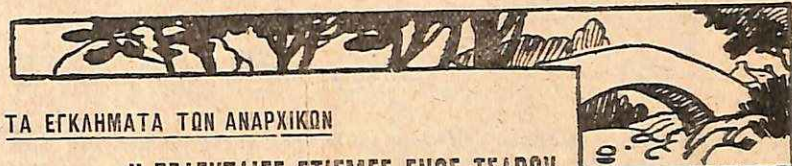
"Οχι!... "Οχι!... κανέναν οίκο!... φώναζε το πλήθος με μία φωνή. "Ας εκδικηθώμε τον Ουμβέρτο... Είς θάνατον!... Είς θάνατον!... Και ο λαός παράσχε σάν κύμα το γραμματέα έξω απ' τη φυλακή...

Θα τον κρεμόσαν χωρίς άλλο, αν εκείνη τη στιγμή δεν παρουσιάζόταν έξαφνα ένας άνθρωπος, ο όποιος έμοιαζε μάλλον με φάντασμα κι' ο όποιος φώναζε στο πλήθος:

Εγώ είμαι ο Ουμβέρτος!... Δεν μ' άναγνωρίζετε βέβαια έτσι θ-πως έγινα, μά ε-μαι ο υπηρέτης των Κυπρίανι, τους όποιους ο Θεός να προστατεύη!...

Μι' άπέραντη ζητωκραυγή ύψωθη-κε άμείπως απ' το πλήθος...

Ζήτω ο Κυπρίανι!... Ζήτω ή Μαντόνα!... Ζήτω ο Ουμβέρτος!... Έτσι, ή άπόρροπη αυτή εμφάνισις του Ουμβέρτου έσπασε το γραμματέα της φυλακής από την κρεμάλα.

Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΣΤΙΓΜΕΣ ΕΝΟΣ ΤΣΑΡΟΥ

Μια προφητεία του "Αλεξάνδρου για το θάνατό του. Στην επιθεώρησι του στρατού. Η έκρηξις της πρώτης βόμβας. Η ψυχραιμία του αυτοκράτορος. Αίτη δοξάζης το Θεό!... Η δεύτερη άπόπειρα. Ο αυτοκράτωρ έτοιμοθάνατος. «Κρυώνω... κρυώνω...», κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Ο θάνατος του αυτοκράτορος της Ρωσίας "Αλεξάνδρου του Β' επήλθε υπό εξαιρετικά δραματικές συνθή-κες, τις όποιες θα διηγηθώμε πα-κάτω:

Στις 21 Φεβρουαρίου 1881, όλα τα μέλη της τσαρκικής οικογενείας ήταν συγκεντρωμένα γύρω απ' το οικογε-νειακό τραπέζι για να δειπνήσουν.

Σε μία στιγμή, ο Τσάρος άρχισε να μιλώνη, για μια άσημαντή αιτία. Συγχρόνως κάποιος άνωτερος αξιω-ματικός τον επλησίασε και τον ρώτησε αν είχε πληγώη.

"Οχι, δόξα τω Θεό! απάντησε ο Τσάρος.

Μη δοξάζης το Θεό, γιατί δεν τελειώ-σαμε ακόμα! άκούστη-κε έκαιγη τη στιγμή μια φωνή. Συγχρόνως δέ ένας άλλος αναρχι-κός παρουσιάστηκε έ-ξαφνα, κι' έριξε μία δεύτερη βόμβα μπρος στα πόδια του αυτο-κράτορος.

Στην αρχή όλα γύρω σκεπάστηκαν από τον καπνό και τις φλόγες.

Έπειτα όμως, όταν διαλύθηκε ο καπνός, είδαν τον αυτοκράτορα σωριασμένον καταγής και πλημμυρισμέ-νον στο αίμα του, ενώ δίπλα του κοιτόσαν νεκρός ο δολοφόνος.

Κρυώνω, κρυώνω! φιδίριζε άναστατώνοντας ο "Αλεξάνδρος, ο όποιος δεν είχε παθαινει άκομή.

Η στολή του είχε κουρελιαστή και τα κάτω άκρα του σωματός του ήταν κομμένα απ' τον κορμό.

Έσπευσαν τότε να τον μεταφέ-ρουν στο έλκυθρο, ενώ ο έτοιμοθάνα-τος επανέλαβαν:

Κρυώνω, κρυώνω!...

Ο κύλικας κόμης Γεντοβίκοφ, άνέ-δρασε τότε στο πίσω μέρος του έλκυ-θρου για να βαστάξη το κεφάλι του τραυματίου. "Ο δέ λοχαγός Κουλεμ-πιακίν, αν και πληγωμένος, γονάτι-σε για να ύποστηρίξη το σώμα του.

Την ίδια στιγμή κατέφθανε γεμά-τος αγωνία και ο άδελφός του αυτοκράτορος, ο μέγας δούξ Μιχαήλ.

Πώς είσαι, Σάσα; ρώτησε τον Τσάρο σκύδον-τας άπάνω του και χερ-συμποιώντας το υποκορι-στικό όνομά του.

Κρυώνω, Μίχα! ά-πάντησε με μισοσβησμένη φωνή ο "Αλεξάνδρος Β'.

Και, αφού είπε τις λέξεις αυτές, ξεψύχησε...

Εντοματάξυ το πλήθος είχε συλ-λάβε το δολοφόνο και τον έσπρε μπρος στον αυτοκράτορα.

Πώς ονομάζεσαι; τον ρώτη-σε ο Τσάρος.

Αυτός του έδωσε ένα πλαστό όνομα.

Δεν ντρέπεσαι γι' αυτό που έ-κανες; του είπε ο "Αλεξάνδρος και διευθυνθηκε προς το έλκυθρο του στρατιώτου.

Συγχρόνως κάποιος άνωτερος αξιω-ματικός τον επλησίασε και τον ρώτησε αν είχε πληγώη.

"Οχι, δόξα τω Θεό! απάντησε ο Τσάρος.

Μη δοξάζης το Θεό, γιατί δεν τελειώ-σαμε ακόμα! άκούστη-κε έκαιγη τη στιγμή μια φωνή. Συγχρόνως δέ ένας άλλος αναρχι-κός παρουσιάστηκε έ-ξαφνα, κι' έριξε μία δεύτερη βόμβα μπρος στα πόδια του αυτο-κράτορος.

Στην αρχή όλα γύρω σκεπάστηκαν από τον καπνό και τις φλόγες.

Έπειτα όμως, όταν διαλύθηκε ο καπνός, είδαν τον αυτοκράτορα σωριασμένον καταγής και πλημμυρισμέ-νον στο αίμα του, ενώ δίπλα του κοιτόσαν νεκρός ο δολοφόνος.

Κρυώνω, κρυώνω! φιδίριζε άναστατώνοντας ο "Αλεξάνδρος, ο όποιος δεν είχε παθαινει άκομή.

Η στολή του είχε κουρελιαστή και τα κάτω άκρα του σωματός του ήταν κομμένα απ' τον κορμό.

Έσπευσαν τότε να τον μεταφέ-ρουν στο έλκυθρο, ενώ ο έτοιμοθάνα-τος επανέλαβαν:

Κρυώνω, κρυώνω!...

Ο κύλικας κόμης Γεντοβίκοφ, άνέ-δρασε τότε στο πίσω μέρος του έλκυ-θρου για να βαστάξη το κεφάλι του τραυματίου. "Ο δέ λοχαγός Κουλεμ-πιακίν, αν και πληγωμένος, γονάτι-σε για να ύποστηρίξη το σώμα του.

Την ίδια στιγμή κατέφθανε γεμά-τος αγωνία και ο άδελφός του αυτοκράτορος, ο μέγας δούξ Μιχαήλ.

Πώς είσαι, Σάσα; ρώτησε τον Τσάρο σκύδον-τας άπάνω του και χερ-συμποιώντας το υποκορι-στικό όνομά του.

Κρυώνω, Μίχα! ά-πάντησε με μισοσβησμένη φωνή ο "Αλεξάνδρος Β'.

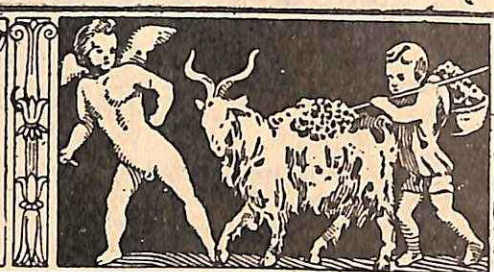
Και, αφού είπε τις λέξεις αυτές, ξεψύχησε...

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΕΡΩΤΕΣ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΗΣ ΝΕΑΠΟΛΕΩΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Ο υποκόμης ντε Γκεσλάν προσέφερε κατόπιν το πορτοφόλι του με ολόκληρο το περιεχόμενό του ως φιλοδώρημα στην καμαριέρα και την ακολουθήθηκε προς την έξοδο.

Η μικρή πόρτα, απ' την οποία είχε μπη, κλειστήκε σε λίγο πίσω του. — Πά! από δω θα περάσουμε για να ξαναβρούμε στο παλάτι αυτό της ετυμίας! σκέφτηκε ο υποκόμης.

Γελώντας όμως... Δεν επρόκειτο να ξαναπαράση ποτέ την πόρτα αυτή...

Βγαίνοντας από το μέγαρο της Αγγλικής προσέβλεπε, ο Αλβέρτος ντε Γκεσλάν διευθυντής προς το άνακτορο Μανταλόνι, όπου ο δούξ τον έπεριμένε ανήσυχος για τη νυχτερινή του απουσία.

Ο υποκόμης θέλησε να δικαιολογηθεί, προφασιζόμενος πως ήταν σε γλέντι.

— Δεν υπάρχει κανείς λόγος να θέλετε να δικαιολογηθώ, φίλε μου, του απάντησε πατρικιά ο δούξ ντε Μανταλόνι. Είσθε ελεύθερος να κάνετε ότι θέλετε... Είστε νέος και ωραίος ιππότης και είναι φυσικό να σας σταματάει πολλές φορές ο Έρωτας στο δρόμο σας... Ακούστε όμως, αν θέλετε, μια συμβουλή μου. Μη παρασύρεστε με ελαφρότητα στις εύκαιρες των ερωτικών δισκαρδεύσεων που σας παρουσιάζονται. Αυπάει πολύ που σας το λέω, μα είναι αλήθεια ότι η δυστυχημένη μας Νεάπολις που ήταν τόσο φιλόδοξη, άλλοτε, είχε χάσει μια πόλις πολύ επιβλητική για τους ξένους και πρό πάντων για τους Γάλλους... Βέβαια, το θυμάμαι και ο τίτλος ως ακολουθού της αδελφής της βασιλίσσης μας, σας εξασφαλίζουν από πολλούς κινδύνους. Μα όταν οι κύριοι δίνουν το παράδειγμα, σε εγκλήματα απείσθη, οι υπηρέτες τους θέλουν να τους μιμηθούν. Και, από υπερβολικό ζήλο, μερικές φορές, οι υπηρέτες ξεπερνούν τους κυρίους των στο φοιχτό τους έργο.

Συμφωνώντας από τα λόγια αυτά, ο υποκόμης έτοιμαζόταν να ζητήσει περισσότερες εξηγήσεις. Μα ο δούξ δεν τον άφησε και του είπε: — Σας είπα ακριβώς... σας είπα μάλιστα πάρα πολλά... φίλε μου... Και μ' ένα μελαγχολικό χαμόγελο, επρόθεσε:

— Θα σας πω και κάτι άλλο ακόμα... με κινδύνους ίσως να σας ψυχράνω... Μα θά σας το πω, γιατί αγαπώ τόσο εσάς, όσο και τον πατέρα σας... Θα είμαι ευτυχής την ημέρα που θα σας δω να φύγετε από τη Νεάπολη!... Ναί, ναί!... Θα είμαι ευτυχής, γιατί έτσι μόνο θα ήσυχά-

σω για λογαριασμό σου... Και τώρα, αγαπητέ μου Αλβέρτε, πηγαίνετε να δώτε τη Νεάπολη που ερωτάει: την Πεντιγκρότα... Πηγαίνετε να δώτε τις ώριμες Ναπολιτάνες... Μα μην ξεχάσετε την συμβουλή μου... Μην τις κυριεύετε πολύ και, προπάντων, στο μέλλον, μην τις θανατώσετε καθόλου τη... νύχτα!... Τό σπύτι ενός φίλου είναι χωρίς άλλο ένα μέρος λιγότερο εχθρό από το σπύτι μιας φιλονίκιας, μα στο πρώτο είναι κανείς βέβαιος ότι υπάρχει κάποιος που επαγρυπνεί σ' αυτόν...

Ο υποκόμης είχε φύγει από το μέγαρο του δούκως, βυθισμένος σε

Ο άθλιος δολοφόνος του εβύθισε το στιλέτο του μέσα στην καρδιά...

σκέψεις. «Αν και ήξερε ότι η Κυβέρνηση των Δύο Σικελιών ήταν εχθρική προς τις φιλελεύθερες ιδέες, ήταν ωστόσο πολύ μακριά από το να μαντεύει μέχρι ποίου σημείου λύσει ή κυβερνήσει αυτή τις κατεβόλες.

— Μα!... σκέφτηκε ο νεαρός ευγενής, ύστερ' από μερικά λεπτά σκέψης. «Ο δούξ ντε Μανταλόνι, διαφωνεί, καθώς φαίνεται, με μερικές αποφάσεις του βασιλέως και της βασιλίσσης της Νεαπόλεως και γι' αυτό το βλέπει τα πράγματα τόσο αυρα... Έν πάση περιπτώσει, τί έχω να φοβηθώ εγώ ο υποκόμης Αλβέρτος ντε Γκεσλάν, ένας ευγενής, από την αντιπάθεια του Φερδινάνδου του και της

Μαρίας-Καρολίνας προς τους δημοκρατικούς Γάλλους;

Και επρόθεσε, κυττάζοντας με περιπάθεια το δαχτυλίδι, το πολύτιμο αυτό εγγύριο του έρωτος της βασιλίσσης:

— Αυτό δεν είναι τάχα για μένα μια εγγύηση ότι καμιά δυσάρεστη συνάντηση δεν με απειλεί σ' αυτή την πόλη... Αυτό είναι το φυλαχτό μου!... Να εγκαταλείψω τη Νεάπολη;... «Ο δούξ θέλει να εγκαταλείψω τη Νεάπολη!... «Ω! όχι... Δεν θα φύγω πριν ξαναδώ εκείνη!... Και όταν θα την ξαναδώ, ελπίζω ότι θα την ξαναδώ πολλές φορές ακόμα... ή ημέρα της αναμνηστικής μου

εστιατόρια της Νεαπόλεως στο «Αλμπέρτο ντελλα Κροσσέλλα» απ' τις παρόσσες του οποίου έβλεπε κανείς με μια ματιά το πιο μαγευτικό πανόραμα...

«Εφαγε καλά, ήπιε μια μπουτίλια έκλεκτο κρασί και έτοιμαζόταν να φύγει, όταν σ' ένα τραπέζι γειτονικό στο δικό του κάθισε ένας άνθρωπος, του οποίου η όψη τον έκανε ν' ανασκουμπήσει...

«Ο άνθρωπος αυτός ήταν ο ζωγράφος Κόνραντ Ντυτεράιν...

Καθώς θα θυμόνται οι αναγνώσται μας, από την προηγούμενη ημέρα, μετά τη συνουσία του με τη βασιλίσσα, ο υποκόμης είχε ανησυχήσει για το συμπαιγνίωτή του, βλέποντας την επιμονή με την οποία η Μαρία-Καρολίνα του είχε ζητήσει πληροφωρίες γι' αυτόν.

Γι' αυτό αποφάσισε να τον ειδοποιήσει για τους κινδύνους που διέτρεχε παραμένοντας στη Νεάπολη.

«Ο Κόνραντ Ντυτεράιν τον είδε και αυτός και τον χαιρέτησε.

Τότε ο υποκόμης του έκανε νόημα να πάει να καθίσει στο τραπέζι του και με ωνή σιγή, του είπε: — «Η στιγμή είναι πολύτιμη, αγαπητέ μου κύριε... Ας μ' ήλθουν λοιπόν τον καιρό μας σε λόγια. Σας μιλάω, όπως θα μιλούσα στον αδελφό μου. Απαντήστε μου λοιπόν σε ό,τι σας ρωτήσω... Δεν έχετε αποφασίσει να υποφύξετε ότι δεν βρισκόμαστε εν ασφαλεία σ' αυτή την πόλη...

«Ακούγοντας τα λόγια του, ο ζωγράφος χλώμασε ελαφρά και του απάντησε:

— Για να μου κάνετε αυτή την ερώτηση, κύριε υποκόμης, θα έχετε βέβαια λόγους να φαντάζεστε ότι κινδυνεύω...

— Ναί, το φαντάζομαι, του απάντησε ο ντε Γκεσλάν.

— «Ε λοιπόν... Είστε δίκαιο, είπα ο Ντυτεράιν. Κι' εγώ είχα αντελήφει αυτό πρό μερικών ωρών... Απ' την ώρα που βγήκα από το ξενοδοχείο, μου φαίνεται ότι με παρακολουθεί ένας άνθρωπος με ύποπτο παρουσιαστικό... με παρουσιαστικό σπινού...

— Μα δεν ανησυχώ, γιατί αυτόριο πρόκειται να παρουσιαστώ στο βασιλέα για να του κάνω το πορτραίτο του... Φαντάστηκα λοιπόν ότι η αστυνομία, μετά την παρουσίασή μου αυτή, θα πάψει να με θεωρεί ύποπτο.

— Καί νομίζετε, είπε ο υποκόμης, ότι σ' αυτό τον τόπο ο βασιλέας έχει περισσότερη εξουσία από τη βασιλίσσα...

— Εκεί, νοιώθοντας, ότι πεινούσε, μπήκε σ' ένα απ' τα πιο φημισμένα

εστιατόρια της Νεαπόλεως στο «Αλμπέρτο ντελλα Κροσσέλλα» απ' τις παρόσσες του οποίου έβλεπε κανείς με μια ματιά το πιο μαγευτικό πανόραμα...

«Εφαγε καλά, ήπιε μια μπουτίλια έκλεκτο κρασί και έτοιμαζόταν να φύγει, όταν σ' ένα τραπέζι γειτονικό στο δικό του κάθισε ένας άνθρωπος, του οποίου η όψη τον έκανε ν' ανασκουμπήσει...

«Ο άνθρωπος αυτός ήταν ο ζωγράφος Κόνραντ Ντυτεράιν...

«Ο υποκόμης ντε Γκεσλάν προσέφερε κατόπιν το πορτοφόλι του με ολόκληρο το περιεχόμενό του ως φιλοδώρημα στην καμαριέρα και την ακολουθήθηκε προς την έξοδο.

Η μικρή πόρτα, απ' την οποία είχε μπη, κλειστήκε σε λίγο πίσω του. — Πά! από δω θα περάσουμε για να ξαναβρούμε στο παλάτι αυτό της ετυμίας! σκέφτηκε ο υποκόμης.

Γελώντας όμως... Δεν επρόκειτο να ξαναπαράση ποτέ την πόρτα αυτή...

Βγαίνοντας από το μέγαρο της Αγγλικής προσέβλεπε, ο Αλβέρτος ντε Γκεσλάν διευθυντής προς το άνακτορο Μανταλόνι, όπου ο δούξ τον έπεριμένε ανήσυχος για τη νυχτερινή του απουσία.

Ο υποκόμης θέλησε να δικαιολογηθεί, προφασιζόμενος πως ήταν σε γλέντι.

— Δεν υπάρχει κανείς λόγος να θέλετε να δικαιολογηθώ, φίλε μου, του απάντησε πατρικιά ο δούξ ντε Μανταλόνι. Είσθε ελεύθερος να κάνετε ότι θέλετε... Είστε νέος και ωραίος ιππότης και είναι φυσικό να σας σταματάει πολλές φορές ο Έρωτας στο δρόμο σας... Ακούστε όμως, αν θέλετε, μια συμβουλή μου. Μη παρασύρεστε με ελαφρότητα στις εύκαιρες των ερωτικών δισκαρδεύσεων που σας παρουσιάζονται. Αυπάει πολύ που σας το λέω, μα είναι αλήθεια ότι η δυστυχημένη μας Νεάπολις που ήταν τόσο φιλόδοξη, άλλοτε, είχε χάσει μια πόλις πολύ επιβλητική για τους ξένους και πρό πάντων για τους Γάλλους... Βέβαια, το θυμάμαι και ο τίτλος ως ακολουθού της αδελφής της βασιλίσσης μας, σας εξασφαλίζουν από πολλούς κινδύνους. Μα όταν οι κύριοι δίνουν το παράδειγμα, σε εγκλήματα απείσθη, οι υπηρέτες τους θέλουν να τους μιμηθούν. Και, από υπερβολικό ζήλο, μερικές φορές, οι υπηρέτες ξεπερνούν τους κυρίους των στο φοιχτό τους έργο.

Συμφωνώντας από τα λόγια αυτά, ο υποκόμης έτοιμαζόταν να ζητήσει περισσότερες εξηγήσεις. Μα ο δούξ δεν τον άφησε και του είπε: — Σας είπα ακριβώς... σας είπα μάλιστα πάρα πολλά... φίλε μου... Και μ' ένα μελαγχολικό χαμόγελο, επρόθεσε:

— Θα σας πω και κάτι άλλο ακόμα... με κινδύνους ίσως να σας ψυχράνω... Μα θά σας το πω, γιατί αγαπώ τόσο εσάς, όσο και τον πατέρα σας... Θα είμαι ευτυχής την ημέρα που θα σας δω να φύγετε από τη Νεάπολη!... Ναί, ναί!... Θα είμαι ευτυχής, γιατί έτσι μόνο θα ήσυχά-

σω για λογαριασμό σου... Και τώρα, αγαπητέ μου Αλβέρτε, πηγαίνετε να δώτε τη Νεάπολη που ερωτάει: την Πεντιγκρότα... Πηγαίνετε να δώτε τις ώριμες Ναπολιτάνες... Μα μην ξεχάσετε την συμβουλή μου... Μην τις κυριεύετε πολύ και, προπάντων, στο μέλλον, μην τις θανατώσετε καθόλου τη... νύχτα!... Τό σπύτι ενός φίλου είναι χωρίς άλλο ένα μέρος λιγότερο εχθρό από το σπύτι μιας φιλονίκιας, μα στο πρώτο είναι κανείς βέβαιος ότι υπάρχει κάποιος που επαγρυπνεί σ' αυτόν...

Ο υποκόμης είχε φύγει από το μέγαρο του δούκως, βυθισμένος σε

σκέψεις. «Αν και ήξερε ότι η Κυβέρνηση των Δύο Σικελιών ήταν εχθρική προς τις φιλελεύθερες ιδέες, ήταν ωστόσο πολύ μακριά από το να μαντεύει μέχρι ποίου σημείου λύσει ή κυβερνήσει αυτή τις κατεβόλες.

— Μα!... σκέφτηκε ο νεαρός ευγενής, ύστερ' από μερικά λεπτά σκέψης. «Ο δούξ ντε Μανταλόνι, διαφωνεί, καθώς φαίνεται, με μερικές αποφάσεις του βασιλέως και της βασιλίσσης της Νεαπόλεως και γι' αυτό το βλέπει τα πράγματα τόσο αυρα... Έν πάση περιπτώσει, τί έχω να φοβηθώ εγώ ο υποκόμης Αλβέρτος ντε Γκεσλάν, ένας ευγενής, από την αντιπάθεια του Φερδινάνδου του και της

Μαρίας-Καρολίνας προς τους δημοκρατικούς Γάλλους;

Και επρόθεσε, κυττάζοντας με περιπάθεια το δαχτυλίδι, το πολύτιμο αυτό εγγύριο του έρωτος της βασιλίσσης:

— Αυτό δεν είναι τάχα για μένα μια εγγύηση ότι καμιά δυσάρεστη συνάντηση δεν με απειλεί σ' αυτή την πόλη... Αυτό είναι το φυλαχτό μου!... Να εγκαταλείψω τη Νεάπολη;... «Ο δούξ θέλει να εγκαταλείψω τη Νεάπολη!... «Ω! όχι... Δεν θα φύγω πριν ξαναδώ εκείνη!... Και όταν θα την ξαναδώ, ελπίζω ότι θα την ξαναδώ πολλές φορές ακόμα... ή ημέρα της αναμνηστικής μου

εστιατόρια της Νεαπόλεως στο «Αλμπέρτο ντελλα Κροσσέλλα» απ' τις παρόσσες του οποίου έβλεπε κανείς με μια ματιά το πιο μαγευτικό πανόραμα...

«Εφαγε καλά, ήπιε μια μπουτίλια έκλεκτο κρασί και έτοιμαζόταν να φύγει, όταν σ' ένα τραπέζι γειτονικό στο δικό του κάθισε ένας άνθρωπος, του οποίου η όψη τον έκανε ν' ανασκουμπήσει...

«Ο άνθρωπος αυτός ήταν ο ζωγράφος Κόνραντ Ντυτεράιν...

Καθώς θα θυμόνται οι αναγνώσται μας, από την προηγούμενη ημέρα, μετά τη συνουσία του με τη βασιλίσσα, ο υποκόμης είχε ανησυχήσει για το συμπαιγνίωτή του, βλέποντας την επιμονή με την οποία η Μαρία-Καρολίνα του είχε ζητήσει πληροφωρίες γι' αυτόν.

Γι' αυτό αποφάσισε να τον ειδοποιήσει για τους κινδύνους που διέτρεχε παραμένοντας στη Νεάπολη.

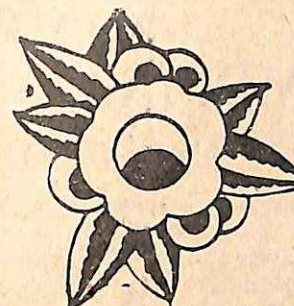
«Ο Κόνραντ Ντυτεράιν τον είδε και αυτός και τον χαιρέτησε.

(Ακολουθεί)

ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΗΣ ΧΕΛΙΔΟΝΑΣ

ΤΟΥ ΡΗ. ΒΕΡΤΗΛΙΕΡ

Η μικρούλα δείχτηκε τότε πολύ θαρραλέα. Έπι πολλές εδωμάδες γυμνάστηκε με μανία. Περνούσε τις ημέρες της γυμναζομένη συνεχώς επάνω στο τεταωμένο σύρμα.

«Όταν, τέλος, έπειτα από κάμποσο καιρό, η Αίνα και ο πατέρας της ξαναπαρουσιάστηκαν στο «Μεγάλο Ίπποδρόμιο», νέα απογοήτευσις τους έπεριμένε. Τους έ'παν ότι πρό οχτώ ημερών είχαν προσλάβει μια νέα, η οποία περπατούσε επάνω στο σύρμα με ασύγκριτη τέχνη!...

Το χτύπημα ήταν τρομακό. «Όλες ή ελπίδες τους είχαν διαφρασθή. «Ένας πράκτωρ, τους υποσχέθηκε τότε μια θέσι σε κάποια επαρχία, μα έπρεπε να περιμένουν τουλάχιστον δυο μήνες.

Μα πώς θα ζούσαν ως τότε;

Σιγά σιγά, ο Τζιάκομο άρχισε να πίνει... Ήταν μοιραίο άλλωστε αυτό... Αυτός που ήταν άλλωστε τόσο γλυκός είχε γίνει δειλός και ζητούσε τη λήθη στη μέθη. Έπρεπε ωστόσο να δουλέψουν, γιατί τους απειλούσαν με έξωση από το σπίτι τους.

Τέλος, μια μέρα, ο διευθυντής κάποιου Ίπποδρόμου στο οποίο είχε εργαστή άλλοτε, μαθινονας τη φτώχεια του και τη δυστυχία του, τον λυπήθηκε και του παράγγειλε να πάει να τον βρει το βράδυ στις 12 μετά την παράτασι για να του δώσει εργασία.

Μα του κάκου τον περίμενε με το ρολόι στο χέρι. «Ο Τζιάκομο βρισκόταν την ώρα εκείνη σε μια ταβέρνα ελεεινός από το μεθύσι του.

«Ο διευθυντής του Ίπποδρόμου έγινε έξω φρενών για τη συμπεριφορά του αυτή και όταν την άλλη μέρα, κλόουν πήγε και προσπάθησε να διακαυλώσει... δεν θέλησε ν' ακούσει τίποτε και τον έδιωξε.

«Ο Τζιάκομο δεν συμφορώθηκε από το πένθιμά του αυτό κι' εξακολούθησε να πίνει. Δανειζόταν χρέη ματα απ' όλους τους γνωστούς του και τα έβιδε στο κρασί, άφροντας, πολλές φορές την κόρη του εντελώς νηστεία...

«Η φτωχή Αίνα εντωμεταξύ πήγαινε και εσκαζόταν εκτάκτως σε διαφόρους θιάσους, μα όλα της τα χρέη της τα έπαιρνε ο πατέρας της.

«Ενα βράδυ, η Αίνα γύρισε βήχον-

τας στο φτωχικό τους. Την άλλη μέρα δε μπόρεσε να σηκωθεί απ' το στρώμα της. «Όλα της τα μέλη ήταν μουδιασμένα.

«Ο Τζιάκομο ωστόσο βγήκε, όπως πάντα, για να πάει στην ταβέρνα. «Όταν ξαναγύρισε, φώναξε το Ρίπ και είπε στην κόρη του:

— Αίνα, ο Ρίπ θα μάς κάνει πλούσιους!... Τόν έπούλησε για χίλια φράγκα... Καλά δεν έκανα;... Ρίπ, έλα δω...

«Η Αίνα ανασκουμπήθηκε στο στρώμα της τρέμοντας από τον πυρετό και του απάντησε άγρια:

— «Ο Ρίπ είναι δικός μου και δεν τον πουλάω... Αφού σου χρειάζονται χρήματα, θά πάω να δουλέψω μαζύ του και θά σου φέρω δακ λειπτά θά μάς δώσουν... Σε ικα-τέ οω... Αφ'ησέ μου τον!... Αλ-λοις δα παθα-νω!... Φτωχέ μου Ρίπ!... «Ω! αν ή μαμά ήταν ακόμα μαζύ μας...

Ριγώντας ολόκληρη, η Αίνα φόρεσε τα κουρέλια της και βγήκε έξω μαζύ με το Ρίπ, διευθυνόμενη προς τα εργοστάσια, αποφασισμένη να παίζει στο β-παίθρο.

Μα, μόλις έφτασε εκεί, έδωσαν σε καίχη μπρος στους εργάτες που σκόλαζαν... Για πρώτη φορά στη ζωή της, ντράπηκε γιατί νόμιζε πως αυτό που θα έκανε ήταν σκαδόν ζητιανιά. Θυμήθηκε τον ένοδο της τον καιρό που ζούσε η μητέρα της. Έπαιζε τότε στο πλευρό της, ντυμένη στα χρυσά, κι' ο κόσμος την αποθεύσε.

Είμαι ένα φτωχό χελιδόνι που έχασε τα φτερά του, συλλογίστηκε. Και πικρά δάκρυα άρχισαν να κυλούν από τα μάτια της.

«Έφυγε άμείως από το μέρος εκείνο, και, τραβώντας καρ' εὐθείαν έμπρος, διευθύνθηκε προς την έξοδο του Παρισιού, προς τα όρη Ρωμανίας.

«Στο δρόμο, βγαίνοντας μερικές δακάρες που είχε στην τσέπη της, αγόρασε λίγο ψωμί για τον Ρίπ.

«Πήγε αρχίσει πειν να βραδυάζει. «Η Αίνα κάθισε σε μια απόμηση γωνία. «Ο Ρίπ κάθισε κι' αυτός στο πλάγι της γυγίζοντας αδύνατα.

Τού έδωσε να φάει το ψωμί που του είχε αγοράσει και, κλαιγοντας, άρχισε να του λέει τον πονα της:

— Φτωχέ μου Ρίπ, ο μπαμπάς ήθελε να σε πουλήσει... Γι' αυτό κι'

εγώ σ' έφερα εδώ... Λένε πως τα χελιδόνια κρυβούνται όταν είν' έτοιμα να πεθάνουν... «Ε, κι' εγώ ήρθα εδώ, γιατί σε λίγο θά φύγω, θά πάω να βρω τη μαμά!... Είπε θλιβερό αλήθεια ο θάνατος ενός χελιδονιού... Μα εγώ δεν νοιώθω καμιά λύπη... Καλύτερα είναι να πεθάνω... Έδώ θά πεθάνω ήσυχα... «Η νύχτα απλώθηκε, κάνει πολύ κρύο και κανένας δεν θά μ' ενοχλήσει... Έτσι, κρύο θά με βρουν πεθαιμένη κοντά σε σένα που είσαι ή μόνη μου αγάπη σ' αυτόν τον κόσμο... Φτωχέ μου Ρίπ, θά μείνεις μόνος... Μη ξαναγυρίσεις όμως στον μπαμπά, γιατί θά σε πουλήσει... «Εγώ μια μικρή φιλονίκια, την Ρίπα, αυτή που έκανε πηδήματα στο ίπποδρόμο. Θά πάς σ' αυτήν που είναι καλή και θά σε λυπηθώ. Νά, θά γράψω σ' αυτό το χαρτί που το πήρα επίτηδες μαζύ μου, να σε πένα αυτοί που θά σε βρουν εδώ κοντά της...

Και, βγαίνοντας απ' την τσέπη της ένα κομμάτι χαρτί, έγραψε σ' ακολούθα:

«Παρακαλώ όποιον βρή το σκύλο μου, να φανή εὐσπλαχνικός και να τον πάει στη δεσποινίδα Ρίπα, στο «Νέο Ίπποδρόμο», εκ μερους της φίλης της, της Μικρής Χελιδόνας.

«Η ετοιμοθάνατη έδωσε το σημείωμα στο λαμπρό το σκύλο της και τον έφίλησε με πάθος.

«Έπειτα γύρισε το κεφάλι της προς τον ουρανό... Τα μάτια της που έλαμπαν απ' τον πυρετό, έμοιαζαν με δυο άστρα στο γλωρό πρόσωπο της μικρούλας μάγισσας...

Τό άλλο πρωί, καθώς μια αστυνομική περιπολία, περνούσε από και, εδε το πτώμα της μικρούλας Αίνας, την οποία είχε αρχίσει να σαθώνω-νη το χιόνι που έπεφτε άργά-αργά... Κοντά της στεκόταν ο Ρίπ και της έγλυψε το αγγελικό της πρόσωπο.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΑ

Η ΣΥΜΒΟΥΛΗ ΤΟΥ ΦΙΛΟΣΟΦΟΥ

«Ο φιλόσοφος Αθηνόδωρος όταν είχε γράσει παιά, ζήτησε από τον αυτοκράτορα των Ρωμαίων Αύγουστο να του επιτρέψει να αποσυρθεί από την Αιχλή του και να πάει κάπου να ήσυχάσει.

«Όταν έλαβε την άδεια, πήγε ν' αποχωρηθεί τον αυτοκράτορα και του είπε:

— Μην ξεχνάς, Καίσαρ, όταν είσαι θυμωμένος να μη λες και να μην κάνεις τίποτε πριν προσέφης καθαρά και τα εικαστήσεσες γράμματα του αλφειούτου.

Τότε ο Αύγουστος τον έπιασε απ' το χέρι και του είπε:

— Έγώ ανήκω ακόμη από την παρουσία σου. Μείνε ακόμα κοντά μου!

Και τον κράτησε κοντά του άλλον ένα χρόνο ακόμα.

Τού κάκου τον περίμενε με το ρολόι στο χέρι...

ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΝΑΥΤΙΛΙΑΣ ΜΑΣ

ΤΟΥ Κ. Κ. ΦΑΛΤΑΤΣ

Ο ΚΑΛΑΦΑΤΗΣ ΚΟΚΩΣΗΣ ΚΑΙ Ο ΠΑΤΕΡΑΣ ΤΟΥ

Σκιαθίτες, Χιώτες και Ψαριανοί καλαφάτες. Μιά ώραία παράδοση. Πώς ο γυιός Κοκωσής έμαθε την τέχνη του καλαφάτη. Ή αίχμαλωσία του απ' τους Μαλτέζους πειρατές. Ή περιπέτειες του πατέρα του. Ή τεραστιά μυική του δύναμις. Πώς βούλιαξε ένα καράβι, χτυπώντας το μ' ένα κατάρτι! Ένα πρόγραμμα α' λα Γαργαντούα! Ο φόβος του πληρώματος. Το τέλος των περιπετειών, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Παριόημοι κι' ονομαστοί είνε σήμερα οι Σκιαθίτες καλαφάτες καρδιάν, οι «πακτωταί» όπως λέγονται στην έπιστημη ναυπηγική γλώσσα.

Παλιότερα όμως, πολύ πριν από την ελληνική επανάσταση του 1821, διακρίνοντο σ' αυτή την τέχνη οι Ψαριανοί, οι όποιοι την είχαν μάθει από τους Χιώτες.

Για τον τρόπο με τον όποιο οι Ψαριανοί έμαθαν την τέχνη του καλαφάτη από τους Χιώτες, υπάρχει ή παρακάτω παράδοση:

Ένας κάτοικος των Ψαριών Κοκωσής το έπίθετο, ο όποιος ελέγετο έτσι γιατί καταγόταν από το Κοκωσι του Άγιουρού, αντί να κάνει το παιδί του ναύτη, τον έστειλε στη Χίο να μάθει την τέχνη του καλαφάτη. Αυτός ήταν ο πρώτος Ψαριανός που έμαθε τη δουλειά αυτή, ή όποια ύστερα έγινε τόσο συνήθισμένη στην πατρίδα του.

Όταν ο νέος Κοκωσής ξαναγύρισε στο Ψαρά, έφτασε μία μέρα στο λιμάνι του νησιού ένα Μαλτέζικο πειρατικό πλοίο που είχε ανάγκη από έναν τεχνίτη για να το καλαφάτισει. Αμέσως τότε παρουσιάστηκε ο νέος Κοκωσής, ο όποιος είχε πει ειδικευθή στην τέχνη του. Αφού όμως τους έκανε τη δουλειά τους, οι Μαλτέζοι πειρατές, αντί να τον πληρώσουν, τον έπληραν αίχμαλωτο μαζί τους στη Μάλτα!...

Οι αίχμαλωτοι των πειρατών κατά την εποχή εκείνη εξηγοράζοντο με βαρύτατα λύτρα, τα όποια έστέλλαν οι συγγενείς τους. Ή διαπραγματεύσεις δε αυτές για την άπελευθέρωση των αίχμαλώτων κρατούσαν πολλές φορές χρόνια όλοκληρα.

Ο πατέρας Κοκωσής άρχισε τότε να κάνει χρέη διά να έλευθερώσει το παιδί του. Δεν του ήταν όμως καθόλου εύκολο να μαζέψει τα χρήματα που του ζητούσαν οι πειρατές, φτωχός γεωργός όπως ήταν. Γι' αυτό ο δυστυχισμένος αποφάσισε να γίνει κι' αυτός ναυτικός. Πήγε λοιπόν στη Χίο, που ήταν τότε μεγάλο εφοπλιστικό κέντρο, κι' έπιασε δουλειά σε ένα Χιώτικη σκαλοδέα, ή όποια έφερε για τη Σμύρνη για να παραλάβει σταφίδα με προορισμό την Κωνσταντινούπολη. Όταν έφτασε στη Σμύρνη, ήταν Κυριακή. Οι ναύτες της σκαλοδέας βγήκαν έξω για να πάνε στην εκκλησία, μα από εκεί πή-

γαν στις ταβέρνες και το έριξαν στο γλέντι.

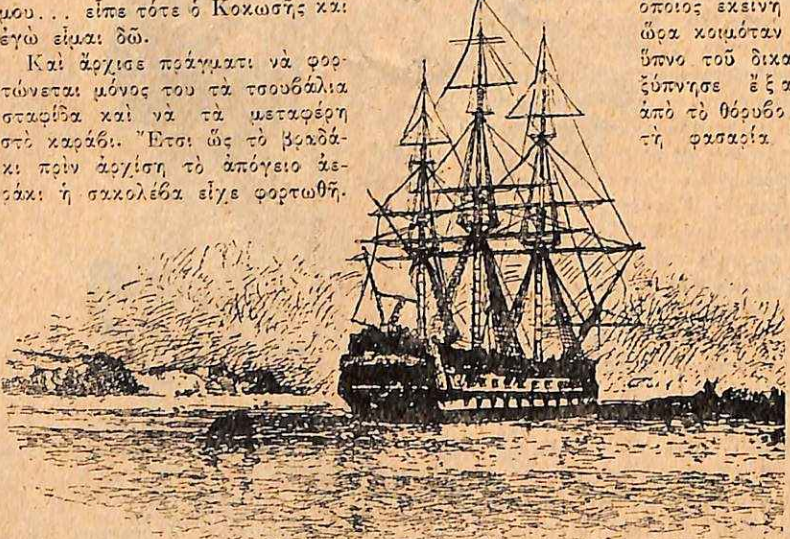
Τα φορτία της σταφίδας έφταναν έντομαστα με τις καμήλες στην αποβάθρα, και οι φορτωταί εδιάζοντο να γίνουν ή φόρτωσις. Μα ήταν αδύνατο, γιατί μέσα στο καράβι βρισκόταν μόνο ο καπετάνιος κι' ο πατέρας του Κοκωσής, ο όποιος δεν είχε ακολουθήσει τους άλλους συναδέλφους του έξω.

— Θέλεις να φορτώσουμε, καπετάνιε; ρώτησε σε μία στιγμή ο Κοκωσής τον καπετάνιο.

— Άκούς εκεί! του απάντησε εκείνος. Μα πώς να φορτώσουμε;

— Ένωσις σου, καπετάνιε μου... είπε τότε ο Κοκωσής και εγώ είμαι δώ.

Και άρχισε πράγματι να φορτώνεται μόνος του τα σουβάλια σταφίδα και να τα μεταφέρει στο καράβι. Έτσι ως το βράδυ κι' πριν άρχισή το απόγειο άερακι ή σκαλοδέα είχε φορτωθή.

Υστερα ο Κοκωσής, ο όποιος είχε τεράστια μυική δύναμη, εσήκωσε τις άγκυρες και έφερε το καράβι σ' ανοιχτά.

— Πεινάς, Κοκωσής; τον ρώτησε τότε ο καπετάνιος κατευχαριστημένος μαζί του.

— Ών να πείνασα λιγάκι. του απάντησε εκείνος.

— Πήγγαινε τότε στην κουζίνα και κάτι θά βρεις να φας... Στην κουζίνα του καραβιού έβραζε ένα βουδινό κεφάλι για όλο το πλήρωμα. Υπήρχαν επίσης εκεί και άρκετά ψωμιά.

Ο Κοκωσής εκάθησε τότε μόνος του και έφαγε όλοκληρο το κεφάλι και όλα τα ψωμιά...

Όταν το βράδυ ξαναγύρισαν στο καράβι και οι άλλοι ναύτες είδαν κατευχαριστημένοι ότι το φό-

τωμα είχε τελειώσει, μα ή ευχαρίστησίς τους μετεβλήθη σε δυσαρέσκεια όταν είδαν σε λίγο ότι το φαγητό τους και όλα τα ψωμιά είχαν φραγωθή και ότι δεν έμεινε πει τίποτε για να φάνε αυτοί!...

Δεν έπρόλαβαν όμως να εκδηλώσουν τον θυμό τους. Γιατί την ίδια στιγμή, ένα μικρό τουρκικό πειρατικό καράβι, «μωταντές» όπως ελέγετο τότε, διπλήρωσε στη σκαλοδέα και οι ναύτες τους έτοιμαζόντουσαν να περδήσουν στο κατάρτι του.

Περίτρομοι τότε οι ναύτες της σκαλοδέας άρχισαν να έτοιμαζόνται, όπως όπως, για να άμυνθούν.

Ο Κοκωσής, ο όποιος εκείνη την ώρα κοιμόταν τον ύπνο του δικαίου, ξύπνησε ε' ξαφνα από το θόρυβο και τη φασαρία που

ήταν η φτωχός ναύτης ξαναγύρισε στα Ψαρά χωρίς πενήτα... Έπώλησε μάλιστα το κτηματάκι του για να ξοφλήσει τα χρέη του. Ευτυχώς έπειτα από μερικά χρόνια ο γυιός του, αίχμαλωτος, τα κατάφερε να έλευθερωθή και έπειτα από πολλές περιπέτειες γύρισε στα Ψαρά.

Από τότε δε έμεινε εκεί. Ήταν προκουμένος και άξιος νέος, φιλότιμος και προοδευτικός. Δεν θέλησε μάλιστα να κοιμηθή το μυστικό της τέχνης του για τον έαυτό του και την έμαθε και σε πολλούς άλλους συμπατριώτες του.

Η τέχνη του καλαφάτη θέλει μεγάλη δύναμη, θέλει γερά μούστα και πλάτες.

Όσοι από τους αναγνώστες μας έχουν πάει στη Σκιάθο και έχουν ιδή πώς δουλεύουν μέσα στην πίσσα και στο κατάρτι, οι καλαφάτες, αυτό έξορον πόσο δύσκολη είναι. Χρειάζεται άκρως και γρηγοράδα. Μέσα σε λίγες ώρες πρέπει να έχει τελειώσει το καλαφάτισμα. Ή δουλειά αρχίζει την νύχτα και ως τις δέκα το πρωί πρέπει να τελειώσει, γιατί υπάρχει φόβος μήπως όταν αρχίσει να καίη ή ήλιος, βάλει φωτιά στο καράβι που, έντομαστα, το καίει για να το φύγει το καλήν καράμ του!

Η παράδοση δεν μάς λέει αν ο γυιός Κοκωσής είχε την δύναμη του πατέρα του, μα πρέπει να ήταν και αυτός αιδεμένος άνθρωπος για να κατορθώσει να επιδιλήθη στην τέχνη του και να χρησιμοποιή ως βασκαλος στους άλλους Ψαριανούς.

Όταν ή σκαλοδέα έφτασε στην Κωνσταντινούπολη και έξεφύτρωσε

τι συμβαίνει.

Κουρσάροι, έλαβε την απάντησιν από τους συναδέλφους του.

Πού είνε τους; Τότε νύτοι του έδειξαν το καράβι που τους είχε διπλήρωσει.

Αμέσως ο Κοκωσής τους είπε να ησυχάσουν. Καί, χωρίς να γάνη καιρό, έπηρε στα χέρια του ένα κατάρτι, που ζήτημα αν μπορούσαν να το σηκώσουν τρεις άνθρωποι, και σηκώνοντάς το ψηλά, το κατάφερε με όλη του την δύναμη στα πλευρά του πειρατικού!...

Αμέσως το Τουρκικό καράβι άρχισε να κίνη νερό και σε λίγο εβούλιαξε μαζί με όλο του το πλήρωμα...

Όταν ή σκαλοδέα έφτασε στην Κωνσταντινούπολη και έξεφύτρωσε

τι συμβαίνει.

Κουρσάροι, έλαβε την απάντησιν από τους συναδέλφους του.

Πού είνε τους; Τότε νύτοι του έδειξαν το καράβι που τους είχε διπλήρωσει.

Αμέσως ο Κοκωσής τους είπε να ησυχάσουν. Καί, χωρίς να γάνη καιρό, έπηρε στα χέρια του ένα κατάρτι, που ζήτημα αν μπορούσαν να το σηκώσουν τρεις άνθρωποι, και σηκώνοντάς το ψηλά, το κατάφερε με όλη του την δύναμη στα πλευρά του πειρατικού!...

Αμέσως το Τουρκικό καράβι άρχισε να κίνη νερό και σε λίγο εβούλιαξε μαζί με όλο του το πλήρωμα...

Όταν ή σκαλοδέα έφτασε στην Κωνσταντινούπολη και έξεφύτρωσε

τι συμβαίνει.

Κουρσάροι, έλαβε την απάντησιν από τους συναδέλφους του.

Πού είνε τους; Τότε νύτοι του έδειξαν το καράβι που τους είχε διπλήρωσει.

Αμέσως ο Κοκωσής τους είπε να ησυχάσουν. Καί, χωρίς να γάνη καιρό, έπηρε στα χέρια του ένα κατάρτι, που ζήτημα αν μπορούσαν να το σηκώσουν τρεις άνθρωποι, και σηκώνοντάς το ψηλά, το κατάφερε με όλη του την δύναμη στα πλευρά του πειρατικού!...

Αμέσως το Τουρκικό καράβι άρχισε να κίνη νερό και σε λίγο εβούλιαξε μαζί με όλο του το πλήρωμα...

Όταν ή σκαλοδέα έφτασε στην Κωνσταντινούπολη και έξεφύτρωσε

τι συμβαίνει.

Κουρσάροι, έλαβε την απάντησιν από τους συναδέλφους του.

Πού είνε τους; Τότε νύτοι του έδειξαν το καράβι που τους είχε διπλήρωσει.

Αμέσως ο Κοκωσής τους είπε να ησυχάσουν. Καί, χωρίς να γάνη καιρό, έπηρε στα χέρια του ένα κατάρτι, που ζήτημα αν μπορούσαν να το σηκώσουν τρεις άνθρωποι, και σηκώνοντάς το ψηλά, το κατάφερε με όλη του την δύναμη στα πλευρά του πειρατικού!...

Αμέσως το Τουρκικό καράβι άρχισε να κίνη νερό και σε λίγο εβούλιαξε μαζί με όλο του το πλήρωμα...

Όταν ή σκαλοδέα έφτασε στην Κωνσταντινούπολη και έξεφύτρωσε

τι συμβαίνει.

Κουρσάροι, έλαβε την απάντησιν από τους συναδέλφους του.

Πού είνε τους; Τότε νύτοι του έδειξαν το καράβι που τους είχε διπλήρωσει.

Αμέσως ο Κοκωσής τους είπε να ησυχάσουν. Καί, χωρίς να γάνη καιρό, έπηρε στα χέρια του ένα κατάρτι, που ζήτημα αν μπορούσαν να το σηκώσουν τρεις άνθρωποι, και σηκώνοντάς το ψηλά, το κατάφερε με όλη του την δύναμη στα πλευρά του πειρατικού!...

Αμέσως το Τουρκικό καράβι άρχισε να κίνη νερό και σε λίγο εβούλιαξε μαζί με όλο του το πλήρωμα...

Όταν ή σκαλοδέα έφτασε στην Κωνσταντινούπολη και έξεφύτρωσε

τι συμβαίνει.

Κουρσάροι, έλαβε την απάντησιν από τους συναδέλφους του.

Πού είνε τους; Τότε νύτοι του έδειξαν το καράβι που τους είχε διπλήρωσει.

Αμέσως ο Κοκωσής τους είπε να ησυχάσουν. Καί, χωρίς να γάνη καιρό, έπηρε στα χέρια του ένα κατάρτι, που ζήτημα αν μπορούσαν να το σηκώσουν τρεις άνθρωποι, και σηκώνοντάς το ψηλά, το κατάφερε με όλη του την δύναμη στα πλευρά του πειρατικού!...

Αμέσως το Τουρκικό καράβι άρχισε να κίνη νερό και σε λίγο εβούλιαξε μαζί με όλο του το πλήρωμα...

Όταν ή σκαλοδέα έφτασε στην Κωνσταντινούπολη και έξεφύτρωσε

τι συμβαίνει.

Κουρσάροι, έλαβε την απάντησιν από τους συναδέλφους του.

Πού είνε τους; Τότε νύτοι του έδειξαν το καράβι που τους είχε διπλήρωσει.

Αμέσως ο Κοκωσής τους είπε να ησυχάσουν. Καί, χωρίς να γάνη καιρό, έπηρε στα χέρια του ένα κατάρτι, που ζήτημα αν μπορούσαν να το σηκώσουν τρεις άνθρωποι, και σηκώνοντάς το ψηλά, το κατάφερε με όλη του την δύναμη στα πλευρά του πειρατικού!...

Αμέσως το Τουρκικό καράβι άρχισε να κίνη νερό και σε λίγο εβούλιαξε μαζί με όλο του το πλήρωμα...

Όταν ή σκαλοδέα έφτασε στην Κωνσταντινούπολη και έξεφύτρωσε

τι συμβαίνει.

Κουρσάροι, έλαβε την απάντησιν από τους συναδέλφους του.

Πού είνε τους; Τότε νύτοι του έδειξαν το καράβι που τους είχε διπλήρωσει.

Αμέσως ο Κοκωσής τους είπε να ησυχάσουν. Καί, χωρίς να γάνη καιρό, έπηρε στα χέρια του ένα κατάρτι, που ζήτημα αν μπορούσαν να το σηκώσουν τρεις άνθρωποι, και σηκώνοντάς το ψηλά, το κατάφερε με όλη του την δύναμη στα πλευρά του πειρατικού!...

Αμέσως το Τουρκικό καράβι άρχισε να κίνη νερό και σε λίγο εβούλιαξε μαζί με όλο του το πλήρωμα...

Όταν ή σκαλοδέα έφτασε στην Κωνσταντινούπολη και έξεφύτρωσε

τι συμβαίνει.

Κουρσάροι, έλαβε την απάντησιν από τους συναδέλφους του.

Πού είνε τους; Τότε νύτοι του έδειξαν το καράβι που τους είχε διπλήρωσει.

Αμέσως ο Κοκωσής τους είπε να ησυχάσουν. Καί, χωρίς να γάνη καιρό, έπηρε στα χέρια του ένα κατάρτι, που ζήτημα αν μπορούσαν να το σηκώσουν τρεις άνθρωποι, και σηκώνοντάς το ψηλά, το κατάφερε με όλη του την δύναμη στα πλευρά του πειρατικού!...

Αμέσως το Τουρκικό καράβι άρχισε να κίνη νερό και σε λίγο εβούλιαξε μαζί με όλο του το πλήρωμα...

Όταν ή σκαλοδέα έφτασε στην Κωνσταντινούπολη και έξεφύτρωσε

τι συμβαίνει.

Κουρσάροι, έλαβε την απάντησιν από τους συναδέλφους του.

Πού είνε τους; Τότε νύτοι του έδειξαν το καράβι που τους είχε διπλήρωσει.

Αμέσως ο Κοκωσής τους είπε να ησυχάσουν. Καί, χωρίς να γάνη καιρό, έπηρε στα χέρια του ένα κατάρτι, που ζήτημα αν μπορούσαν να το σηκώσουν τρεις άνθρωποι, και σηκώνοντάς το ψηλά, το κατάφερε με όλη του την δύναμη στα πλευρά του πειρατικού!...

Αμέσως το Τουρκικό καράβι άρχισε να κίνη νερό και σε λίγο εβούλιαξε μαζί με όλο του το πλήρωμα...

Όταν ή σκαλοδέα έφτασε στην Κωνσταντινούπολη και έξεφύτρωσε

τι συμβαίνει.

Κουρσάροι, έλαβε την απάντησιν από τους συναδέλφους του.

Πού είνε τους; Τότε νύτοι του έδειξαν το καράβι που τους είχε διπλήρωσει.

Αμέσως ο Κοκωσής τους είπε να ησυχάσουν. Καί, χωρίς να γάνη καιρό, έπηρε στα χέρια του ένα κατάρτι, που ζήτημα αν μπορούσαν να το σηκώσουν τρεις άνθρωποι, και σηκώνοντάς το ψηλά, το κατάφερε με όλη του την δύναμη στα πλευρά του πειρατικού!...

Αμέσως το Τουρκικό καράβι άρχισε να κίνη νερό και σε λίγο εβούλιαξε μαζί με όλο του το πλήρωμα...

Όταν ή σκαλοδέα έφτασε στην Κωνσταντινούπολη και έξεφύτρωσε

τι συμβαίνει.

Κουρσάροι, έλαβε την απάντησιν από τους συναδέλφους του.

Πού είνε τους; Τότε νύτοι του έδειξαν το καράβι που τους είχε διπλήρωσει.

Αμέσως ο Κοκωσής τους είπε να ησυχάσουν. Καί, χωρίς να γάνη καιρό, έπηρε στα χέρια του ένα κατάρτι, που ζήτημα αν μπορούσαν να το σηκώσουν τρεις άνθρωποι, και σηκώνοντάς το ψηλά, το κατάφερε με όλη του την δύναμη στα πλευρά του πειρατικού!...

Αμέσως το Τουρκικό καράβι άρχισε να κίνη νερό και σε λίγο εβούλιαξε μαζί με όλο του το πλήρωμα...

Όταν ή σκαλοδέα έφτασε στην Κωνσταντινούπολη και έξεφύτρωσε

τι συμβαίνει.

Κουρσάροι, έλαβε την απάντησιν από τους συναδέλφους του.

Πού είνε τους; Τότε νύτοι του έδειξαν το καράβι που τους είχε διπλήρωσει.

Αμέσως ο Κοκωσής τους είπε να ησυχάσουν. Καί, χωρίς να γάνη καιρό, έπηρε στα χέρια του ένα κατάρτι, που ζήτημα αν μπορούσαν να το σηκώσουν τρεις άνθρωποι, και σηκώνοντάς το ψηλά, το κατάφερε με όλη του την δύναμη στα πλευρά του πειρατικού!...

Αμέσως το Τουρκικό καράβι άρχισε να κίνη νερό και σε λίγο εβούλιαξε μαζί με όλο του το πλήρωμα...

Όταν ή σκαλοδέα έφτασε στην Κωνσταντινούπολη και έξεφύτρωσε

τι συμβαίνει.

Κουρσάροι, έλαβε την απάντησιν από τους συναδέλφους του.

Πού είνε τους; Τότε νύτοι του έδειξαν το καράβι που τους είχε διπλήρωσει.

Αμέσως ο Κοκωσής τους είπε να ησυχάσουν. Καί, χωρίς να γάνη καιρό, έπηρε στα χέρια του ένα κατάρτι, που ζήτημα αν μπορούσαν να το σηκώσουν τρεις άνθρωποι, και σηκώνοντάς το ψηλά, το κατάφερε με όλη του την δύναμη στα πλευρά του πειρατικού!...

Αμέσως το Τουρκικό καράβι άρχισε να κίνη νερό και σε λίγο εβούλιαξε μαζί με όλο του το πλήρωμα...

Όταν ή σκαλοδέα έφτασε στην Κωνσταντινούπολη και έξεφύτρωσε

τι συμβαίνει.

Κουρσάροι, έλαβε την απάντησιν από τους συναδέλφους του.

Πού είνε τους; Τότε νύτοι του έδειξαν το καράβι που τους είχε διπλήρωσει.

Αμέσως ο Κοκωσής τους είπε να ησυχάσουν. Καί, χωρίς να γάνη καιρό, έπηρε στα χέρια του ένα κατάρτι, που ζήτημα αν μπορούσαν να το σηκώσουν τρεις άνθρωποι, και σηκώνοντάς το ψηλά, το κατάφερε με όλη του την δύναμη στα πλευρά του πειρατικού!...

Αμέσως το Τουρκικό καράβι άρχισε να κίνη νερό και σε λίγο εβούλιαξε μαζί με όλο του το πλήρωμα...

Όταν ή σκαλοδέα έφτασε στην Κωνσταντινούπολη και έξεφύτρωσε

τι συμβαίνει.

Κουρσάροι, έλαβε την απάντησιν από τους συναδέλφους του.

Πού είνε τους; Τότε νύτοι του έδειξαν το καράβι που τους είχε διπλήρωσει.

Αμέσως ο Κοκωσής τους είπε να ησυχάσουν. Καί, χωρίς να γάνη καιρό, έπηρε στα χέρια του ένα κατάρτι, που ζήτημα αν μπορούσαν να το σηκώσουν τρεις άνθρωποι, και σηκώνοντάς το ψηλά, το κατάφερε με όλη του την δύναμη στα πλευρά του πειρατικού!...

Αμέσως το Τουρκικό καράβι άρχισε να κίνη νερό και σε λίγο εβούλιαξε μαζί με όλο του το πλήρωμα...

Όταν ή σκαλοδέα έφτασε στην Κωνσταντινούπολη και έξεφύτρωσε

τι συμβαίνει.

Κουρσάροι, έλαβε την απάντησιν από τους συναδέλφους του.

Πού είνε τους; Τότε νύτοι του έδειξαν το καράβι που τους είχε διπλήρωσει.

Αμέσως ο Κοκωσής τους είπε να ησυχάσουν. Καί, χωρίς να γάνη καιρό, έπηρε στα χέρια του ένα κατάρτι, που ζήτημα αν μπορούσαν να το σηκώσουν τρεις άνθρωποι, και σηκώνοντάς το ψηλά, το κατάφερε με όλη του την δύναμη στα πλευρά του πειρατικού!...

Αμέσως το Τουρκικό καράβι άρχισε να κίνη νερό και σε λίγο εβούλιαξε μαζί με όλο του το πλήρωμα...

Όταν ή σκαλοδέα έφτασε στην Κωνσταντινούπολη και έξεφύτρωσε

τι συμβαίνει.

Κουρσάροι, έλαβε την απάντησιν από τους συναδέλφους του.

Πού είνε τους; Τότε νύτοι του έδειξαν το καράβι που τους είχε διπλήρωσει.

Αμέσως ο Κοκωσής τους είπε να ησυχάσουν. Καί, χωρίς να γάνη καιρό, έπηρε στα χέρια του ένα κατάρτι, που ζήτημα αν μπορούσαν να το σηκώσουν τρεις άνθρωποι, και σηκώνοντάς το ψηλά, το κατάφερε με όλη του την δύναμη στα πλευρά του πειρατικού!...

Αμέσως το Τουρκικό καράβι άρχισε να κίνη νερό και σε λίγο εβούλιαξε μαζί με όλο του το πλήρωμα...

Όταν ή σκαλοδέα έφτασε στην Κωνσταντινούπολη και έξεφύτρωσε

τι συμβαίνει.

Κουρσάροι, έλαβε την απάντησιν από τους συναδέλφους του.

Πού είνε τους; Τότε νύτοι του έδειξαν το καράβι που τους είχε διπλήρωσει.

Αμέσως ο Κοκωσής τους είπε να ησυχάσουν. Καί, χωρίς να γάνη καιρό, έπηρε στα χέρια του ένα κατάρτι, που ζήτημα αν μπορούσαν να το σηκώσουν τρεις άνθρωποι, και σηκώνοντάς το ψηλά, το κατάφερε με όλη του την δύναμη στα πλευρά του πειρατικού!...

Αμέσως το Τουρκικό καράβι άρχισε να κίνη νερό και σε λίγο εβούλιαξε μαζί με όλο του το πλήρωμα...

Όταν ή σκαλοδέα έφτασε στην Κωνσταντινούπολη και έξεφύτρωσε

τι συμβαίνει.

Κουρσάροι, έλαβε την απάντησιν από τους συναδέλφους του.

Πού είνε τους; Τότε νύτοι του έδειξαν το καράβι που τους είχε διπλήρωσει.

Αμέσως ο Κοκωσής τους είπε να ησυχάσουν. Καί, χωρίς να γάνη καιρό, έπηρε στα χέρια του ένα κατάρτι, που ζήτημα αν μπορούσαν να το σηκώσουν τρεις άνθρωποι, και σηκώνοντάς το ψηλά, το κατάφερε με όλη του την δύναμη στα

ΓΑΛΛΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

Η ΠΡΟΙΚΑ

"Εκλεισε τα δεκαοχτώ... Μπορείς λοιπόν ν' αντιμετωπίσεις την κατάσταση, έτσι όπως δημιουργήθηκε τώρα, με θάρρος...

— "Ω! πατέρα!... πατέρα!... Έκανε η Μαργαρίτα. Προσείθονμαι κάποια δυστυχία... Τι πράξεις;... Μίλα, μίλα γρήγορα...

Ο κ. Καστέλ, αν και τριμερής ταλαιπωρημένος, προσποιήθηκε τον γαλήνιο και άρχισε να λέει:

— Πρώτον μνημόν, η οικονομική μου κατάσταση είναι πολύ υπερβολική...

Την εποχή ακριβώς που ο κ. Ρολάν ήρθε και μου ζήτησε το χέρι σου για το γιο του, είχα αναγκαστεί να πληρώσω, για να εξοφλήσω κάποιο χρέος μου, τις 500.000 φράγκα, με τις οποίες λογάριζα να σε προικίσω...

Αυτό όμως ήταν ένα μέρος της προίκας σου, γιατί έχω ασφαλίσει για λογαριασμό σου τον εαυτό μου με άλλες τόσες χιλιάδες, τις οποίες θα πάρης άμα ενηλικιωθείς, μόλις κλείσεις δηλαδή τα είκοσιένα σου...

Και, λέγοντας αυτά η νέα κόρη, η οποία είχε μπει μέσα στο γραφείο, προχώρησε προς τον πατέρα της, τον άγκάλιασε και τον φίλησε κι' από τα δύο μάγουλα.

— Επειτα — επρόσθεσε η Μαργαρίτα — έρχομαι να σε υπενθυμίσω ότι αύριο είναι η ημέρα που πρόκειται να γευματίσουμε στο Τορσού...

Μα την πίστι μου, έκανε ο κ. Καστέλ, κάπως στενοχωρημένος, έχω πολλή δουλειά... Δεν θα μπορούσαμε με κάποια πρόφαση ν' αποφύγουμε αυτό το γεύμα...

— Ω πατέρα... είπε η Μαργαρίτα κάπως θλιμμένα. Υποσχεθήκαμε πως θα πάμε... Θα ήσουν πολύ σκληρός αν μου στερούσες την ευχαρίστηση να περάσω μία μέρα στην εξοχή...

— Η μάλλον, την διέκοψε ο πατέρας της, αν σου στερούσα την ευχαρίστηση να δής τον κ. Λουκιανό Ρολάν, τον αξιόταστο μνηστήρα σου...

Μία χαριτωμένη κοκκινάδα απλώθηκε άμεσα στο γοργευστικό πρόσωπο της νέας κόρης, καθώς άκουσε τον υπαινιγμό αυτό. Αντιθέτως η φροσύνη του πατέρα της εξέφραζε τώρα ανησυχία, σχεδόν αγωνία.

Μηχανικά σχεδόν, ψιθύριζε ολόφωνα:

— Θέλω να εργαστώ... Έχω πολλή δουλειά...

Τότε η Μαργαρίτα του είπε αποφασιστικά:

— Δεν ξέρω αν η υποψίες μου είναι φετινικές, αλλά μου φαίνεται ότι εδώ και λίγους καιρό, δεν δείχνεις πια τόσο ευνοϊκός για το γάμο μου όσο άλλοτε... Γιατί;... Μήπως ο Λουκιανός ξέπεσε στην εκτίμησή σου;...

— Όχι, της απάντησε ο κ. Καστέλ. Ο Λουκιανός είναι ένας λαμπρός νέος. Μου φαίνεται ότι σ' αγαπά κι' ότι θα σε κάνει ευτυχισμένη...

— Τότε; ρώτησε ζωηρά η Μαργαρίτα.

Ο κ. Καστέλ φάνηκε σαν να διस्ताζε μια στιγμή. Στο τέλος όμως της απάντησε αποφασιστικά:

— Άκουσε, Μαργαρίτα μου. Κάθισε εδώ κοντά μου, γιατί πρέπει να σου μιλήσω, φτωχό μου κι' αγαπημένο μου παιδί, για πράγματα που δεν είναι καθόλου ευχάριστα και που με θλίβουν εξαιρετικά.

— Ω, πατέρα... ψιθύρισε η νέα. Με τρομάζει;

— Μαργαρίτα μου, εξακολούθησε ο κ. Καστέλ, δεν είσαι πια παιδί...

βρίσκομαι στην ίδια κατάσταση, στην οποία ήμουν όταν άρχισα το στάδιό μου... Έχω όμως αρκετό θάρρος για να ξανακάνω την περιουσία μου...

— Όσο για την προίκα σου, φτωχή μου Μαργαρίτα, που να τη βρω τώρα;

— Μα τότε, πατέρα, πρέπει να μην παντρευτώ το Λουκιανό...

— Πρέπει ν' αναβάλεις το γάμο σου ως ότου να ενηλικιωθείς και να πάρης την ασφάλεια, εφόσον βέβαια ο Λουκιανός δεχτεί να περιμένει τρία δέκα χρόνια...

— Μα αυτό είναι αδύνατον... Το ξέρεις καλά, είπε θλιμμένα η Μαργαρίτα. Ο κύριος Ρολάν βιάζεται να αποσυρθεί από τις υποθέσεις του και να πάει να κατοικήσει με τη σύζυγό του στη βίλλα που έχτισαν επίτηδες στο Τορσού. Ο' αφήσει την επιχείρησή του στο Λουκιανό, στον οποίο όμως χρειάζεται η προίκα μου για να μπορέσει να την εδύνη...

Η Μαργαρίτα, ανίκανη να συγ-

χρήματι, πειά τους λυγμούς που την έπνιγε, ξέσπασε σε δάκρυα.

Κατασπινθημένος, ο κ. Καστέλ την έπηρε στην αγκαλιά του και, ψιθυρίζοντας της γλυκά λόγια, προσπαθούσε να την καθησυχάσει. Μα αυτή εξακολουθούσε να κλαίει.

— Τον αγαπάς λοιπόν τόσο; τη ρώτησε με όλη.

— Ω! πατέρα... Τον λατρεύω... απάντησε ολόφωνα η Μαργαρίτα.

— Μην κλαίς έτσι, αγαπημένη μου κόρη... Όλα μπορούν να διορθωθούν άμεσα... Έχω ένα σχέδιο, ναι, ένα σχέδιο για το οποίο θα κουβεντιάσω αύριο με τον κ. Ρολάν.

Το όρατο πρόσωπο της νέας φωτίστηκε άμεσα από ένα χαμόγελο ελπίδας.

— Ω πατέρα, πατέρα μου αγαπημένε, ψιθύρισε, βρεξέ γρήγορα ένα τρόπο να κλονίσω τα πράγματα! Δεν ξέρεις πόσο ευτυχισμένη θα κάνω την κόρη σου...

— Βιάζεσαι λοιπόν τόσο ν' αφήσεις

τον πατέρα σου, να τον αφήσεις ολόμονο...

Η Μαργαρίτα χαμήλωσε τα μάτια της, ακούγοντας τη στοργική αυτή επίπληξη του πατέρα της.

— Άφου λοιπόν πρέπει να σε υπακούω πάντοτε, αγαπημένη μου κόρη, είπε ο κ. Καστέλ, θα πάω αύριο στο Τορσού... Άλλά...

— Υπάρχει και αλλά;... έκανε η Μαργαρίτα.

— Ναι... δεν θα μπορούσα να έρθω την ώρα του γεύματος... Μα εσύ θα πεις από το πρωί, μαζί με τη θεία σου την Αντουάνα με το σιδηρόδρομο...

— Έγώ θα έρθω να σε συναντήσω το απόγευμα.

— Ω! πατέρα μου, φώναξε η Μαργαρίτα αγκαλιάζοντας τον και φιλώντας τον, πόσο είναι καλός και πόσο σ' αγαπάω...

— Έτσι είναι! ψιθύρισε μελαγχολικά ο κ. Καστέλ. Τα παιδιά αγαπούν τους γονείς των, άμα τους κάνουν όλες τους τις θελήσεις.

Την άλλη μέρα, ο κ. Καστέλ, μόλις μέσα στο αμάξι του, είχε πάρει το δρόμο που πηγαινει στο Τορσού. Είχε προσπεράσει το Νεαζό, είχε διασχίσει το Σάν; και βρισκόταν στην κατηφορία του Νουαζιέλ, ένα δρόμο ελεεινό...

Πάσσαλοι, τοποθετημένοι κατά διαστήματα και συνδεδεμένοι μεταξύ τους με σύρματα ήταν η μόνη ασφάλεια από τους γκρεμούς.

Το αμάξι έτρεξε αρκετά γρήγορα, μα όχι και με υπερβολική ταχύτητα. Ο κ. Καστέλ με το βλέμμα του εξέταζε ολόένα προσεχτικά το δρόμο...

Σε λίγο αναγνώρισε, σ' ένα όμιλο ανθρώπων, που ερχόταν από την αντίθετη διεύθυνση, τη Μαργαρίτα, η οποία φορούσε ένα χαριτωμένο γαλάζιο φόρεμα. Με το ένα χέρι της κρατούσε μια ανθοδέσμη από λουλούδια των αγρών και το άλλο το είχε περασμένο κάτω απ' το μπράσο του μνηστήρα της του Λουκιανού.

Με τη σκέψη ότι τα δυο αυτά πλάσματα που ήταν προσωρινά να ενοχλούν, θα χώριζαν αναγκαστικά σε λίγο, η καρδιά του κ. Καστέλ σφιχτήκε από αγωνία...

Παράτησε άμεσα τα ήνια και τα άλλα παραθύρα του αμάξι προς το γκρεμό. — Όσπασε τα σύρματα, παρέσυρε μερικούς πασσάλους και σε λίγο κατακλύθηκε κάτω...

Ο κ. Καστέλ έμεινε μία στιγμή χαλσμένος από την πτώση νοιώθοντας ένα τρομακτικό βάρος να του πιέζει το στήθος και την καρδιά του να χτυπάει δυνατά...

Ο κ. και η κ. Ρολάν βρισκόντουσαν κιόλας κοντά του, ενώ ο Λουκιανός προσπαθούσε να παρασύρει τη Μαργαρίτα μακριά απ' τον τόπο του δυστυχήματος.

Με μεγάλη δυσκολία, κατώρθωσαν να βγάλουν το θύμα απ' τα συντρίμια του αμαξιδίου που το είχαν σκεπάσει. Ο κ. Καστέλ ήταν κατα-

πληγωμένος και παραμορφωμένος φριχτά.

Με χίλιες προφυλάξεις τον μετέφεραν εντελώς ανείσθητο σ' ένα γειτονικό σπίτι.

Ένας γιατρός που εκλήθη επείγοντως, αφού εξέτασε τον τραυματία, έδωσε ότι δεν υπήρχε καμμία ελπίς σωτηρίας του.

Κατά το βράδυ ωστόσο, ο κ. Καστέλ, ξαναβρόχε τις αισθήσεις του και ξανάνοιξε τα μάτια του. Βλέποντας τη Μαργαρίτα και το Λουκιανό που καθόντουσαν πλάι του, παρά τους πόνο φριχτούς πόνους που έννοιζε, χαμογέλασε. Καταβάλλοντας μια μεγάλη προσπάθεια, πήρε τα χέρια των δύο νέων, τα ένωσε και ψιθύρισε ασημαίνοντας:

— "Ο, τι και αν συμβεί, να μείνετε ενωμένοι!

— Σας το ορκίζομαι, απάντησε ο Λουκιανός μ' επισημότητα και του έβαλε το χέρι, ενώ η Μαργαρίτα σφιχτά τον κλείωνε σε μια πολυτόνα...

Ο κ. και η κ. Ρολάν, που ήταν παρόντες σ' αυτή τη σκηνή, έπιβεβαίωσαν μ' ένα κίνημα του κεφαλιού τους την απάντησή αυτή...

Την ίδια νύχτα, ύστερ' από μία δυνάστη αγωνία, ο κ. Καστέλ ξεψύχισε.

Η επιθυμία της Μαργαρίτας δεν άργησε να πραγματοποιηθεί. Ο φτωχός της ο πατέρας είχε βρει τον τρόπο να κλονίσει τα πράγματα πολύ γρήγορα. Το δυστύχημα που του είχε σώσει τη ζωή, είχε εξασφαλίσει την ευτυχία της κόρης του...

Είχε πληρώσει με το αίμα του την προίκα της.

ΣΤΙΧΟΣ

ΨΥΧΗ ΠΑΡΘΕΝΑ

'Απ' τη στιγμή που ξένη απ' το (χαρμ)

τά γήινα δεσμά σου παραιτήσης και μ' άστραπής ξεθωπώμα κι' όρη

στον ήλιο και σ' άστέρια φτερουγίστης)

'Απ' τη στιγμή που ολόφωτα θα (βρής)

κι' αληθινά τα τόσα όνειρά σου, ακολουτή ψυχή που θα μπορείς ν' απλώνεις όπου θέλεις τα φτερά σου.

'Απ' τη στιγμή εκείνη θα λυθούν τόσα μυστήρια όλου για σένα

κι' οι κόσμοι οι πιο μεγάλοι θ' άλω- (θούν)

για να δεχτούν ψυχή, ψυχή παρθένα!

Μ. ΜΑΛΑΚΑΣΗΣ

ΑΝΕΜΩΝΕΣ

ΣΤΟΝ ΑΝΕΜΟ

Δύο πάθη δεν μπορούν να συνυπάρξουν στον ίδιο άνθρωπο.

— Η καρδιά του αχαρίστου μοιάζει με την έρμη που πίνει τη δροσιά του ουρανού, χωρίς να βλαστήσει.

— Η καρδιά της γυναίκας μοιάζει με ρόδο, από το οποίο κάθε φίλος παίρνει από ένα φύλλο, ώσπου να μείνουν στο τέλος τ' άγκάθια.

ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ ΤΗΣ ΘΡΑΚΗΣ

ΠΩΣ ΕΓΙΝΕ ΤΟ ΧΕΛΙΔΟΝΙ

Μία απελπισμένη άγαπη. Το τέχνασμα του έρωτευμένου νέου. Η άπαγωγή της σκληρόκαρδης. Η εκδίκησής της. Ο που ή κοπέλλα βουβαίνεται για τρία χρόνια. Την ώρα του γάμου. Ο θυμός του γαμπρού, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Στη Στενήμαχο διηγούνται την εξέως όραία παράδοσι για το χελιδόνι.

«Μία φορά κι' έναν καιρό ζούσε ένα παλληκάρι που αγαπούσε μία κοπέλλα πολύ όμορφη. Η κοπέλλα όμως δεν του έδινε καμμία σημασία και του φερνόταν σκληρά, κάθε φορά που τη σταματούσε στο δρόμο για να της μιλήσει και να της εξομολογήσει τον έρωτά του.

«Αυτόσο το παλληκάρι δεν απελπιζόταν και, για να πετύχει το σκοπό του, σοφίστηκε ένα έξυπνο τέχνασμα.

«Αλλάξε μία μέρα τα ρούχα του, πήρε ένα κοφίνι με μήλα και βγήκε να πά πουλήσει.

«Όταν έφτασε κάτω απ' το παρόθυρο της οράας του, άρχισε να διαλαλή το εμπόρεμά του. Τότε εκείνη άνοιξε τα τζάμια, πρόβαλε το κεφάλι της έξω και τον ρώτησε, χωρίς να τον γνωρίσει:

— Πόσο τα δίνεις τα μήλα;

— Αν θέλεις, κυρά μου, της απάντησε, πρώτα όλα για μία όκλα κεχρί...

— Καλά, φέρετα άπάνω τότε!

Ο νέος μπήκε μέσα στο σπίτι και, αφού πήρε τα μήλα, έβγαλε τα πάντα και τους κεχρί.

Τότε η νέα που έμεινε τόσο καιρό άδεια, της αποκρίθηκε:

— Έγώ βάσταξα τρία χρόνια με κλεισμένο το στόμα. Κι' εσύ δεν μπορείς να βαστάξεις ούτε μια στιγμή ως ότου να τελειώσει ο γάμος...

Το παλληκάρι, μόλις άκουσε τη σωνή της, κυριεύτηκε από ακράτητη όρη και ώρησε να την πιάσει απ' τα μαλλιά.

«Αλλά μονάχα η πλεξούδα της έμειναν στα χέρια του, γιατί η κόρη μεταμορφώθηκε άμεσα σε χελιδόνι και πέταξε με δυο μονάχα πλεξούδες που τις έχει και σήμερα ακόμα στην ουρά της».

«Έως φρενών τότε, αποφάσισε να εκδικηθώ τον άνθρωπο που την είχε κλέψει χωρίς αυτή να τον αγαπά. Γι' αυτό από κείνη την ώρα, έκλεισε το στόμα της και δεν έδινε μιλιά σ' ό,τι κι' αν τη ρωτούσε ο νέος.

«Ο δυστυχισμένος νέος μεταχειρίστηκε όλα τα μέσα για να την κάνει να μιλήσει, αλλά εκείνη του κάκου. Τέλος, αφού βασανίστηκε πολλόν καιρό μαζί της, αποφάσισε να την αφήσει και να βρει άλλη γυναίκα.

«Έτσι κι' έγινε. Βρήκε μία άλλη νύφη και πήγε στην εκκλησία, για να τη στεφανώσει. Μαζί με τους άλλους, πήγε εκεί κι' η πρώτη του άγαπη που τον είχε περιφρονήσει και που δεν τον είχε θελήσει γι' άντρα της.

«Η λαμπάδα όμως που κρατούσε στα χέρια της, σβήθηκε και κόντευε να κάψει τα δάχτυλά της. Τότε η νύφη, μη μπορώντας να βαστάξει, τράβηξε το πέπλο της και, γυρνώντας προς αυτή, της είπε δυνατά:

— Καίγεσαι!... Καίγεσαι!...

Τότε η νέα που έμεινε τόσο καιρό άδεια, της αποκρίθηκε:

— Έγώ βάσταξα τρία χρόνια με κλεισμένο το στόμα. Κι' εσύ δεν μπορείς να βαστάξεις ούτε μια στιγμή ως ότου να τελειώσει ο γάμος...

Το παλληκάρι, μόλις άκουσε τη σωνή της, κυριεύτηκε από ακράτητη όρη και ώρησε να την πιάσει απ' τα μαλλιά.

«Αλλά μονάχα η πλεξούδα της έμειναν στα χέρια του, γιατί η κόρη μεταμορφώθηκε άμεσα σε χελιδόνι και πέταξε με δυο μονάχα πλεξούδες που τις έχει και σήμερα ακόμα στην ουρά της».

— Ναι, ναι, να μάς πής! φώναξε και όλα τα πλήθος, το οποίο είχε έπισης καταπληκτική από την ερώτησή.

— Α, δεν είναι και σπουδαίο! άπάντης αυτός ήσυχα. Άκουσα πως ο κύριος Ρενάν είναι σοφός και δεν υπάχει τίποτε που να μην το ξέρη.

Έγώ σκοπεύω να πάω στη Μαγασακάρη και ν' άνοιξη ένα μπακάλικο. Ρωτάω λοιπόν για να μάθω τι τιμές έχουν εκεί τα διάφορα είδη κι' αν είναι το κλίμα υγιεινό...

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

Ο ΡΕΝΑΝ ΚΑΙ Η...ΜΑΓΑΣΑΚΑΡΗ!

Ο συγγραφέας του «Βίου του Χριστού» υποψήφιος... βουλευτής. Η όμιλίες του προς το λαό. Η περιεργή άπορία ενός εκλογέως. Πώς ικανοποιήθηκε η περιέργειά του. κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Στον Ερνέστο Ρενάν, τον περίφημο Γάλλο φιλόσοφο, συνέβη μία φορά το εξής άστοίο έπεισόδιο:

Ο συγγραφέας του «Βίου του Ιησού» θέλησε κάποτε να εκτεθεί βουλευτής στην επαρχία του. Άρχισε λοιπόν να περιοδεύη σ' αυτή με το σκοπό να γνωρίσει καλύτερα με τους εκλογείς του.

Όταν έφτασε σε μία κοινόπολι στο Κουλουμέ, μαζεύτηκαν γύρω του όλοι οι κάτοικοι.

Ο Ρενάν τους μίλησε επί ώρα και τους κατεγόρευσε με την ευφράδειά του.

Έξαφνα, ενώ είχε φτάσει στο τέλος του λόγου του, ο οποίος αναφερόταν φυσικά σε πολιτικά ζητήματα, κάποιος από τους ακροατές τον έρωτησε:

— Δεν μάς λέτε τώρα τίποτε και για τη Μαγασακάρη;

Η παρόδοξη αυτή ερώτηση έπροκάλεσε έκπληξη τόσο στους άλλους ακροατές, όσο και στον όμιλητή.

Για τη Μαγασακάρη; επανέλαβε λίγο σαστισμένος ο Ρενάν.

Μάλιστα, για τη Μαγασακάρη; Τι ιδέα έχετε γι' αυτή;

Ο Ρενάν αναγκάστηκε τότε να ικανοποιήσει την απαίτησή του έκλογέως και άρχισε να μιλά με όλη τη γνωστή ευρυμάθεια του για τη μακρινή αυτή αποικία της Γαλλίας.

Μετά το Κουλουμέ, έπεσε κείνη και άλλη πόλη, όπου εξέθεσε πάλι ενώπιον πολυπληθούς ακροατηρίου το πολιτικό πρόγραμμά του. Όταν όμως έπλησίαζε να τελειώσει το λόγο του, άκουσθηκε πάλι η ίδια τρομερή φωνή:

— Δεν μάς λέτε τώρα μερικά και για τη Μαγασακάρη;

Ο ρήτορας κούταξε προς το μέρος απ' το οποίο άκουσθηκε η φωνή και αναγνώρισε τον ακροατή του Κουλουμέ. Χαμογέλασε με κάποια δυσφορία και άρχισε πάλι το μυστήριο του.

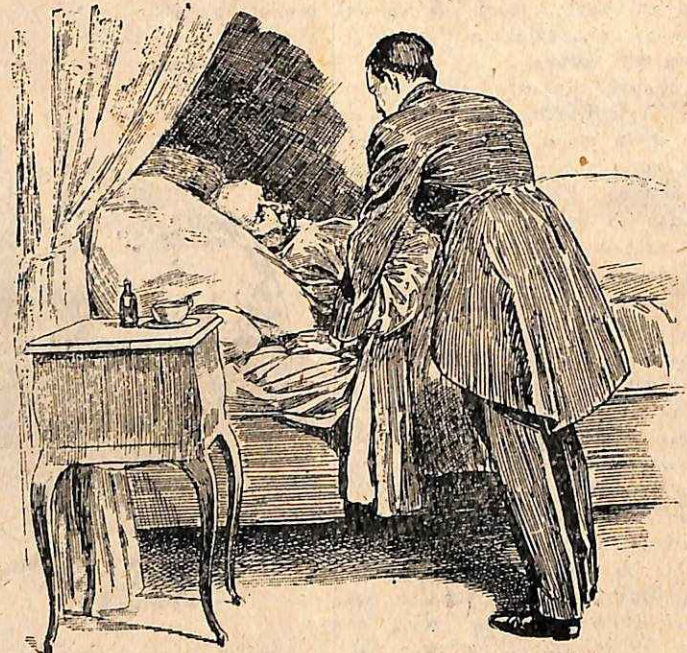
Αφού εξήγησε τη Μαγασακάρη γεωγραφικώς, ιστορικώς, εθιμολογικώς κλπ. γύρισε προς αυτόν που τον είχε διακόψει που ολίγον και τον ρώτησε:

— Πολλά, μου έρωτησέτε, να σας ρωτήσω τώρα κι' εγώ γιατί έχετε τόσο ενδιαφέρον για τη Μαγασακάρη;

— Ναι, ναι, να μάς πής! φώναξε και όλα τα πλήθος, το οποίο είχε έπισης καταπληκτική από την ερώτησή.

— Α, δεν είναι και σπουδαίο! άπάντης αυτός ήσυχα. Άκουσα πως ο κύριος Ρενάν είναι σοφός και δεν υπάχει τίποτε που να μην το ξέρη.

Έγώ σκοπεύω να πάω στη Μαγασακάρη και ν' άνοιξη ένα μπακάλικο. Ρωτάω λοιπόν για να μάθω τι τιμές έχουν εκεί τα διάφορα είδη κι' αν είναι το κλίμα υγιεινό...

— Σου το ορκίζομαι! απάντησε ο Λουκιανός μ' επισημότητα.

χρόνια... «Αν όμως πεθάνω πριν ενηλικιωθείς, η ασφάλεια θα σου μετρήσει άμεσα το ποσό αυτό».

— Πατέρα, τον διέκοψε η Μαργαρίτα, μή μιλάς σε παρακαλώ γι' αυτή την περίπτωση...

— Μάθε τώρα, κόρη μου, ακριβώς την οικονομική μου κατάσταση... Θα ξέρεις βέβαια ότι έκανα μεγάλες προμήθειες στην 'Εταιρία 'Αλας, στην οποία είχα άνοιξει πίστωση...

Η 'Εταιρία όμως αυτή χρεωκόπησε και έτσι έχασα, ότι είχα κερδίσει ύστερ' από τόνον χρόνων έργασια...

— Ω Θεέ μου!... αναστέναξε η Μαργαρίτα.

— Μου μένουν όμως ακόμα, εξακολούθησε ο κ. Καστέλ, όσα χρήματα χρειάζονται για να εξακολουθήσω τις επιχειρήσεις μου...

Το ένεργητικό μου, εντυχώς, έτε ίσο με το πατρικό μου και έτσι δεν θα βρωδω στην ανάγκη ν' άτιμώσω την υπογραφή μου. Τι τα θέλεις όμως;...

Σήμερα, σε ηλικία πενήντα χρόνων,

κοιτάχτη πειά τους λυγμούς που την έπνιγε, ξέσπασε σε δάκρυα.

Κατασπινθημένος, ο κ. Καστέλ την έπηρε στην αγκαλιά του και, ψιθυρίζοντας της γλυκά λόγια, προσπαθούσε να την καθησυχάσει. Μα αυτή εξακολουθούσε να κλαίει.

— Τον αγαπάς λοιπόν τόσο; τη ρώτησε με όλη.

— Ω! πατέρα... Τον λατρεύω... απάντησε ολόφωνα η Μαργαρίτα.

— Μην κλαίς έτσι, αγαπημένη μου κόρη... Όλα μπορούν να διορθωθούν άμεσα... Έχω ένα σχέδιο, ναι, ένα σχέδιο για το οποίο θα κουβεντιάσω αύριο με τον κ. Ρολάν.

Το όρατο πρόσωπο της νέας φωτίστηκε άμεσα από ένα χαμόγελο ελπίδας.

— Ω πατέρα, πατέρα μου αγαπημένε, ψιθύρισε, βρεξέ γρήγορα ένα τρόπο να κλονίσω τα πράγματα! Δεν ξέρεις πόσο ευτυχισμένη θα κάνω την κόρη σου...

— Βιάζεσαι λοιπόν τόσο ν' αφήσεις

τον πατέρα σου, να τον αφήσεις ολόμονο...

Η Μαργαρίτα χαμήλωσε τα μάτια της, ακούγοντας τη στοργική αυτή επίπληξη του πατέρα της.

— Άφου λοιπόν πρέπει να σε υπακούω πάντοτε, αγαπημένη μου κόρη, είπε ο κ. Καστέλ, θα πάω αύριο στο Τορσού... Άλλά...

— Υπάρχει και αλλά;... έκανε η Μαργαρίτα.

— Ναι... δεν θα μπορούσα να έρθω την ώρα του γεύματος... Μα εσύ θα πεις από το πρωί, μαζί με τη θεία σου την Αντουάνα με το σιδηρόδρομο...

— Έγώ θα έρθω να σε συναντήσω το απόγευμα.

— Ω! πατέρα μου, φώναξε η Μαργαρίτα αγκαλιάζοντας τον και φιλώντας τον, πόσο είναι καλός και πόσο σ' αγαπάω...

— Έτσι είναι! ψιθύρισε μελαγχολικά ο κ. Καστέλ. Τα παιδιά αγαπούν τους γονείς των, άμα τους κάνουν όλες τους τις θελήσεις.

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Ο ΣΚΥΛΟΣ

TOY FRANÇOIS DE NION

Ο Τεό, πόν βγή έξω, έδωσε τη λάμπα του πετρελαίου. Άναψε βίως ένα σπαρτασέτο, το οποίο ακούμπησε γι' ασφάλεια στη μέση ενός τραπέζι-ού, απ' όπου φώτιζε ολόκληρο το α-τελίε.

Ο σκύλος του, καθισμένος στη πι-ανιά του πόδια, τον εκύταζε μισο-κλεινώντας τα μάτια.

Τί διάβολο έκανε; το σπερμα-τόστο; ρώτησα τότε τον Τεό.

Γιά να μην πιάστη ο σκύλος μου όταν θα βρισκόμουν έξω, μου άπν-τησε ο φίλος μου.

Τότε γιατί δεν του άνοιξε και χαμιά έφραρίδα, γιά να διαβάστ-την επιφυλλίδα της και να περάση έτσι πιο εύχαιστα την ώρα του.

Μην κοροϊδεύεις. Δεν ξέρεις εσύ το σκύλο μου...

Μ' έπρωξε προς την έξοδο και διευθυνόμενος κι' αυτός προς την πόρτα, με το καπέλλο στο χέρι, έ-πρόσθεσε γυρίζοντας και κυττάζον-τας το σκύλο του:

Ξέρεις... βγαίνω έξω... αλλά θα ξαναγυρίσω... Δεν θ' άργήσω πο-λύ... Θα σου φέρω κάτι άπ' έξω... Νά, τώρα γιά να περάσης την ώρα σου...

Και, λέγοντας αυτά, έβγαλε απ' την τσέπη του φράκου του ένα κόκ-καλο από κοτολέτα και το έβαλε στο στόμα του σκύλου του.

Έπειτα, άπότομα, σπρώχνοντας κι' ευένα έξω, έκλεισε την πόρτα και την έκλειδωσε, λέγοντάς μου: Πάμε!...

Όταν καταλάδη πως έφυγα, θα μείνη ήσυχος...

Μά γιατί έχεις καλωθεί το στο-τό σκύλο σου; ρώτησα τον Τεό με άπορία.

Δεν μπορώ να κάνω άλλοιώς, μου άπάντησε ο φίλος μου.

Τότε πούλησε τον, χάρισέ τον! Είπε άνυπόφορο αυτό το ζώο!...

Νά πούλησω το Φιλιντό... Μά δεν ξέρεις λοιπόν ότι αυτός είνε όλη μου ή περιουσία, κι' ότι αν ξανα σή-μερα κάτι, αν ξανα ένας καλλιτέ-χνης άντι να γίνω ερμάνης, σ' αυτόν το όφείλω...

Δεν το ξέρω καθόλου αυτό...

Είν' άλθθεται πως έχεις πολλόν καιρό να με άφες... Δεν ξαμνίζεσαι λοιπόν που με βλέπεις σήμερα ντυμέ-νο, νοικοκυμενό, και να πηγαίνω μάλιστα σε έσπερίδες άστών...

Ναι... Όμως πώς άλλοτε δεν είχες ώριμάνει κατοικία και πως τή ρούχα σου δεν ήταν ποτέ τόσο ά-φορα...

Ένω τώρα... έπρόσθεσε ο φί-λος μου.

Και, προτεινώντας τα πόδια του, μου έδειξε τα ύπεροχα λουστρίνια του, τα όποια σκέπαζε ένα μαύρο παντελόνι της ώρας...

Έκείνη τη στιγμή, άρχισε να βοέη.

Βοέει... είπα εγώ. Δεν θα ήταν άσχημο να μπούμε σ' αυτή τη μπύρα.

Ο φίλος μου δέχτηκε πρόθυμα την πρότασή μου, μπήκαμε μέσα και κα-θήσαμε. Προσάνω να σου διηγήθω την έ-στορία του Τεό, μου είπα. Έχω ώ-ρα ίκονα γιά να πάω στους Γκον-τάρ, όπου είμαι προσκαλεσμένος. Η ώρα είνε δέκα άκόμη... Έξ' άλλου δεν είνε τίς να πηγαίνω κανείς να-ρίς στα μέρη που είνε καλεσμένος. Κι, άδειάζοντας τη μπύρα του, έπρόσθεσε:

Θά θυμάσαι δέβαια ότι πρό της άναγνώσεώς σου, βρι-σκόμουν σε κατάστασι κυριολεκτικώς άπει-στηκή. Όύτε πιστωτάς δεν έβρισκα πειά!...

Θά θυμάσαι άκόμα ότι είχα κάποια συγγενή, τη θεία μου Τουλία, που ε' έστρεφε κάθε τό-σο... Καλή γυναίκα όστόσο, αν και λίγο έ-διότροπη... Ήταν μία γυναίκα που αγαπούσε πολύ τα ζώα... Μονά-χα που είχε συγγές ά-τυχίες, τόσο με τα ζώα όσο και με την περιουσία της. Κι' αυ-τό γιατί τα μέν ζώα της είχε την συνήθεια να τα έμπιστευεται, έ-ταν άρρώσταυαν, σε κτηνιάτρους και την περιουσία της να την καταλάβη στους συμ-βολαιογράφους. Έτσι, έ-ταν πέθανε, δεν είχε πειά απ' όλα της τα ζώα παρά τον Φιλιν-τό κι' απ' όλη της τη-την περιουσία 1500 φράγκα εισόδημα...

Τα όποια, φυσί-κα, σου άφηρε, έπρό-σθεσε γυρίζοντας και κυττάζοντας το σκύλο του...

Όχι, μου άπάν-τησε ο φίλος μου. Έ-μένα δεν μου άφηρε τί-ποτε... Τά άφηρε όλα στο Φιλιντό...

Μή γελάς... Το πράγμα είνε πολύ απλό... Ο Φιλιντό της κρατούσε συντοραία επί δέκα ολόκληρα χρόνια. Κανόνισε λοιπόν πολύ καλά τα της κληρονομιάς της... Έκείνο μονάχα γιά το όποιο την κατηγορού είνε ότι δεν είχε έμπιστοσύνη σε μένα...

Τό εισόδημα αυτό του Φιλιντό, σύμ-φωνα με τη διαθήκη της, θα πάη με-τά το θάνατό του σ' ένα φιλανθρω-πικό καπάστημα... Έτσι πέθανε με-την βεβαιότητα ότι εκείνος, στον ό-ποιόν θα έμπιστευόταν το Φιλιντό, θα τον περιποιόταν όσο μπορούσε πε-

ρισσότερο... Και ό άνθρωπος αυτός στον όποιόν άνέθεσε την κηδεμονία του Φιλιντό...

Όστε... έκανα εγώ.

Όστε, εξακολούθησε ο φίλος μου, τον προσέχω σαν τα μάτια μου. Γιατί, απ' τον καιρό που έχω αυτό το σκύλο, είμαι πλούσιος. Έχω τό-ρα εισόδημα, τα όποια άποσφώω κάθε τρεις μήνες... Δεν τρώει βέ-βαια αυτός τις 15.000 το εισόδη-ματος. Τρώει το πολύ 500 φράγκα και με τα υπόλοιπα μπορώ και δια-σκεδάσω εγώ... Διασκε-δάω, ταξιδεύω και ζω-γραφίζω... Άλλοτε ζω-γραφίζα δύο είδη πι-νάκων. Έκείνα που εί-χα γιά πούλημα και στα όποια δεν κατέβαλα καμ-ιά προσπάθεια τέχνης... Αυτά μου τα πλήρωναν καμιά φορά χίλια φράγ-κα... Κι' εκείνα στα όποια έβαζα όλο μου το ταλέντο, τα όποια ήταν πραγματικά άριστουργή-ματα και τα όποια που-λούσα μόνο γιά 50 φράγ-κα... Αν έγγοείται, εβ-ρισκα πωλητάς. Σήμερα που έχω χρήματα, δεν ζω-γραφίζω παρά άρι-στουργήματα...

Και τα πουλάς;

Όχι μόνο τα που-λάω, αλλά και άπόκτη-σα μεγάλη φήμη... Το περασμένο καλοκαίρι το πέραςα στη Νορμανδία. Είχα πάει εκεί γιά να κάνω μερικά λουτρά και γιά να δώ ή λίγη θάλασ-σα κι' ό καυμένος ο Φι-λιντό, ό όποιος δεν εί-χε δει ποτέ... Έτσι βρέθηκα σ' ένα περιβά-λον άνηρωτων πλουσίων, έλεκτών, μορφωμένων...

Έ, λοιπόν... Θα το πι-στέψης, ή φήμη μου εί-σε φτάσει πριν από μένα στην Τρου-βίλ... Είχαν γράψει γιά μένα τρεις καλλιτεχνικές έπιθεωρήσεις... Η μία έγραφε ότι είχα περισσότερο ταλέντο από τον Ουτρέιλλο ή άλλη από το Σεζάν και ή άλλη από το Μπου-τσέλλι... Έκει λοιπόν γνώρισα και τους Γκοντάρ, οι όποιοι με δέχτηκαν στη βίλλα τους σαν να ήμουν ο Ρα-φαήλ... Είπε αυτοί στους όποιους πάω άπόψε. Έχουν μία άφαιστική κόρη της παντοειά και με μεγάλη προίκα...

Α!... Α!... καταλαβαίνω...

Έκανα λοιπόν το πορτρέτο της

κόρης... Όταν οι Γκοντάρ έμαθαν πως είμαι ό κηδεμών του Φιλιντό, τα πράγματα προχώρησαν πολύ γρή-γορα...

Ξαναγυρίσαμε έτσι στο Παρίσι: άρ-αβωνισμένοι και έπείστροφες και σύ έγκαίωας από την πόλη σου, όποτε να παρασταθής μέτους στο γάμο μου... Θα γίνη σε όργα μέρες...

Μά, Τεό, παρατήρησα εγώ, αν ό Φιλιντό ψοφήσει ποτέ θα γάσης ά-μέσως το εισόδημά σου...

Διάβολε, μου είπε ο φίλος μου πληρώνοντας το λαγαρισμό, δεν σου είπα άκόμα πως ό μέλλον πεθερός μου είνε ό πεισιγνηότερος βαλσκιω-τής της Γαλλίας...

Ο ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΙΚΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΟΙ ΛΥΤΑΙ

Παν. Γ. Καλαμάκης, Θάλεια Μαστραπο-στόλη, Μαρτίνα Γεωργιάδη, Ι. Μυρογι-άννης, Έριέττη Μπατούρα, Ηλ. Φίλι-που, Δημ. Αράνης, Κατή Γεωργιάδου, Αι-κατερίνη Σηλία, Μ. Μανουσάκη, Παρόλα Άντισσαπούλου, Δωρόθεα Ζλάτου, Άσ-σασία Κουμαριανού (ένταθα), Νικ. Α-καρής, Εύδ. Τζιγγώνης, Γ. Τάκης, Μ. Θ. Λυπητός (Πειραιεύς), Γ. Δ. Καλός (Ά-ράχωβα), Κλ. Μυτικός (Αίγιον), Χρ. Παπαρρατζής (Θεοτική), Β. Κουτσού-μης (Λαμία), Στ. Χ. Ίωαννίνης (Κιλ-κίς), Ι. Ι. Γιαντής (Βόλος), Χριστόδου-Μπρέλη (Φάρσα), Αλέξ. Χατζημιχαήλ (Θεοτική), Παν. Βακαρέζης (Πειραιεύς), Μ. Δ. Κωνσταντίνου (Μυτιλήνη), Ι. Δ. Ευσταθίου (Λιδωρικί), Δ. Ταμπακούλας (Αρδία), Έλ. Βουλγαράκης (Πειραιεύς), Μ. Αρτίπουλος, Σαρ. Καμπίσης, Ν. Πι-αδής, Άθ. Τσανής, Μαρία Καρατά, Ο-λυμπία Διμαντοπούλου, Β. Λειβάδη, Εδ-ανγέλια Ραγκούση, Άλίκη Παπαδοπούλου, Έρρ. Παπαδάκης, Θ. Χ. Σαρίκας, Ηλ. Καμπίσης, Χατζηδημητρίου, Λεων. Ή-λιόπουλος (ένταθα), Ν. Αρκαυδάκης (Πειραιεύς), Γ. Α. Κάδας (Ρόδος), Χο-λος, Γ. Τσιπός (Άλεξάνδρεια), Γ. Κα-κούλης (Καβάλα), Χ. Χ. Κακούλης (Κα-βάλα), Ι. Α. Βαλαμίδης (Αίγιον), Ι. Γ. Παραδομενίκης (Χανιά), Νίτσα Γιαννο-πούλου (Θεοτική), Ζαχαρούλα Συρίδη, Μυχαλοπούλου, Λέλα Παιτούρη, Παν. Γι-αννοπούλου, Ν. Α. Ζωίσης (ένταθα), Μ. Τσακίρης (Ν. Ίωνία), Κωνσ. Έπείροπου (Σάμος), Μιχ. Μοναστηριάτου (Κέρκυρα), Γ. Δ. Καλός (Αράχωβα), Άγγ. Σταμ-πούλης (Θεοτική), Έμμ. Ι. Ζακυνθιάκης (Χανιά), Λούλα Κλαυδιανέα (Άλεξάν-δρεια), Δ. Δεσφίς (Άλεξάνδρεια), Έλσα-Λια Καραευσάκη (Ηράκλειον), Άννα Κα-ταρέλη, Ρίτσα Κακούλη (Καλλιθέα), Κ. Γεωργαντής (Θήβα), Θ. Κ. Χαλκίδης (Ν. Κοκκινιά), Άλεξάνδρα Ι. Ίατρού (Κό-ρινθος), Έλίζα Καλαφάτη (Κέρκυρα), Α-ραράκης (Ρόδος), Σπρ. Χοδωνιάδ (Π. όληρον), Ι. Ε. Διμητρίου (Ρόδος), Άν-τας (Πειραιεύς), Σ. Γανούτσος, Άν. Μα-ρουδός, Κατίνα Τσαπατσίου, Άν. Χρυσό-γλος, Χρ. Παναγιωτοπού, Έλ. Κεχαγιό-δου, Βασίλη Κεχαγιόγλου, Έλλη Γεωργιά-δου, Βασίλη Παπακωνσταντίνου (ένταθα), Γ. Κυριακός, Άθνα Κ. Μπεϊλάνου, Αρμ-Μίνα Κ. Μόρου, Μ. Θ. Λυπητός (Πειραιεύς), πέτα, Δημ. Μάλας, Π. Αεράτογλου, Κα-τίνα Φίλιππου, Ηλ. Μίνας (ένταθα), Ά-λεξάνδρα Λυκαρόπουλου (Αργονόλι), Έλευθερία Χριστοπούλου (Πάτρα), Θεο-δοσία Άλτινιόλου (Κοινοπλις), Άγγ. Πραδής (Μυτιλήνη), Στ. Μ. Άλεξάνδρ-ας (Λησούρι), Α. Καλοκέντης (Καστοριά), Κατίνα Βασιλάκη (Θεοτική), Έλένη Σα-ρανιώτου, Έλ. Γεωργιάδης, Γ. Θ. Βέρ-χελις, Έλ. Ταϊτιάδης, Ν. Α. Ζωίσης, Κ-αρία Ρόττενπεργ, Έλζα Ρόττενπεργ, Ν. Παπαδάκης, Βερόνικα Ρόττενπεργ, Ι. Φεργαδιώτης (ένταθα), Δημ. Μπαρτέλης (Καλαμάκη), Θ. Αδαμαντίδης, Βεν. Πα-τούρας (Πειραιεύς), Έμμ. Λινάκης (Σά-μος), Άρ. Μπόνης (Πάτρα).

Στη στήλη αυτή σημειούνται άπασέ και οι πολλές λίσες στέλνοντας. Στην κλήρωσι δ-ρους, θα συμμετάσχουν με άναλόγους κλή-

σεις...

Ο ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΙΚΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΟΙ ΛΥΤΑΙ

Παν. Γ. Καλαμάκης, Θάλεια Μαστραπο-στόλη, Μαρτίνα Γεωργιάδη, Ι. Μυρογι-άννης, Έριέττη Μπατούρα, Ηλ. Φίλι-που, Δημ. Αράνης, Κατή Γεωργιάδου, Αι-κατερίνη Σηλία, Μ. Μανουσάκη, Παρόλα Άντισσαπούλου, Δωρόθεα Ζλάτου, Άσ-σασία Κουμαριανού (ένταθα), Νικ. Α-καρής, Εύδ. Τζιγγώνης, Γ. Τάκης, Μ. Θ. Λυπητός (Πειραιεύς), Γ. Δ. Καλός (Ά-ράχωβα), Κλ. Μυτικός (Αίγιον), Χρ. Παπαρρατζής (Θεοτική), Β. Κουτσού-μης (Λαμία), Στ. Χ. Ίωαννίνης (Κιλ-κίς), Ι. Ι. Γιαντής (Βόλος), Χριστόδου-Μπρέλη (Φάρσα), Αλέξ. Χατζημιχαήλ (Θεοτική), Παν. Βακαρέζης (Πειραιεύς), Μ. Δ. Κωνσταντίνου (Μυτιλήνη), Ι. Δ. Ευσταθίου (Λιδωρικί), Δ. Ταμπακούλας (Αρδία), Έλ. Βουλγαράκης (Πειραιεύς), Μ. Αρτίπουλος, Σαρ. Καμπίσης, Ν. Πι-αδής, Άθ. Τσανής, Μαρία Καρατά, Ο-λυμπία Διμαντοπούλου, Β. Λειβάδη, Εδ-ανγέλια Ραγκούση, Άλίκη Παπαδοπούλου, Έρρ. Παπαδάκης, Θ. Χ. Σαρίκας, Ηλ. Καμπίσης, Χατζηδημητρίου, Λεων. Ή-λιόπουλος (ένταθα), Ν. Αρκαυδάκης (Πειραιεύς), Γ. Α. Κάδας (Ρόδος), Χο-λος, Γ. Τσιπός (Άλεξάνδρεια), Γ. Κα-κούλης (Καβάλα), Χ. Χ. Κακούλης (Κα-βάλα), Ι. Α. Βαλαμίδης (Αίγιον), Ι. Γ. Παραδομενίκης (Χανιά), Νίτσα Γιαννο-πούλου (Θεοτική), Ζαχαρούλα Συρίδη, Μυχαλοπούλου, Λέλα Παιτούρη, Παν. Γι-αννοπούλου, Ν. Α. Ζωίσης (ένταθα), Μ. Τσακίρης (Ν. Ίωνία), Κωνσ. Έπείροπου (Σάμος), Μιχ. Μοναστηριάτου (Κέρκυρα), Γ. Δ. Καλός (Αράχωβα), Άγγ. Σταμ-πούλης (Θεοτική), Έμμ. Ι. Ζακυνθιάκης (Χανιά), Λούλα Κλαυδιανέα (Άλεξάν-δρεια), Δ. Δεσφίς (Άλεξάνδρεια), Έλσα-Λια Καραευσάκη (Ηράκλειον), Άννα Κα-ταρέλη, Ρίτσα Κακούλη (Καλλιθέα), Κ. Γεωργαντής (Θήβα), Θ. Κ. Χαλκίδης (Ν. Κοκκινιά), Άλεξάνδρα Ι. Ίατρού (Κό-ρινθος), Έλίζα Καλαφάτη (Κέρκυρα), Α-ραράκης (Ρόδος), Σπρ. Χοδωνιάδ (Π. όληρον), Ι. Ε. Διμητρίου (Ρόδος), Άν-τας (Πειραιεύς), Σ. Γανούτσος, Άν. Μα-ρουδός, Κατίνα Τσαπατσίου, Άν. Χρυσό-γλος, Χρ. Παναγιωτοπού, Έλ. Κεχαγιό-δου, Βασίλη Κεχαγιόγλου, Έλλη Γεωργιά-δου, Βασίλη Παπακωνσταντίνου (ένταθα), Γ. Κυριακός, Άθνα Κ. Μπεϊλάνου, Αρμ-Μίνα Κ. Μόρου, Μ. Θ. Λυπητός (Πειραιεύς), πέτα, Δημ. Μάλας, Π. Αεράτογλου, Κα-τίνα Φίλιππου, Ηλ. Μίνας (ένταθα), Ά-λεξάνδρα Λυκαρόπουλου (Αργονόλι), Έλευθερία Χριστοπούλου (Πάτρα), Θεο-δοσία Άλτινιόλου (Κοινοπλις), Άγγ. Πραδής (Μυτιλήνη), Στ. Μ. Άλεξάνδρ-ας (Λησούρι), Α. Καλοκέντης (Καστοριά), Κατίνα Βασιλάκη (Θεοτική), Έλένη Σα-ρανιώτου, Έλ. Γεωργιάδης, Γ. Θ. Βέρ-χελις, Έλ. Ταϊτιάδης, Ν. Α. Ζωίσης, Κ-αρία Ρόττενπεργ, Έλζα Ρόττενπεργ, Ν. Παπαδάκης, Βερόνικα Ρόττενπεργ, Ι. Φεργαδιώτης (ένταθα), Δημ. Μπαρτέλης (Καλαμάκη), Θ. Αδαμαντίδης, Βεν. Πα-τούρας (Πειραιεύς), Έμμ. Λινάκης (Σά-μος), Άρ. Μπόνης (Πάτρα).

Ο ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΙΚΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΟΙ ΛΥΤΑΙ

Παν. Γ. Καλαμάκης, Θάλεια Μαστραπο-στόλη, Μαρτίνα Γεωργιάδη, Ι. Μυρογι-άννης, Έριέττη Μπατούρα, Ηλ. Φίλι-που, Δημ. Αράνης, Κατή Γεωργιάδου, Αι-κατερίνη Σηλία, Μ. Μανουσάκη, Παρόλα Άντισσαπούλου, Δωρόθεα Ζλάτου, Άσ-σασία Κουμαριανού (ένταθα), Νικ. Α-καρής, Εύδ. Τζιγγώνης, Γ. Τάκης, Μ. Θ. Λυπητός (Πειραιεύς), Γ. Δ. Καλός (Ά-ράχωβα), Κλ. Μυτικός (Αίγιον), Χρ. Παπαρρατζής (Θεοτική), Β. Κουτσού-μης (Λαμία), Στ. Χ. Ίωαννίνης (Κιλ-κίς), Ι. Ι. Γιαντής (Βόλος), Χριστόδου-Μπρέλη (Φάρσα), Αλέξ. Χατζημιχαήλ (Θεοτική), Παν. Βακαρέζης (Πειραιεύς), Μ. Δ. Κωνσταντίνου (Μυτιλήνη), Ι. Δ. Ευσταθίου (Λιδωρικί), Δ. Ταμπακούλας (Αρδία), Έλ. Βουλγαράκης (Πειραιεύς), Μ. Αρτίπουλος, Σαρ. Καμπίσης, Ν. Πι-αδής, Άθ. Τσανής, Μαρία Καρατά, Ο-λυμπία Διμαντοπούλου, Β. Λειβάδη, Εδ-ανγέλια Ραγκούση, Άλίκη Παπαδοπούλου, Έρρ. Παπαδάκης, Θ. Χ. Σαρίκας, Ηλ. Καμπίσης, Χατζηδημητρίου, Λεων. Ή-λιόπουλος (ένταθα), Ν. Αρκαυδάκης (Πειραιεύς), Γ. Α. Κάδας (Ρόδος), Χο-λος, Γ. Τσιπός (Άλεξάνδρεια), Γ. Κα-κούλης (Καβάλα), Χ. Χ. Κακούλης (Κα-βάλα), Ι. Α. Βαλαμίδης (Αίγιον), Ι. Γ. Παραδομενίκης (Χανιά), Νίτσα Γιαννο-πούλου (Θεοτική), Ζαχαρούλα Συρίδη, Μυχαλοπούλου, Λέλα Παιτούρη, Παν. Γι-αννοπούλου, Ν. Α. Ζωίσης (ένταθα), Μ. Τσακίρης (Ν. Ίωνία), Κωνσ. Έπείροπου (Σάμος), Μιχ. Μοναστηριάτου (Κέρκυρα), Γ. Δ. Καλός (Αράχωβα), Άγγ. Σταμ-πούλης (Θεοτική), Έμμ. Ι. Ζακυνθιάκης (Χανιά), Λούλα Κλαυδιανέα (Άλεξάν-δρεια), Δ. Δεσφίς (Άλεξάνδρεια), Έλσα-Λια Καραευσάκη (Ηράκλειον), Άννα Κα-ταρέλη, Ρίτσα Κακούλη (Καλλιθέα), Κ. Γεωργαντής (Θήβα), Θ. Κ. Χαλκίδης (Ν. Κοκκινιά), Άλεξάνδρα Ι. Ίατρού (Κό-ρινθος), Έλίζα Καλαφάτη (Κέρκυρα), Α-ραράκης (Ρόδος), Σπρ. Χοδωνιάδ (Π. όληρον), Ι. Ε. Διμητρίου (Ρόδος), Άν-τας (Πειραιεύς), Σ. Γανούτσος, Άν. Μα-ρουδός, Κατίνα Τσαπατσίου, Άν. Χρυσό-γλος, Χρ. Παναγιωτοπού, Έλ. Κεχαγιό-δου, Βασίλη Κεχαγιόγλου, Έλλη Γεωργιά-δου, Βασίλη Παπακωνσταντίνου (ένταθα), Γ. Κυριακός, Άθνα Κ. Μπεϊλάνου, Αρμ-Μίνα Κ. Μόρου, Μ. Θ. Λυπητός (Πειραιεύς), πέτα, Δημ. Μάλας, Π. Αεράτογλου, Κα-τίνα Φίλιππου, Ηλ. Μίνας (ένταθα), Ά-λεξάνδρα Λυκαρόπουλου (Αργονόλι), Έλευθερία Χριστοπούλου (Πάτρα), Θεο-δοσία Άλτινιόλου (Κοινοπλις), Άγγ. Πραδής (Μυτιλήνη), Στ. Μ. Άλεξάνδρ-ας (Λησούρι), Α. Καλοκέντης (Καστοριά), Κατίνα Βασιλάκη (Θεοτική), Έλένη Σα-ρανιώτου, Έλ. Γεωργιάδης, Γ. Θ. Βέρ-χελις, Έλ. Ταϊτιάδης, Ν. Α. Ζωίσης, Κ-αρία Ρόττενπεργ, Έλζα Ρόττενπεργ, Ν. Παπαδάκης, Βερόνικα Ρόττενπεργ, Ι. Φεργαδιώτης (ένταθα), Δημ. Μπαρτέλης (Καλαμάκη), Θ. Αδαμαντίδης, Βεν. Πα-τούρας (Πειραιεύς), Έμμ. Λινάκης (Σά-μος), Άρ. Μπόνης (Πάτρα).

Ο ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΙΚΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΟΙ ΛΥΤΑΙ

Παν. Γ. Καλαμάκης, Θάλεια Μαστραπο-στόλη, Μαρτίνα Γεωργιάδη, Ι. Μυρογι-άννης, Έριέττη Μπατούρα, Ηλ. Φίλι-που, Δημ. Αράνης, Κατή Γεωργιάδου, Αι-κατερίνη Σηλία, Μ. Μανουσάκη, Παρόλα Άντισσαπούλου, Δωρόθεα Ζλάτου, Άσ-σασία Κουμαριανού (ένταθα), Νικ. Α-καρής, Εύδ. Τζιγγώνης, Γ. Τάκης, Μ. Θ. Λυπητός (Πειραιεύς), Γ. Δ. Καλός (Ά-ράχωβα), Κλ. Μυτικός (Αίγιον), Χρ. Παπαρρατζής (Θεοτική), Β. Κουτσού-μης (Λαμία), Στ. Χ. Ίωαννίνης (Κιλ-κίς), Ι. Ι. Γιαντής (Βόλος), Χριστόδου-Μπρέλη (Φάρσα), Αλέξ. Χατζημιχαήλ (Θεοτική), Παν. Βακαρέζης (Πειραιεύς), Μ. Δ. Κωνσταντίνου (Μυτιλήνη), Ι. Δ. Ευσταθίου (Λιδωρικί), Δ. Ταμπακούλας (Αρδία), Έλ. Βουλγαράκης (Πειραιεύς), Μ. Αρτίπουλος, Σαρ. Καμπίσης, Ν. Πι-αδής, Άθ. Τσανής, Μαρία Καρατά, Ο-λυμπία Διμαντοπούλου, Β. Λειβάδη, Εδ-ανγέλια Ραγκούση, Άλίκη Παπαδοπούλου, Έρρ. Παπαδάκης, Θ. Χ. Σαρίκας, Ηλ. Καμπίσης, Χατζηδημητρίου, Λεων. Ή-λιόπουλος (ένταθα), Ν. Αρκαυδάκης (Πειραιεύς), Γ. Α. Κάδας (Ρόδος), Χο-λος, Γ. Τσιπός (Άλεξάνδρεια), Γ. Κα-κούλης (Καβάλα), Χ. Χ. Κακούλης (Κα-βάλα), Ι. Α. Βαλαμίδης (Αίγιον), Ι. Γ. Παραδομενίκης (Χανιά), Νίτσα Γιαννο-πούλου (Θεοτική), Ζαχαρούλα Συρίδη, Μυχαλοπούλου, Λέλα Παιτούρη, Παν. Γι-αννοπούλου, Ν. Α. Ζωίσης (ένταθα), Μ. Τσακίρης (Ν. Ίωνία), Κωνσ. Έπείροπου (Σάμος), Μιχ. Μοναστηριάτου (Κέρκυρα), Γ. Δ. Καλός (Αράχωβα), Άγγ. Σταμ-πούλης (Θεοτική), Έμμ. Ι. Ζακυνθιάκης (Χανιά), Λούλα Κλαυδιανέα (Άλεξάν-δρεια), Δ. Δεσφίς (Άλεξάνδρεια), Έλσα-Λια Καραευσάκη (Ηράκλειον), Άννα Κα-ταρέλη, Ρίτσα Κακούλη (Καλλιθέα), Κ. Γεωργαντής (Θήβα), Θ. Κ. Χαλκίδης (Ν. Κοκκινιά), Άλεξάνδρα Ι. Ίατρού (Κό-ρινθος), Έλίζα Καλαφάτη (Κέρκυρα), Α-ραράκης (Ρόδος), Σπρ. Χοδωνιάδ (Π. όληρον), Ι. Ε. Διμητρίου (Ρόδος), Άν-τας (Πειραιεύς), Σ. Γανούτσος, Άν. Μα-ρουδός, Κατίνα Τσαπατσίου, Άν. Χρυσό-γλος, Χρ. Παναγιωτοπού, Έλ. Κεχαγιό-δου, Βασίλη Κεχαγιόγλου, Έλλη Γεωργιά-δου, Βασίλη Παπακωνσταντίνου (ένταθα), Γ. Κυριακός, Άθνα Κ. Μπεϊλάνου, Αρμ-Μίνα Κ. Μόρου, Μ. Θ. Λυπητός (Πειραιεύς), πέτα, Δημ. Μάλας, Π. Αεράτογλου, Κα-τίνα Φίλιππου, Ηλ. Μίνας (ένταθα), Ά-λεξάνδρα Λυκαρόπουλου (Αργονόλι), Έλευθερία Χριστοπούλου (Πάτρα), Θεο-δοσία Άλτινιόλου (Κοινοπλις), Άγγ. Πραδής (Μυτιλήνη), Στ. Μ. Άλεξάνδρ-ας (Λησούρι), Α. Καλοκέντης (Καστοριά), Κατίνα Βασιλάκη (Θεοτική), Έλένη Σα-ρανιώτου, Έλ. Γεωργιάδης, Γ. Θ. Βέρ-χελις, Έλ. Ταϊτιάδης, Ν. Α. Ζωίσης, Κ-αρία Ρόττενπεργ, Έλζα Ρόττενπεργ, Ν. Παπαδάκης, Βερόνικα Ρόττενπεργ, Ι. Φεργαδιώτης (ένταθα), Δημ. Μπαρτέλης (Καλαμάκη), Θ. Αδαμαντίδης, Βεν. Πα-τούρας (Πειραιεύς), Έμμ. Λινάκης (Σά-μος), Άρ. Μπόνης (Πάτρα).

Ο ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΙΚΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΟΙ ΛΥΤΑΙ

Παν. Γ. Καλαμάκης, Θάλεια Μαστραπο-στόλη, Μαρτίνα Γεωργιάδη, Ι. Μυρογι-άννης, Έριέττη Μπατούρα, Ηλ. Φίλι-που, Δημ. Αράνης, Κατή Γεωργιάδου, Αι-κατερίνη Σηλία, Μ. Μανουσάκη, Παρόλα Άντισσαπούλου, Δωρόθεα Ζλάτου, Άσ-σασία Κουμαριανού (ένταθα), Νικ. Α-καρής, Εύδ. Τζιγγώνης, Γ. Τάκης, Μ. Θ. Λυπητός (Πειραιεύς), Γ. Δ. Καλός (Ά-ράχωβα), Κλ. Μυτικός (Αίγιον), Χρ. Παπαρρατζής (Θεοτική), Β. Κουτσού-μης (Λαμία), Στ. Χ. Ίωαννίνης (Κιλ-κίς), Ι. Ι. Γιαντής (Βόλος), Χριστόδου-Μπρέλη (Φάρσα), Αλέξ. Χατζημιχαήλ (Θεοτική), Παν. Βακαρέζης (Πειραιεύς), Μ. Δ. Κωνσταντίνου (Μυτιλήνη), Ι. Δ. Ευσταθίου (Λιδωρικί), Δ. Ταμπακούλας (Αρδία), Έλ. Βουλγαράκης (Πειραιεύς), Μ. Αρτίπουλος, Σαρ. Καμπίσης, Ν. Πι-αδής, Άθ. Τσανής, Μαρία Καρατά, Ο-λυμπία Διμαντοπούλου, Β. Λειβάδη, Εδ-ανγέλια Ραγκούση, Άλίκη Παπαδοπούλου, Έρρ. Παπαδάκης, Θ. Χ. Σαρίκας, Ηλ. Καμπίσης, Χατζηδημητρίου, Λεων. Ή-λιόπουλος (ένταθα), Ν. Αρκαυδάκης (Πειραιεύς), Γ. Α. Κάδας (Ρόδος), Χο-λος, Γ. Τσιπός (Άλεξάνδρεια), Γ. Κα-κούλης (Καβάλα), Χ. Χ. Κακούλης (Κα-βάλα), Ι. Α. Βαλαμίδης (Αίγιον), Ι. Γ. Παραδομενίκης (Χανιά), Νίτσα Γιαννο-πούλου (Θεοτική), Ζαχαρούλα Συρίδη, Μυχαλοπούλου, Λέλα Παιτούρη, Παν. Γι-αννοπούλου, Ν. Α. Ζωίσης (ένταθα), Μ. Τσακίρης (Ν. Ίωνία), Κωνσ. Έπείροπου (Σάμος), Μιχ. Μοναστηριάτου (Κέρκυρα), Γ. Δ. Καλός (Αράχωβα), Άγγ. Σταμ-πούλης (Θεοτική), Έμμ. Ι. Ζακυνθιάκης (Χανιά), Λούλα Κλαυδιανέα (Άλεξάν-δρεια), Δ. Δεσφίς (Άλεξάνδρεια), Έλσα-Λια Καραευσάκη (Ηράκλειον), Άννα Κα-ταρέλη, Ρίτσα Κακούλη (Καλλιθέα), Κ. Γεωργαντής (Θήβα), Θ. Κ. Χαλκίδης (Ν. Κοκκινιά), Άλεξάνδρα Ι. Ίατρού (Κό-ρινθος), Έλίζα Καλαφάτη (Κέρκυρα), Α-ραράκης (Ρόδος), Σπρ. Χοδωνιάδ (Π. όληρον), Ι. Ε. Διμητρίου (Ρόδος), Άν-τας (Πειραιεύς), Σ. Γανούτσος, Άν. Μα-ρουδός, Κατίνα Τσαπατσίου, Άν. Χρυσό-γλος, Χρ. Παναγιωτοπού, Έλ. Κεχαγιό-δου, Βασίλη Κεχαγιόγλου, Έλλη Γεωργιά-δου, Βασίλη Παπακωνσταντίνου (ένταθα), Γ. Κυριακός, Άθνα Κ. Μπεϊλάνου, Αρμ-Μίνα Κ. Μόρου, Μ. Θ. Λυπητός (Πειραιεύς), πέτα, Δημ. Μάλας, Π. Αεράτογλου, Κα-τίνα Φίλιππου, Ηλ. Μίνας (ένταθα), Ά-λεξάνδρα Λυκαρόπουλου (Αργονόλι), Έλευθερία Χριστοπούλου (Πάτρα), Θεο-δοσία Άλτινιόλου (Κοινοπλις), Άγγ. Πραδής (Μυτιλήνη), Στ. Μ. Άλεξάνδρ-ας (Λησούρι), Α. Καλοκέντης (Καστοριά), Κατίνα Βασιλάκη (Θεοτική), Έλένη Σα-ρανιώτου, Έλ. Γεωργιάδης, Γ. Θ. Βέρ-χελις, Έλ. Ταϊτιάδης, Ν. Α. Ζωίσης, Κ-αρία Ρόττενπεργ, Έλζα Ρόττενπεργ, Ν. Παπαδάκης, Βερόνικα Ρόττενπεργ, Ι. Φεργαδιώτης (ένταθα), Δημ. Μπαρτέλης (Καλαμάκη), Θ. Αδαμαντίδης, Βεν. Πα-τούρας (Πειραιεύς), Έμμ. Λινάκης (Σά-μος), Άρ. Μπόνης (Πάτρα).

ΓΥΡΩ ΑΠΟ ΤΟ ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΟ

ΑΙ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΣΕΙΣ ΜΑΣ

ΤΟ ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΟ ΣΤΙΣ ΕΠΑΡΧΙΕΣ

ΑΙΓΙΝΑ.— Προχθές συνεντήθησαν στο γήπεδο Καραγιάννη οι ομάδες της νήσου μας «Παναθηναϊκός» και «Ο-λυμπιακός». Ο αγών διεξήχθη με μα-νίαν και το άποτέλεσμα ύψηξε 5-3 υπέρ του «Ολυμπιακού».

Την νικήτρια ομάδα άπετέλουν οι κ. κ. Τ. Σταματίου (τερματοφύλαξ), Πί-πης Σταματί

ΤΟ ΟΝΕΙΡΟ ΣΑΣ

SCARIO

Τὸ ὄνειρό σας, ὅπως τὸ ὄνειρο κάθε χρηστοῦ πολίτου, εἶναι νὰ βρῆτε τὴν ἀνέσι πού σας πρέπει, μέσα στοῦ γαλήνιο περιβάλλον τοῦ σπιτιοῦ σας, μόλις γλυτώσετε ἀπὸ τὴ σκληρὴ καθημερινὴ βιοπάλη.

Αὐτὸ τὸ ὄνειρο μπορείτε νὰ τὸ πραγματοποιήσετε ἂν ἐγκαταστήσετε στοῦ σπιτιοῦ σας ἓνα ΓΡΑΜΜΟΦΩΝΟΝ ΣΤΑΡΡ.

Ὑπὸ τὴν ἐξευγενιστικὴν ἐπίδρασιν τῆς τελείας μουσικῆς πού θὰ ἀναδίδεται ἀπὸ τὸ γραμμόφωνον Στάρρ, μετὰ τοὺς σημερινούς ἀπαραμίλλους ἡλεκτρικοὺς δίσκους, θὰ ζῆτε εὐτυχισμένες εἰρηνικὰς στιγμὰς, ξεχνώντας τὸν θέρυθο καὶ τὴν ἀγωνία τοῦ σκληροῦ ἀγῶνος γιὰ τὴ ζωὴ.

Ἀλλὰ τὸ πῶς σπουδαῖο ἀπὸ ὅλα εἶναι τὸ ἐξῆς : Ἡ πραγματοποίησις τοῦ ὀραίου τούτου ὀνείρου σας δὲν θὰ φέρῃ καμμίαν ἀνωμαλίαν στὰ οικονομικά σας, γιατί μπορείτε μετὰ πολὺ λογικὰς τιμὰς, καὶ μετὰ πολὺ μικρὰς δόσεις κατὰ μῆνα, νὰ ἀποκτήσετε ἓνα ΓΡΑΜΜΟΦΩΝΟΝ ΣΤΑΡΡ ἀπὸ τὴν

ΕΤΑΙΡΕΙΑΝ ΠΙΑΝΩΝ ΣΤΑΡΡ Α.Ε.

Ἀθήναι : Στοὰ Ἀρκακίου 12 Θεσσαλονίκη : Ὁδὸς Βενιζέλου 23

Πειραιεύς : Ὁδὸς Φίλωνος 48. Βόλος : Ὁδὸς Ἑρμοῦ 111.

Πάτραι : Ὁδὸς Ρήγα Φερραίου 84

Καὶ ἀπὸ τοὺς ἀντιπροσώπους τῆς εἰς ὅλας τὰς πόλεις τῆς Ἑλλάδος.